

NEDOTKNUTELNÍ

RNDr. Nidal Saleh CSc.

ÚVOD

V dubnu roku 2002 mi vyšla kniha pod titulem „Proč se vraždí v Izraeli? - Palestinské memento“. Knihu vydalo v českém jazyce slovenské vydavatelství „Eko-konzult“ a byla distribuována ve Slovenské a České republice. Kniha vypráví o arabsko-izraelském konfliktu na Středním východě. Protože mnoho slovenských a českých čtenářů nezná kořeny tohoto konfliktu, kniha popisuje historické pozadí tohoto konfliktu, a hlavně podstatu židovské ideologie, z níž čerpá sionistická a izraelská politika. Kniha je rešeršního typu a opírá se o světově známé a vážené zdroje, včetně židovských a izraelských autorů a dokumentů.

11. října 2002 se staly dvě významné události, které určitým způsobem navzájem souvisí.

První se stala ve městě Nablusu, v Izraelem okupované Palestině. Bylo to v pátek po obědě, moje sestra Šaden seděla s manželem a synem ve skleněné lodžii svého domu, vyšívala kroj pro synovu nevěstu jako svatební dar a její manžel MUDr. Jamal Abu Hižle se synem, univerzitním profesorem Saedem, pili čaj. Venku na ulici zastavil před domem izraelský vojenský vůz a vystoupili z něj dva izraelští vojáci, nad domovní plot namířili své automatické pušky a na sestřinu rodinu a vypálili sérii kulek. Sestru trefili do hrudi a byla na místě mrtvá, manžel a syn byli raněni a jen zázrakem unikli smrti. Podle děr ve skle lodžie vypálili izraelští vojáci více než 15 ran, ale v bytě se nenašla ani jedna kulka, protože vojáci použili mezinárodně zakázané náboje známé pod jménem dumdum, které po zasažení cíle znovu vybuchnou a rozdrtí se na malé kousky. Ani v těle mé sestry se nenašla celá kulka, jen desítky malých kovových kousků, rozmístěných po celém hrudníku, které roztrhaly sestřiny vnitřní orgány. Bylo nadevše jasné, že izraelští vojáci stříleli, aby zabili. Moje sestra měla ve zmiňované době nedožitých 62 let, měla tři dospělé syny, jednu dospělou dceru a tři vnučky. Nebyla teroristka a nepatřila k žádné vojenské skupině a nikdy nedržela v rukou zbraň, ani neházela na izraelské vojáky kameny. Byla obyčejnou babičkou, jako tisíce babiček na světě nebo na Slovensku, seděla doma a vyšívala kroj pro synovu nevěstu, ale nedokončila jej a zůstal zkrvaveným svědkem brutality a kriminality izraelských vojáků.

O vraždě mé sestry napsalo a odsoudilo ji mnoho světových novin, včetně amerických. Protože tři sestřiny děti jsou americkými občany, o případ se zajímal také americký prezident Bush a dokonce zavolal izraelskému premiérovi Šaronovi a žádal ho o důkladné prošetření případu, což se dodnes přirozeně nestalo. I pan Koffi Annan, předseda OSN, se zajímal o případ sestřiny vraždy, protože její dcera Léna je významnou pracovnící organizace UNDP, jedné ze složek OSN, takže i on zavolal Šaronovi a žádal o důkladné prošetření případu, ale marně.

Slovenské mainstreamové komunikační prostředky se o vraždě mé sestry nezmínily ani jedním slovem!

To je přirozené, protože moje sestra je pouze jednou z palestinských žen, které skoro každý den v Palestině padnou jako oběti izraelských kulek, a stávají se bezvýznamnými čísly. Ale o druhé události, která se stala v den vraždy mé sestry, slovenské deníky a slovenská komerční televize Markíza, psaly a vyprávěly.

Ve stejné době, v den vraždy mé sestry, 11. října, vyzvalo židovské Centrum Simona Wiesenthala ministra spravedlnosti Jána Čarnogurského, aby zakázal mou knihu „Proč se vraždí v Izraeli?“, jako dílo popírající holocaust a šířící antisemitské předsudky ve stylu nacistického deníku Stürmer.

Vedoucí střediska Simon Samuels ve svém protestu píše, že opěvování genocidy a šíření rasismu ve zmiňované knize odporuje hodnotám Evropské unie, kam chce Slovensko v roce 2004 vstoupit. Centrum Simona Wiesenthala dále apelovalo na slovenské úřady, aby demonstrovaly připravenost Slovenska ke vstupu do EU tím, že se otevřeně distancují od obsahu knihy, vyšetří aktivity autora knihy, Nídala Saleha, vydavatele Eko-konzult a *zakáží* knihu, kterou Wiesenthalovo centrum popisuje jako „nástroj nenávisti“.

Podle deníku SME ze 14. října 2002: „Ministr Čarnogurský, jak řekla Andrea Krajniaková z ministerstva spravedlnosti, však dopis z Wiesenthalova střediska zatím nedostal a o zmíněné knize ještě nemá žádné informace. Jen co dopis doručí ministerstvu, které není podle slovenského právního řádu orgánem činným v trestním řízení, nezbyde nic jiného, než jej odevzdat generální prokuratuře, která může podnět vyšetřit.“ V této době ani předseda Ústředního svazu židovských náboženských obcí František Alexander o knize nevěděl „nic bližšího“. „Antisemitismus,“ jak dále deník SME uvádí, „či popírání holocaustu je na Slovensku trestným činem“.

Ministr Čarnogurský později odevzdal protestní dopis Wiesenthala slovenské generální prokuratuře a případ je stále v rukou slovenské prokuratury.

Komerční televizní stanice Markíza se též aktivně zapojila do případu a ve svých zprávách informovala veřejnost o Wiesenthalově protestním dopisu. Reportérka Markízy navštívila vydavatele pana B. doma a mezi dvěma žádala kopii knihy. Když ji pan B. pozval dovnitř do bytu, odmítla s tím, že nemá čas, ale nebránilo jí to prohlásit v televizi, že se vydavatel odmítl do kamery vyjádřit. Dále Markíza udělala rozhovor se slovenským generálním prokurátorem a žádala ho o vyjádření k tomuto případu. Nedá mi to se na tomto místě nezmínit, že stejná Markíza nedávno z úst své pražské reportérky Lenky Tiché popisovala Arabů žijících v Evropě takto: „90 % Arabů žijících v Evropě jsou obchodníci s drogami a zbytek jsou veksláci“, což prakticky znamená, že všichni Arabové, ženy, děti, muži, ať jsou doktory nebo inženýry, podnikatelé nebo velvyslanci, žijící v Evropě, patří do jedné z těchto dvou skupin. **Pokud toto není rasismus a antisemitismus, co to potom je?** Markíza se odmítla za tento nehorázný výrok omluvit. „Sobě růží a druhým kamenem“, to je moderní nástroj demokracie.

Knihu „Proč se vraždí v Izraeli“ četlo několik tisíc slovenských a českých občanů, právníků, policistů, historiků, novinářů i obyčejných lidí a našla u nich velký ohlas a přes tuto knihu jsem si vytvořil velmi široký okruh slovenských a českých přátel. Všeobecná reakce byla, „konečně čteme něco z druhé strany“.

Sionistickým kruhům se zřejmě nelíbilo, že se v mé knize nenašlo nic protizákonného, a proto se obrátili i na ministra kultury Slovenské republiky, aby promptně a rázně vystoupil proti knize a proti jejímu autorovi.

Jaro Franek, z Ústředního svazu židovských náboženských obcí v SR, vysokoškolský učitel a někdejší šéf Rady STV, napsal „apel na ministra kultury“ a stejný obsah vyšel jako článek v týdeníku *Domino fórum* 2/2003 pod názvem „Antisemitismus za státní peníze“. Protože článek obsahuje tolik lží a výmyslů, uvedeme ho celý, jak vyšel na židovské internetové stránce www.chaverim.sk. Taktéž uvedeme článek pana Franeka, který vyšel na stejné straně jako komentář k mé knize, abychom ukázali s jakou arogancí se sionisté staví k druhým, kteří se odváží mít odlišný názor než oni. Meč „antisemitismu“ směle vytasí proti protivníkovi a čekají, aby jim vládní moc vyšla vstříc jako věrný služebník a pomohla zlikvidovat protivníka. Pod záštitou „antisemitismu“ dali sami sobě právo beztrestně dělat a říkat všechno kdykoliv a komukoliv, protože si myslí, že jsou nedotknutelní.

Apel pana Franeka na ministra kultury:

„Vydávání antisemitské literatury na Slovensku má svou novodobou historii. Antisemitské články se v menší míře objevovaly už před rokem 1989, jejich výrazný nárůst nastal po sametové revoluci. Je to pochopitelné, svoboda psaní se dá, tak jako mnoho jiných věcí, také zneužít. Zvykl jsem si na bulvární antisemitskou *Zmenu*, kterou jsem sice už několik let nečetl, ale věřím, že zůstala věrná svému zaměření. Na co si však stále neumím zvyknout je vždy znovu se opakující antisemitismus na stránkách *Literárneho týždenníku*. Zlomyslnost redakce *Literárneho týždenníku* hraničí s podlostí. Je to silné slovo, které v předcházející větě s plným vědomím jeho významu používám. Impulsem k napsání tohoto článku je krátká recenze knihy palestinského autora RNDr. Nidala Saleha, CSc. „Proč se vraždí v Izraeli“. Autorem recenze (LT č.43/2002) je Andrej Strýcek. Rád bych čtenáři představil nejprve samotné dílo Nidala Saleha.

Kniha Nidala Saleha vyšla jako jediný produkt vydavatelství Eko-konzult. Na Slovensku se stala známou po protestech Centra Simona Wiesenthala v Paříži, o kterém informovala slovenská média v polovině října. Za zmínku stojí také skutečnost, že kniha je psána v češtině, i když autor zmiňuje svůj slovenský pas a trvalý pobyt na Slovensku. Co je obsahem Salehovy knihy?

Je to příručka, případně sbírka antisemitských předsudků, pověr a šílených výroků. Částečně pocházejí ze středověku, částečně jsou novějšího data. Sbírkou není kompletní, chybí například zmínky o potřebě křesťanské krve na přípravu macesů nebo zmínky o zodpovědnosti Židů za šíření cholery. Přesto se v celé knize nese duch středověkých pověr. Několik krátkých ukázek:

Talmud obsahuje pasáže, které otevřeně urážejí Krista a křesťanskou víru. Je v něm mnoho neslušných nadávek a ošklivých přívlastků adresovaných Kristovi. Pokaždé, když se zmíní jeho jméno, se přidá „ať jméno ohavného zmizí navěky“, nebo „jeho trest v pekle bude utopení ve vařících výkalech“. V překladu do angličtiny a jiných jazyků byly tyto pasáže vyškrtnuty...(str. 67)

Židovské hnutí Habbad je velmi rozšířené. V Izraeli patří k šovinistickému hnutí Hassidu. To vydalo knihu s názvem *Hatánie*, která byla rozmnožena v Izraeli a ve velkém distribuována. Nežidy popisuje jako satanské tvory, kteří v sobě nemají nic dobrého. Podle ní se nežidovské embryo výrazně liší od židovského. Existence nežidů není potřebná. Všechno, co je na zemi má jen jeden cíl, sloužit židům. (str. 68)

Ruský car Nikolaj I. byl označen za diktátora a antisemitu, protože vydal několik tzv. protižidovských zákonů. Které? Nepřítelem rabínů se stal právě proto, že vydal zákony, které zakazovaly Židy potrestat a popravit na rozkaz rabínů. (str. 66)

Nidal opakuje i středověké osočování o tom, že vražda nežida není pro Židy hříchem, že nežidům je možné ubližovat, je třeba jim lhát, podvádět a že zabít Araba je přímo povinností Žida. Když Žid znásilní nežidovskou ženu, tak si trest zaslouhuje ona a ne ten co ji znásilnil, taková je Nidalova interpretace Talmudu a jiných židovských zdrojů. Citací podobně šílených výroků by se dalo zaplnit několik stran a rád bych ujistil čtenáře, že jsem ani zdaleka „nevyčerpal“ repertoár.

Myslím, že dějiny antisemitismu by mohly být alespoň v hrubých rysech průměrně vzdělanému člověku známy. Jistěže, ne každý ví o procesech, které v minulosti vedli Židé na obranu Talmudu před podobnými nesmyslnými pomluvami. Snad jen málo lidí dnes ví o procesu rabína Josefa Samuela Blocha (1850-1923), který vedl proti známému pražskému antisemitovi, profesoru Augustu Rohlingovi. Jen několik stručných faktů k tomuto procesu: Rohling v druhé polovině 19. století tvrdil něco podobného jako Nidal dnes, dokonce je důvod domnívat se, že Nidal z Rohlinga čerpá. Rabi Bloch (říšský poslanec za obvod Florisdorf u Vídně) veřejně obvinil Rohlinga ze lži a z toho, že v životě nepřečetl ani jednu stránku Talmudu. Rohling se v postavení profesora musel bránit, jinak by ho suspendovali. Zažaloval Blocha. Tak začal dlouhý a dramatický proces mezi Rohlingem a Blochem. V jeho průběhu se někteří ze soudních znalců naučili hebrejsky a přečetli množství kompletních traktátů babylonského i jeruzalémského Talmudu. Bloch dbal o to, aby soudní znalci byli křesťané. Také vlastního advokáta si vybral křesťana, kolegu z poslanecké sněmovny Dr. Josefa Koppa. Dr. Kopp byl sice politickým odpůrcem Dr. Blocha, avšak byl znám jako mimořádně charakterní člověk a to bylo pro Blocha podstatné. Kopp

se ukázal být skvělým, inteligentním, ale krajně nedůvěřivým žákem. Výsledkem bylo, že Kopp pod Blochovým vedením studoval dva roky po pět hodin denně (!) Talmud a během letních měsíců obcházel německé univerzity, kde kontroloval Blochovy překlady a závěry pomocí křesťanských znalců Talmudu. Po dvou letech procesu (za monarchie to byla velmi dlouhá doba) v červenci 1885 dodávají soudní znalci (Bloch prosadil kompletně křesťanský sbor znalců) překlad 400 pasáží Talmudu v rozsahu asi 190 stran. Z překladů bylo jasné, že Rohling chybně překládá, chybně interpretuje, neúplně cituje nebo otevřeně lže. Zasedání soudu bylo stanoveno na 19. listopadu 1885. 21. října se Rohling nečekaně obrací na Ministerstvo školství a žádá roční studijní volno. Ministerstvo trvá na tom, aby nejprve ukončil svůj proces. Rohlingovi advokáti náhle nabízejí Blochovi smír. Bloch odmítá. Koncem října Rohling jednostranně stahuje svou žalobu a tím de facto vyslovuje sám nad sebou rozsudek. Soud mu uložil náhradu všech soudních výdajů a Ministerstvo školství ho vyzvalo, aby opustil místo univerzitního profesora.

Byl by to všechno pěkný happy end před 120-ti lety, kdyby se mezitím celá historie vícekrát neopakovala. Množství antisemitské literatury vycházelo za éry nacismu a jeden z nejpublikovanějších autorů byl, kdo jiný, profesor židovských starožitností, katolický kněz Augustin Rohling. Vycházel i u nás během éry Slovenského státu 1939-45.

Na podobnou literaturu navazuje nejnovější kniha na Slovensku trvale žijícího palestinského autora Nidala Saleha. Nechci na tomto místě diskutovat o otázce chování Palestinců u nás, jejich příspěvku ke spolužití s místním židovským obyvatelstvem. Jaký měli důvod napadnout nás, místní Židy? Má být intifáda rozšířena také na území Slovenska, případně České republiky?

Osobně se domnívám, že kniha, která vyšla v češtině, je určena pro sousední Českou republiku, ale vydavatelé knihy jsou si dobře vědomi toho, že v České republice by jim hrozil trestní postih, zatímco na Slovensku je šíření antisemitismu trestné pouze podle litery zákona, v praxi vůbec ne.

Není v mé moci zastavit vydávání a propagování štvavých antisemitských hanopisů. Mám jen možnost apelu. Využívám ho, abych apeloval na pana Rudolfa Chmelu, ministra kultury Slovenské republiky:

Vážený pane ministře, nedávejte subvenci Literárnemu týždenníku, to je jediné, co se lidí v této redakci dotkne. Všechno ostatní cynicky odmítnou, všemu ostatnímu se vysmějí. Měl jsem možnost diskutovat s nimi o antisemitských článcích zveřejňovaných v LT v minulosti. Zastavením subvence pro Literárny týždenník můžete vyjádřit svůj odmítavý postoj k článkům, jako byla naposledy (?) recenze Andreje Strýceka, čtení ze Saleha: ... Podstata sionismu spočívá v židovské věrouce - v Talmudu, který jednoznačně rozčleňuje lidskou pospolitost na Židy a nežidy, čili Góje.“

Jaro Franek, 2. ledna 2003

Článek pana Franeka jak vyšel na internetové stránce www.chaverim.sk

Podle obchodního registru na internetu je vydavatelství Eko-konzult založeno jen před několika měsíci (26. června 2002). Jeho jednatelem je Bratislavanka Žaneta Habalová. Teoreticky je možné, že přes krátkou dobu existence vydavatelství bude proti ní vedeno trestní stíhání pro podezření z několika trestných činů, které vydavatelství spáchalo vydáním knihy palestinského autora RNDr. Nidala Saleha, CSc. Nidalova kniha má další podtitulky, které plně vystihují celý její obsah: „O co ve skutečnosti jde v Izraeli?“, „Sionismus, legendy ve službách koloniální politiky“, „Kdo jsou oběti a kdo teroristé“.

Kniha se „zviditelnila“ po protestu Centra Simona Wiesenthala v Paříži, o kterém informovala slovenská média v polovině října. Za zmínku stojí také skutečnost, že je psána v češtině, i když autor zmiňuje svůj slovenský pas a trvalý pobyt na Slovensku.

Samotnou knihu je možné charakterizovat jako partikulární antisemitské kompendium. Nejsou v ní shrnuty všechny antisemitské předsudky. Mohu potvrdit, že autor vůbec neargumentuje některými staršími stereotypy, například o potřebě křesťanské krve k přípravě macesů nebo o zodpovědnosti Židů za šíření cholery. To je však asi všechno, co se dá ve prospěch Nidalovy knihy napsat.

První kapitola knihy má název: *Starý zákon - legenda nebo historie?* V ní vysvětluje autor primitivnost Starého zákona. Podle Nidala Židé celou Bibli opsali od starších národů, nic v ní není originální. Jediní původní obyvatelé Palestiny jsou Palestinci. Jedna z nejdůležitějších postav Bible je Abrahám, typický beduínský šejk. Nidal popisuje Abrahámův život, přičemž přidává vlastní komentáře. Například: „Zde Abrahám svému sluhovi řekl: Polož svou ruku pod moje bedra. (Poznámka: Židé přísahali držení svých genitálií), abych tě zapřísahal před Pánem Bohem nebe a země...“

Nakonec je podle Nidala celý Starý zákon popisem smilnění, falšování a vraždění jeho hlavních postav. Samotný Mojžíš je zjevný Egypťan, dá se však připustit, že vůbec neexistoval. Popis prvních devíti z deseti egyptských ran končí krátkým resumé, cituji:

„Všechna ta hrůza autorům Bible a jejich krvelačnému Bohu nestačila. Svou nenávist proto obrátili též na děti. O půlnoci Pán zabil všechny prvorozené v egyptské zemi...“

Podobnými ukázkami by se dalo zaplnit mnoho stran, ale všechno směřuje pouze k jednomu: Židé nemají nárok na Palestinu, která patří původnímu palestinskému lidu, je třeba dodat, že pod Palestinou myslí také Izrael.

Svou „nestrannost“ a „objektivnost“ naplno rozvinul Nidal v druhe kapitole, kde je kromě množství jiných pokladů ducha napsáno: „Talmud obsahuje pasáže, které otevřeně urážejí Krista a křesťanskou víru. Je v něm mnoho neslušných nadávek a osklivých přívlastků adresovaných Kristovi. Pokaždé, když se připomíná jeho jméno, se přidá „ať jméno ohavného zmizí navěky“, nebo „jeho trest v pekle bude utopení ve vařících výkalech“. V překladu do angličtiny a jiných jazyků byly tyto pasáže vyškrtnuty...“ (str. 67)

„Židovské hnutí Habbad je velmi rozšířené. V Izraeli patří k šovinistickému hnutí Hassidu. To vydalo knihu s názvem Hatánie, která byla rozmnožena v Izraeli a ve velkém distribuována. Nežidy popisuje jako satanské tvory, kteří v sobě nemají nic dobrého. Podle ní se nežidovské embryo výrazně liší od židovského. Existence nežidů není potřebná. Všechno, co je na zemi má jen jeden cíl, sloužit Židům.“ (str. 68)

Ruský car Nikolaj I. byl označen za diktátora a antisemitu, protože vydal několik tzv. protižidovských zákonů. Které? Nepřítelem rabinů se stal právě proto, že vydal zákony, které zakazovaly Židy potrestat a popravit na rozkaz rabinů.“ (str. 66)

V dalším se opakují středověká antisemitská osočování o tom, že vražda nežida není pro Židy hříchem, že nežidům je možné ubližovat a že zabít Araba je přímo povinností Žida. Když Žid znásilnil nežidovskou ženu, tak si trest zasluhuje ona a nikoliv ten, kdo ji znásilnil, taková je Nidalova interpretace Talmudu a jiných židovských zdrojů. Citaci podobně šílených výroků by se dalo zaplnit několik stran a rád bych ujistil čtenáře této recenze, že jsem ani zdaleka „nevyčerpal“ repertoár šílených Nidalových výroků a citací.

Na závěr zůstává jen otázka legislativních postihů. Podle laického přesvědčení autora recenze kniha S. Nidala splňuje podmínky žalovatelnosti vydavatele. Avšak cesta od podání podnětu k trestnímu stíhání až k vynesení spravedlivého rozsudku je na Slovensku velmi dlouhá, místy dokonce slepá.

V této souvislosti není možné nezmínit fakt, že antisemitské vydavatelství Agres (mimo jiné vydalo také Protokoly siónských mudrců), respektive jednatel Agresu Martin Savel je už 12 let trestně stíhán (proces začal ještě během existence společného státu) a přes enormní délku procesu nejsou nejmenší vyhlídky k jeho ukončení. Ve světle předchozí skutečnosti je těžké předpokládat, že by v případě Nidalovy knihy mohl nastat jiný vývoj.

Před čtyřmi lety informovala delegace ÚZZNO tehdy nastupujícího ministra spravedlnosti SR Jána Čarnogurského o nemožnosti dovolat se spravedlnosti v případě procesu s vydavatelstvím Agres. Dnes je na místě ministra spravedlnosti nejmladší člen slovenského vládního kabinetu Daniel Lipšič. Ministra Lipšiče budeme v dohledné době informovat o neukončeném procesu s vydavatelstvím Agres i o nedávno vydané knize vydavatelství Eko-konzult.

Jaro Franek, 26. října 2002

Ihned na počátku bych chtěl ukázat na některé lži, kterých se pan Franek dopustil:

- Vydavatelství Eko-konzult existuje na Slovensku už několik let a nikoliv několik měsíců.
- To, co říkal pan Franek, že „knihy Nidala Saleha vyšla jako jediný produkt vydavatelství Eko-konzult“, je čistá lež, protože vydavatelství Eko-konzult vydalo před touto knihou desítky knih.
- Vydavatelství Eko-konzult nezná žádnou paní Habalovou, kterou Franek uvedl jako jednatelku Eko-konzultu.
- Každý, kdo četl mou knihu ví, že výroky z Talmudu, které jsem uvedl, nejsou mou osobní interpretací, ani jsem je nečerpal od žádného Rohlinga, ale od váženého židovského a izraelského občana, profesora Shahaka.
- Kniha profesora Shahaka, z níž jsem čerpal, je každému dostupná, protože byla vydána v mnoha světových jazycích, i v angličtině. Byla vydána v Londýně i v USA a ani v jednom státě nebyla zakázána.
- Je zarážející, že pánové od Wiesenthala a pan Jaro Franek tuto skutečnost zatajili, poněvadž velmi dobře ví, že nikdo na světě nemůže vinit profesora Shahaka, žida a izraelského občana, z antisemitismu. Profesor **Israel Shahak** nebyl totiž jen tak někdo, byl profesorem univerzity a předseda izraelské komise pro lidská práva.
- **Každý, kdo četl mou knihu ví, že jsem nikde nezpochybňoval holocaust.**
- Nejsem historik evropských dějin a nejsem expert na holocaust. Ve své knize jsem uvedl citát amerického žida a váženého historika dr. Lilienthala, že sionisté zneužili holocaust pro své politické záměry.
- **Nikdo mě osobně nemůže vinit z antisemitismu, a to z jednoduchého důvodu, poněvadž já sám jsem pravý a čistý semita** a nepocházím z nesemitského chazarského původu jako ti, kteří mě obvinili.
- Jsem plnoprávný slovenský občan palestinského původu a nejsem Palestinec trvale žijící na Slovensku, jak uvedl pan Franek. Poznámka pana Franeka o rozšíření palestinské intifády na Slovensku je podlá a zákeřná.

Člověka napadá legitimní otázka:

- Proč se sionistické kruhy tak bojí jedné knihy a proč ji chtějí za každou cenu umlčet?
- Co chtějí skrývat a co se bojí odhalit?
- Co je v té knize rozhněvalo, že se odvážili tak nešikovně lhát a předstírat? Podle mého soukromého názoru se sionistické kruhy bojí a obávají:
 1. Odhalit skutečnost, že byla z politických a teologických důvodů zfalšována historie.
 2. Odhalit chazarský nesemitský původ východoevropských židů.
 3. Odhalit rasistickou ideologii židovského fundamentalismu. Na jejím základě totiž stojí sionistická a izraelská politika.

4. Odhalit pravou šovinistickou tvář izraelského státu.
5. Odhalit skutečnost, že sionisté obchodují s životy židovských obětí a zneužívají holocaust pro své politické zájmy.
6. Odhalit skutečnost, že skrze jejich ekonomický, politický a mediální vliv manipulují politiku USA, aby sloužila jejich zájmům a zájmům židovského státu Izraeli.

PROČ ZFALŠOVALI HISTORII?

Přiznám se, že člověk se velmi těžko zřekne toho, co mu bylo sto let vštěpováno do podvědomí. Historie nás učí a dává mnoho příkladů, že se do podvědomí lidstva dá lehce vštípit lež a nepravda a potom se lidé jen velmi těžko a dlouze vzdávají této lži a nepravdy a přijímají nová fakta. Víme například, jak se postavila církev proti Galileovi a jeho výkladu o vesmíru. Od roku 1613 Galilei obhajoval otevřeně Koperníkovu učení o heliocentrické soustavě. Podle něj se Zem pohybuje a krouží kolem Slunce, a Země tedy není středem vesmíru. Podle Galileia měla přírodu zkoumat věda na základě zkušenosti matematiky, zatímco v náboženské oblasti se měla uplatňovat víra a poslušnost. Svaté ofícium pokládalo jeho názor za kacířský, poněvadž církev viděla v Galileiově výkladu ohrožení své mocenské pozice a tak papež Pavel V. vyzval italského matematika, filozofa a fyzika, aby se zřekl „omyšlů“ svého vědeckého výkladu vesmíru. Ale fakta zůstanou fakty a nové vědecké poznatky stále více zpochybňovaly starý kosmologicko-náboženský obraz světa a potvrdily Galileiho výklad.

Starý zákon Bible byl dlouho hlavním zdrojem informací o starodávných dějinách Středního východu.

Dlouhá staletí lidstvo čte a poslouchá příběhy z Bible a tyto příběhy byly vštěpovány do podvědomí lidí jako absolutní pravda. Jako dětem před námi naše babičky před spaním vyprávěly krásné příběhy o králi Davidovi a králi Šalamounovi a o jejich nádherných pohádkových královstvích, o izraelském siláku Samsonovi, o izraelském vyvoleném národě. Obrovská mašinerie pracovala, k tomuto úkolu byly utráceny velké peníze. k tomuto tématu byly vydány filmy, divadelní hry a knihy ve všech jazycích. Moderní falšovatelé historie, jako jsou Alt. A. Albright, W. F. Not, M. Bright, a jiní **interpretovali historii tak, aby byla v souladu s biblickým textem a tím vytvářeli vymyšlenou minulost a historii biblického Izraele.**

Příchod epochy velkých archeologických objevů hlavně v druhé polovině dvacátého století v Iráku, Sýrii, Palestině a Egyptě a objevení mnoha dokumentů, které nám zanechali Sumerové, Babyloňané, Asyřané, Kanaánci, Egypťané a jiní, nám dalo mnoho nových informací, nových faktů, vyjasnilo a odkrylo mnoho tajemství. Těžký pokrok v antropologických, sociálních a filologických vědách pomohl v budování jasnějšího a dokonalejšího obrazu o minulosti staré Palestiny. To vše otřáslou celou obrovskou horou výmyslů a nepravd, které byly po dlouhých letech nashromážděny a vykonstruovány. Sionistické kruhy a jejich přátelé na západě se postavili proti novým faktům a použili všechny způsoby k jejich umlčení. Příběh doktora Thomase Thompсона je jedním z mnoha příkladů nekalých způsobů, které byly použity k umlčení pravdy.

Thomas L. Thompson je americký občan, profesor archeologie a specialista na biblické studie. Thompson učil na různých univerzitách v USA, jako je univerzita Markwitte ve městě Milwaukee, a dnes učí na Kodaňské univerzitě v Norsku. Pro své odvážné vědecké poznatky, které nebyly přijatelné pro jisté kruhy, **byl z postu profesora univerzity v USA vyloučen** a americké univerzity před ním zavřely své brány. Aby se uživil, pracoval ještě s jedním kolegou jako malíř bytů (pozn.: Nepřipomíná nám to totalitní minulost v Československu?). Po dvou letech v této branži byl přijat jako profesor teologie a historie nejprve v Německu a později v Norsku, kde pracuje dodnes. Ve své nové knize (*The Bible in History. How Writers Create a Past*, což v překladu znamená: *Jak spisovatelé tvořili minulost*, vydalo: Jonatan Cape, Londýn, r. 1999, do arabštiny přeložil Adnan Hasan, vydal Kodmus, Damašek, rok 2001, str. 367, 338 a 339), popisuje geografii staré Palestiny od rané bronzové doby a vysvětluje vliv podnebí a množství dešťů na počet obyvatelstva, na politické, ekonomické a sociální uspořádání obyvatelstva staré Palestiny.

Velké stoleté sucho, které postihlo Palestinu a okolí koncem třináctého století před. n. l., mělo velký vliv na posun a počet obyvatelstva Palestiny na jedné straně a na jejich ekonomické, sociální a politické uspořádání na straně druhé.

Historická Palestina – je možné ji geograficky pokládat za jih Sýrie. V historii se nazývala různými jmény, jako je (horní) Ratno, Kanáhy nebo Kanaán, jak bylo uvedeno v egyptských dokumentech a v Bibli. Pod jménem Palestina je známa od asyrského období. Sám řecký historik Herodes použil toto jméno, pod tímto jménem ji známe v moderní době a také britský mandát použil jméno Palestina.

Historická Palestina se skládala z rozmanitých, oddělených geografických oblastí; roviny na východním pobřeží Středozemního moře, úrodná rovina na pobřeží řeky Jordán, pouštní oblast mezi Arabským a Sinajským poloostrovem a mezi nimi hornaté lesnaté oblasti, horní a dolní Galilej, hory Al-karmelu, vrchy Samárie a Judejské vrchy. Tato rozmanitost ovlivnila ekonomické a politické uspořádání obyvatelstva a zabránila, aby ve staré Palestině vznikl centrální politický celek. *Proto se historická Palestina skládala z malých od sebe oddělených míst, dědin a osad, které nikdy nebyly jednotné a nedokázaly vytvořit jeden celonárodní politický a ekonomický*

útvár. Z toho důvodu tam nebylo místo pro celonárodní království pod jménem Šalamouna nebo někoho jiného. (Tamtéž, str. 279, 280, 284-292).

Keith Whitelman potvrzuje skutečnost, že všechno co bylo předpokládáno o existenci biblického Davida a Šalamounova království, dnes ve světle nových historických dokumentů a vědeckých poznatků nenávratně zmizelo. (Keith Whitelman, *The Invention of Ancient Israel, The Silencing of Palestinian History*, arabský překlad, vydalo: Kadmos, Sýrie).

Rovněž tuto skutečnost potvrzuje Davies Philip ve svých publikacích a tvrdí, že biblický Izrael je daleko od historické skutečnosti a dodává, že v historických dokumentech objevených v Egyptě, Sýrii a Mezopotámii **se nenašel byt' jen jeden jediný náznak o existenci biblických království** a ptá se, jak je možné, aby v tak rozsáhlých dokumentech, které podrobně popisovaly historické děje v oblasti, chyběla jakákoliv informace a úplně mlčely o takových králech a královstvích, kdyby skutečně existovali tak, jak nám je popsala Bible? Všechny výmluvy, které se nám pokusili někteří bibličtí vykladači servírovat, aby zdůvodnili toto mlčení, neobstojí před vážnou kritikou. (Davies Philip „House of David Built on Sand: „The Sin of the Biblical Maximizers“, *Biblical Archeology Review* 20: 54-4. Těž Davies Philip: *In Search of Ancient Israel*, Sheffield: JSOT)

Historické dokumenty a vykopávky posledních let dále dokázaly, že historická Palestina nikdy nebyla jednotná a společně zde žilo více městských státčků a útvarů různých odlišných etnických skupin, a tak Izraelité ani jiné etnikum nemohli v Palestině nikdy dominovat. Seriózní studie potvrdily, že se Palestina od železné doby skládala ze smíšených etnik a v asyrské době byla ještě různorodější. Dokázaly též, že se v celé Palestině v době údajného židovského království hovořilo několika různými odlišnými řečmi a biblická hebrejšina mezi ně nepatřila, neboť bylo dokázáno, že je řečí pozdější perské doby. (Thompson, tamtéž)

Bohové Palestiny byli rovněž různorodí a spadali do mozaiky celého blízkovýchodního věrovyznání. Lidé v Palestině uctívali syrské, egyptské, asyrské a babylonské bohy. Od bronzové doby byl bůh ÉL dominantním bohem a otec všech bohů, spolu se svou družkou bohyní Ištar nebo Ašira, bohyní nebe. Známý bůh Bal byl Élovým zástupcem a exekutorem. Spolu s bohyní Aširou zodpovídali za úrodu, plodnost a smrt. Každá oblast uctívala kromě Éla ještě jednoho boha, například v Izraeli a v Galileji uctívali Jahveho a na jižním pobřeží uctívali boha Dežena a v Judeji soutěžili oba bohové Bal a Jahve. Bohové jako Moloch, Kmoš Hathur, Amon a jiní byli v Palestině též uctíváni. Stejně různí jako lidé v Palestině byli také jejich bohové, různé národy a etnické skupiny uctívaly různé bohy. (Thompson, tamtéž str. 279, 280, 284-292).

„Biblický Izrael ve skutečnosti nikdy neexistoval, je to výplod fantazie biblických pisatelů,“ tvrdí Thompson. Historický Izrael se podle Thompsona rozkládal v oblasti Samarských vrchů po vzniku výroby olivového oleje, během devátého století před n. l. Obyvatelé tohoto seskupení pocházeli hlavně z údolí Jordánu, vystěhovali se po zmíněném velkém suchu a nejsou to v žádném případě bibličtí Izraelité. Lesnaté hory byly postupně vykáceny na dřevo a vyvezeny hlavně do Egypta, kde se rapidně rozvinula lodní výroba. Místo lesnatých stromů byly vybudovány terasy, na nichž se pěstovaly olivové stromy. Vystavěly se malé vesnice a osady, a mnohem později se vytvořil centrální státčček. Ze starých historických dokumentů se dozvídáme, že první rodina, která vládla tomuto malému státu, nesla jméno „rodina Omri“. Tento izraelský státčček nemá s biblickým „Izraelem“ nic společného a historické dokumenty ukázaly, že nikdy nebyl plně samostatný, ale spadl do sféry politického a vojenského protektorátu cizích velmocí, nejprve Asýrie a později Babylonu. (Thomson, tamtéž)

Historie Judejských vrchů se vyvíjela jinak a samostatně. Judejské vrchy, které leží od jihu Betléma až do Hebronu, byly neobývané a během velkého sucha na konci třináctého století před n. l. byly zdrojem výživy pro pastýřské nomády. Obývání těchto vrchů začalo až v desátém století před n. l. v podobě malých bezvýznamných roztroušených osad. Osídlování Judejských vrchů umožnilo až v polovině devátého století před n. l. zakládání teras a pěstování olivových stromů na místě vykácených lesnatých stromů. Město Lachiš hrálo dominantní politickou roli v této oblasti a organizovalo v ní osídlování pastýřských nomádů. Koncem devátého století před n. l. se staly Judejské vrchy, s hlavními centry města Lechišu a Hibronu, důležitým producentem olivových produktů. Historické dokumenty též potvrdily, že obyvatelé Izraele na Samárijských vrších a obyvatelé Judeje nepocházejí ze společného etnika, neměli společnou ideologii a naopak měli nepřátelský vztah, odlišné zájmy a ideologii. (Thompson, tamtéž)

Thompson dále potvrdil, že **v této době se nedalo v žádném případě hovořit o městě Jeruzalém.** V období údajného biblického Davida a Šalamounova království byl Jeruzalém malé bezvýznamné město a nikdy před sedmým stoletím před n. l. nehrál v Palestině dominantní roli a nemohl být hlavním městem žádného království. **Biblický Izrael nebyl odrazem politického, sociálního a historického útvaru, ale teologický výplod biblických vypravěčů.** (Thompson, tamtéž, str. 293)

Města, jako jsou Gaza, Hibron, Lachiš, Bejt-Šein, Magdo, Ašdúd, Asqalan, hrála v desátém století před n. l. významnou roli v Palestině jako důležitá obchodní centra hlavně po rozvoji lodní výroby v Egyptě a Fénicii. (Thompson, tamtéž)

Město Jeruzalém se rapidně zvětšilo v sedmém století před n. l. až po pádu a zničení města Lachiš asyrskými vojsky. Až potom mohl Jeruzalém hrát důležitou nebo dominantní roli, která trvala více než padesát let. Jeruzalém na začátku šestého století před n. l. ztratil svou samostatnost a dostal se pod vládu Babyloňanů. Velká část jeho obyvatelstva byla deportována a jiní byli nastěhováni místo nich.

Přesto, že se mezi dokumenty z tal-al Amarne v Egyptě našly některé dopisy z konce čtrnáctého a začátku třináctého století před n. l., v nichž si egyptský faraón dopisoval s nějakým Abdo Hafou, vládcem malého města jménem Jeruzalém, o tomto městě nevíme absolutně nic, ani kde se nacházelo. Vykopávky města Jeruzalém nebo Uršelim ze železné doby na hoře Úfel, které objevil Kenion roku 1967 před arabsko-izraelskou válkou, nám neposkytují žádné pozůstatky z pozdní bronzové doby. Dokumenty, které máme k dispozici, potvrzují, že známé město Jeruzalém nebo Uršelim nehrálo žádnou důležitou nebo dominantní roli před sedmým stoletím před n. l. V polovině sedmého století před n. l. se rapidně rozrostlo, dosáhlo až 25 000 obyvatel a stalo se hlavním městem malého státu Judeje. (Thompson, tamtéž)

Thompson dále říká: „*Tvrdím, a dnes o tom málokterý seriózní historik pochybuje, že biblická království, Davidovo nebo Šalamounovo, ve skutečnosti nikdy neexistovala a jsou výplodem fantazie biblických spisovatelů, a to z jednoduchého důvodu, protože v historické Palestině pro takové království nebylo místo. Dále tvrdím, že žádný čistě etnický izraelský lid v Palestině neexistoval a že obyvatelé Judeje a obyvatelé malého státu na Samarijských vrších, který se nazýval Izrael nebo Bejt Omri, nepocházejí z jednoho etnického ani ideologického původu a v žádném případě to nejsou bibliční Izraelité.*“ (Thompson: Bible in History, tamtéž)

Dnes víme, říká Whitleman, že **obraz o starém Izraeli popsaný v Bibli není nic jiného než obyčejná fantazie**. Tato fantazie nebyla produktem národní paměti, ale osobním produktem jedné malé skupiny v určité historické společnosti. Bibliční historici oživili tuto fantazii a dali jí historický podklad, aby se zdála pravdivá. **Bylo záměrně ignorováno všechno, co se týče historie Palestiny**, Sýrie a celé oblasti a všech národů, které v nich žily, ve prospěch biblického Izraele a biblických Izraelitů. „Je nutné“, říká dále, „aby historie Palestiny byla osvobozena od biblických studií, abychom mohli objevit skutečnou historii Palestiny a jeho lidu.“

Nové seriózní studie Daviese, P. R., Thomase Thompсона, Garbinio, G. Whitelama, W. K. Leache a mnoha jiných se vysvobodily z pasti biblické archeologie a začaly budovat historickou minulost Palestiny a Palestinců podle archeologických, antropologických, filologických a vědeckých poznatků. Whitleman dále tvrdí, že **„dnes můžeme s jistotou říct, že vymyšlená a vyfabrikovaná minulost biblického Izraele už nemá legitimitu**. Co bylo ještě nedávno pouze podezřením, je dnes ve světle vědeckých faktů jisté; biblický Izrael a jeho království jsou fantazie a nikdy ve skutečnosti neexistovali.“ (tamtéž)

Biblický Izrael nikdy ve skutečnosti neexistoval, opakuje Thompson své tvrzení. *Biblický Izrael je filozofická metafora člověka, který ztratil svou božskou cestu*. Je to víra a náboženství a nemá žádnou historickou hodnotu. (Bible in History, tamtéž, str. 37) „Izrael“ je v Bibli symbolem střetu božské vůle s lidskou. Tento střet se opakuje v celém biblickém textu. Bůh Jahve vybírá Izrael za svého oblíbeného syna a potom toho lituje a za zradu jej potrestá. *Tento příběh ukazuje, že dobro a zlo určí bůh Jahve a nikoliv člověk a jedině bůh Jahve určí, co je dobré a co je špatné a člověk má slyšet boží slova a jednat jedině podle nich a nikoliv podle svého přání*. Je to příběh boje mezi vírou a nevírou, mezi pochvalou a trestem. Biblický Izrael není historický, ale teologický symbol minulosti, neúspěchu a ztracení, který se později očistí utrpením během teologického a ideologického „babylonského vyhnanství“ a vrací se jako znovuzrozený, očištěný a bohu poslušný. (Thompson, tamtéž, str. 285, 286, 306) Thompson dále uvádí, že **Bible je kniha o literatuře a ne o historii**.

Biblické příběhy o stvoření světa, o potopě a všechny příběhy v Pentateuchu, jakož i příběhy o izraelských králich jako je Šalamoun, jsou literární příběhy a nikoliv historie.

- V Bibli nenajdeme byť jen jeden jediný příběh, který má historickou hodnotu (str. 262, 266, 254).

- Psaní historie Palestiny podle Bible je nesprávné a produkuje nesprávnou a nepravdivou historii. Bible nepíše historii o nikom, a v žádném případě není historickou knihou.

- Thompson je přesvědčen, že **nastala vážná chyba při čtení Bible, když ji považovali za historickou a ne za teologickou knihu** a proto je třeba historii Palestiny zcela přepsat nezávisle na Bibli.

- Bible není židovská ani křesťanská, Bible je součástí staré palestinské kultury.

- Hledání historických faktů v Bibli je mylné a zbytečně nás mate a odvrací od teologického odkazu, který nám pisatelé Bible chtěli sdělit.

- Biblické příběhy kolem Izraele a všechny boje, které vykonal, nemají žádný historický podklad a v žádném případě nepopisují etnické historické střety.

- Spisovatelé Bible používali fantazii k zobrazení svých teologických záměrů a nemohou být zdrojem pro psaní historie Palestiny. (tamtéž)

Jean Bottero, bývalý farář dominikánské církve, a později vědec a badatel asyriologie, ve své knize (*Narození Boha - Bible a historik*, arabský překlad, Dar al-Hasad, Sýrie 1999) říká, že příběhy v Pentateuchu i příběhy o izraelských králich, jako je Šalamoun, jsou mytologií a fantazií a nemají historickou hodnotu. Biblické příběhy jsou literární příběhy a nikoliv historie a je nesprávné zkoumat a hledat, zda se ve skutečnosti staly.

- Co je třeba vědět a zkoumat je jedině to, co nám spisovatelé těchto příběhů chtěli říct a o čem nás chtěli poučit.

- **Všechny příběhy v Bibli mají jeden cíl a to vysvětlit původ hříchu**. Bůh nestvořil hříšného člověka, neboť ho tvořil ke svému obrazu.

- **Člověk je sám zodpovědný za svůj hřích a podle toho musí být potrestán**. První hřích Adama a Evy byl začátkem lidských hříchů.

- Spisovatelé biblických příběhů se též pokusili odpovědět na vztah pobožnosti ke štěstí a proč se mnohokrát hříšníkům daří lépe než pobožným.

- Tento dialog vyvrcholil v Jóbově příběhu, kde dojde k závěru, že Bůh je velký, spravedlivý a neomylný a nemůžeme se ho ptát, proč takto činí, ani pokusit se porozumět, proč to činí.

Deportace Židů do Mezopotámie, nejprve Asyřany a později Babyloňany, a jejich návrat do Palestiny pomocí Persie, hrají v Bibli důležitou teologickou roli.

1. Deportace je v Bibli boží trest Izraele za jeho hříchy spáchané vůči bohu Jahvemu.

2. Návrat do Palestiny naznačuje návrat věřících vykoupených a očištěných v bolesti vyhnanství. **Celý děj deportace a návratu je vsutku teologický a ne skutečný.** (Tompson, tamtéž)

Thompson uvádí, že zpráva v Bibli o deportaci židů do Mezopotámie je mylná a zavádějící, protože mnoho různých etnických skupin v této době bylo deportováno z Palestiny do Mezopotámie, Egypta a jiných zemí a přemístěno jinými cizími etnickými skupinami z těchto zemí. Byl to, mimo jiné, obvyklý trest panovníků v této době (Egypta, Asýrie, Babylonu a Persie) za neposlušnost různých etnických skupin, s cílem vytvořit v těchto zemích loajální obyvatelstvo. Dokumenty dokázaly, že deportovaní nebyli ve většině případů zotročeni a dostali v nové vlasti pozemky a dobrou obživu a byli oporou režimu proti místním obyvatelům. Stará města, vesnice a osady byly vyliďněny a jindy zničeny, namísto nich je osídlili noví obyvatelé a někdy byly vybudovány nové města, vesnice a osady. Takto bylo přesídleno mnoho měst a osad v Asýrii, Babylonu, Sýrii, Palestině, Médii, Ílam, Araba a mnoho jiných. Totéž se stalo v Al-Samiru v osmém století a v Judeji a Jeruzalému koncem šestého století před n. l. Cílem deportace a přesídlování nebyli jen lidé, ale i bohové. Je to celkem přirozené, s novými lidmi přišli i noví bohové s novou vírou. (Thompson, Bible In History, tamtéž str. 288, 289)

Biblické vyprávění o návratu Izraelitů z Mezopotámie do Palestiny po vítězství Persie vedené Korošim je podle Thompсона též mylné a nepravdivé. Ti, kteří se v této době vrátili nebo vystěhovali z Mezopotámie do Palestiny, byli odlišní lidé od těch, kteří tam byli předtím deportováni a v žádném případě nebyli Izraelity. Údajný slavný návrat byl výplodem propagandy Peršanů, kteří se chtěli ukázat v roli osvoboditelů od jařma asyrské a babylonské nadvlády.

Perský král Koroš vystupoval jako božský posel, mesiáš a osvoboditel. Zároveň zrušil staré asyrské bohy a nahradil je novým bohem „Ilohy Šamajm“, bohem celého perského impéria, kterého v Palestině ztotožnili s bohem Jahvou. Ve skutečnosti to nebyl návrat deportovaného národa do svého domova, jak vypráví Bible, ale návrat starého zapomenutého boha, návrat víry v Jahveho.

Údajné „babylonské zajetí“ hrálo důležitou roli v povědomí Jehovových věřících jako boží trest hříšných a „návrat ze zajetí“ věřících, vykoupených a očištěných v bolesti vyhnanství na boží přání jako boží odměnu Jehovových nejvěrnějších (tamtéž, str. 292).

Whitelman vysvětluje **politický záměr falšovateli historie** a tvrdí, že historie Palestiny byla záměrně biblickými historiky ignorována a potlačena ve prospěch jediného záměru, a to násilně **vykonstruovat starý Izrael podle biblického výmyslu a představit ho jako kolébkou světové civilizace**. Byl to politický záměr některých biblických historiků jako je Albright, Alt, Bright, Noth a jiných, aby vytvářeli etnické a historické spojení mezi novým státem Izrael a starým v Palestině a tím omluvili „historické právo“ nového Izraele na Palestinu. Je to politický boj o minulost ve prospěch boje o přítomnost. Dále uvádí, že historická minulost Palestiny byla biblickými historiky násilně znásilněna ve prospěch dnešního Izraele. Západními mocnostmi byly pro tento cíl utráceny velké peníze a byl použit silný politický nátlak.

Whitelman dále tvrdí, že pokusy některých biblických historiků a archeologů, hlavně izraelských, jako je například Finkelstein, L. a jiných s násilnou interpretací archeologie a rekonstrukcí biblického Izraele, má jediný politický záměr, a to omluvit právo nového Izraele na Palestinu a vymazat historii Palestiny a palestinského lidu. Stačí, aby se při archeologických vykopávkách našly nějaké nádoby a Finkelstein a jemu podobní už vykřikují, že to je izraelský nález a důkaz o historické existenci izraelských biblických království. Historii zde určuje biblický text a nikoliv archeologický nález. Je to násilná interpretace archeologických nálezů, aby byly v souladu s biblickým textem. Je to násilná fabrikace minulosti, aby sloužila politickým cílům přítomnosti. (Whitelman, tamtéž, str. 20, 22, 43, 49, 65, 69, 149, 193, 274)

PROČ TAJÍ CHAZARSKÝ PŮVOD VÝCHODOEVROPSKÝCH ŽIDŮ?

V mé knize „Proč se vraždí v Izraeli“ jsem ve čtvrté části první kapitoly pod názvem „Kdo jsou dnešní židé“ podrobně uvedl chazarský původ východoevropských židů. Chazaři, polokočovný národ, pravděpodobně tureckého původu, se usadil na místech dnešního jižního Ruska mezi Volhou a Donem na březích Černého, Kaspického a Azovského moře. Židé, kteří byli byzantským panovníkem Lvem III. vyhoštěni z Konstantinopole, našli domov mezi pohanskými Chazary. Kolem roku 740 n. l. v konkurenci mezi křesťanskými a muslimskými misionáři získali židovští misionáři chazarského vládce pro židovskou víru. Arther Koestler, britský občan, narozený v Budapešti roku 1905, ve svém bestselleru z roku 1976 **Třináctý kmen** (The Thirteen Tribe) dokázal, že dnešní židé jsou z největší části potomky Chazarů, kteří kolem roku 740 n. l. přestoupili na židovskou víru.

Tento fakt byl již dlouho znám. Například Dr. Lilienthal, známý židovský historik, ve své knize „What Price Israel“ (Izrael za jakou cenu), vydané roku 1954, 23 let před Koestlerovým dílem, upozornil na lineární předky východoevropských a západoevropských Židů, kterými byli na židovskou víru obrácení Chazaři z 8. století (viz. Proč se vraždí v Izraeli, čtvrtá část první kapitoly, str. 53).

Tato skutečnost byla dlouho utajována a sionistické kruhy se jí všemi způsoby pokusily nechat utajenou, protože dobře ví:

- že by vážně narušovala hlavní sionistické požadavky týkající se nároku židů na Palestinu;
- též by umožnila zrod pro sionisty znepokojujících myšlenek, a to že většina židů, kteří přežili nacistické pogromy a převážná většina sionistických pohlavárů, je spíše kavkazského než semitského původu;
- potom termín „antisemitismus“ ztrácí okamžitě a zcela svůj význam. A co by se bez známého pokřiku často používaného jako nástroj k umlčení druhých o „antisemitismu“ stalo se sionistickým hnutím?
- dále by ztrácel význam jeden ze základů sionistické myšlenky, že židé na celém světě mají společný původ, v historické Palestině,
- ale přes obrovskou mediální mašinérii, kterou mají sionisté k dispozici, fakta zůstanou fakty.

Benjamin H. Freedman se narodil roku 1890 v židovské rodině. Byl úspěšným židovským obchodníkem v New Yorku a určitou dobu byl hlavním majitelem Woodbury Soap Company. Roku 1945 se rozešel s organizovaným židovstvem a strávil zbytek svého života v boji proti němu a odhalování židovských pokusů o ovládnutí USA. Freedman dobře věděl o čem mluví, protože byl v nejvyšších postech organizovaného židovstva v Americe a dobře znal jeho praktiky a cíle. Osobně znal Woodrowa Wilsona, Franklina Roosevelta, Josepha Kennedyho, Johna F. Kennedyho a mnoho jiných důležitých osobností. Došel k přesvědčení, že sionisté a organizované židovstvo cílevědomě dělají všechno možné k ovládnutí USA. (Bible Believers. org. au. 2-17-3)

Freedman napsal 10. října 1954 dopis židovi Davidu Goldsteinovi, který konvertoval na křesťanství a v době psaní dopisu byl L. L. D. Postonské mše. Tento dopis potom vyšel jako kniha pod názvem „Facts are Facts“ (vydalo: CPA Books, 10. března 1998, New York).

Ve své knize Freedman potvrdil fakt, že východoevropští židé jsou chazarského původu. Tento fakt se stává nevyvratitelnou skutečností. Tito podle Freedmana „samozvaní Židé“ nikdy v historii neměli být jen nejmenší etnický vztah s Palestinou a neexistují mezi nimi a kterýmkoliv etnikem, které někdy vstoupilo do historické Palestiny, **žádné etnické nebo antropologické vazby.**

- Fakta bezpochyby dokazují, že východoevropští židé nejsou v žádném případě semité, ale jsou mongoloidního původu a nemají se semity žádný etnický nebo antropologický vztah.
- Neobomlný výzkum rovněž pravdivě dokázal, že takzvaní a samozvaní „Židé“ nemohli být v žádné etapě svých dějin správně považováni za přímé lineární potomky legendárních „ztracených deseti kmenů“ podle biblické tradice.
- Takzvaní a samozvaní „Židé“ východní Evropy v moderní historii nemohou legitimně poukazovat na jediného starověkého předka, který by byl jen položil nohu na území Palestiny v době biblických dějin.
- Výzkum též odhalil, že takzvaní a samozvaní „Židé“ východní Evropy nikdy nebyli „semity“, „semity“ nejsou a ani za ně, při největší obrazotvornosti, nebudou moci být pokládáni.
- Vyčerpávající výzkum též neodvolatelně odmítá jako fantastický výmysl křesťany všeobecně přijímaný názor, že takzvaní a samozvaní „Židé“ východní Evropy jsou legendárním „vyvoleným národem“, což z kazatelen tak výřečně propaguje křesťanské duchovenstvo. (Freedman: Facts are Facts, tamtéž, str. 35, 36)

Chazaři nebyli „semity“. Byli asijským národem patřícím k mongoloidní rase a moderní antropologové je považovali za Turkofiny. **Chazaři byli z Asie vytlačeni ostatními národy, které ji obývali a s nimiž vedli nepřetržité války. Chazaři napadli východní Evropu, aby se vyhnuli dalším porážkám v Asii. Bojovným Chazarům nečinilo problém dobýt a podmanit si dvacet pět mírumilovných rolnických národů východní Evropy,** obývajících přibližně jeden milión čtverečních mil. V poměrně krátké době Chazaři vytvořili největší, nejmocnější a pravděpodobně i nejbohatší království východní Evropy.

Chazaři byli v době svého vpádu do Evropy pohanským národem. Jejich náboženství bylo kombinací falického uctívání a jiných forem modlářství, které přetrvalo až do 7. století. Různé sexuální úchytky, kterým Chazaři holdovali jako formě náboženského uctívání, způsobily takový stupeň morální degenerace, který chazarský král nemohl snést. V 7. století se král Bulan, tehdejší vládce chazarského království, rozhodl zrušit praktikování falického uctívání a ostatních forem modlářství a vytvořit nové státní náboženství z jednoho ze tří monoteistických náboženství, o nichž však moc nevěděl. Po historické schůzi s představiteli těchto tří monoteistických náboženství si král Bulan po zavržení křesťanství i islámu vybral za budoucí státní náboženství víru, tehdy označovanou jako „talmudismus“, dnes známou a praktikovanou pod názvem „judaismus“. Tato událost je v historii bohatě doložena.

Freedman dále říká, že stačí otevřít Židovskou encyklopedii, svazek IV, strana 1-5 a můžeme pod titulem „Chazaři“ číst: „Chazaři jsou tureckého původu, jejich život a historie se spojuje s prvním počátkem historie židů v Rusku... Království Chazarů bylo založeno ve druhé polovině na severu Ruska ještě dávno před tím než se objevila ruská monarchie (855). V této době bylo chazarské království na vrcholu své síly a bylo stále ve válečném stavu se sousedními zeměmi. Na konci osmého století král (Chán) Chazarů a jeho šlechta a velké množství

jeho pohanského lidu konvertovalo k židovské víře... Židovská populace mezi Chazary v době mezi 7. a 10. stoletím náramně rostla. Zdá se, že kolem devátého století byla celá chazarská populace židovského věrovyznání. Byl to jeden z následovníků krále Bulana, král Obeida, který obrodil chazarské království a upevnil židovské věrovyznání mezi Chazary. Zval do své země židovské učence a postavil židovské synagogy a židovské školy. Chazaři se učili Bibli, Mišnu, Talmud a duchovní služby hazzanimu. **Chazarské království bylo později po velké bitvě s Rusy poraženo (r. 965), což bylo začátkem konce tohoto království. Mnoho členů královské rodiny uteklo do Španělska, někteří utekli do Maďarska, ale mnoho chazarských takzvaných židů zůstalo ve své zemi.**“ (Freedman, tamtéž, str. 52-54)

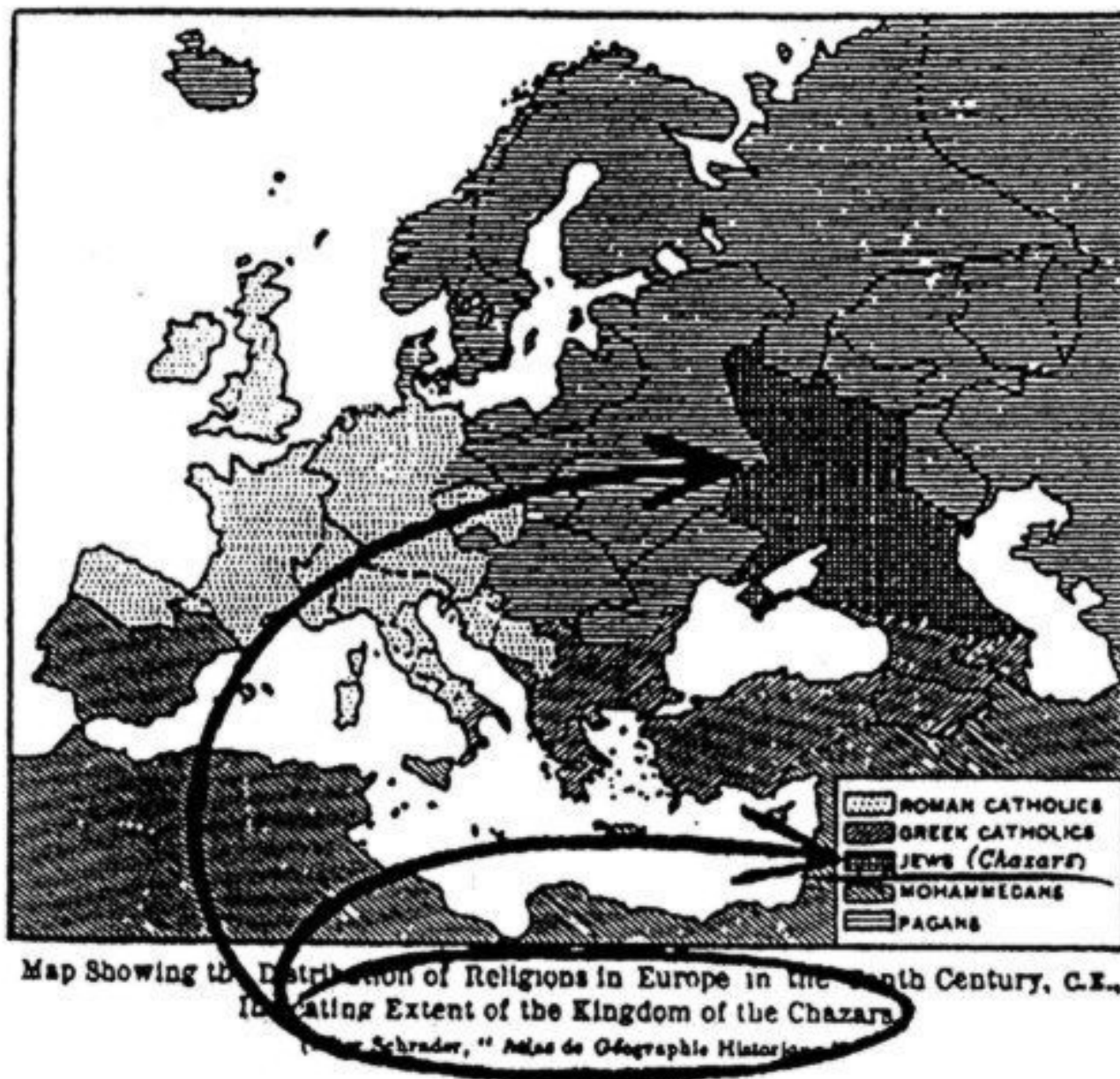
Nejuznávanějším historikem, který důkladně studoval historii a původ východoevropských židů, je profesor H. Graets. Na straně 141 jeho knihy „Historie židů“ uvádí: „Chazaři se hlásili k novému náboženskému kurzu. Po Obeidovi, který se svou šlechtou konvertoval k židovské víře, následovalo mnoho židovských chánů (králů). Podle fundamentalistického státního zákona v zemi se pouze židovští králové směli dostat na chazarský trůn... Trvalo dlouho, než se ostatní židé na světě dozvěděli o konvertování tohoto silného království na židovskou víru. Když se konečně zvěst o jejich existenci dostala k ostatním židům, mysleli, že Chazaři jsou pozůstatkem desátého kmene.“

Mateřský jazyk Chazarů byl asijský a Židovská encyklopedie ho nazývá „chazarský jazyk“. **Když král Bulan konvertoval na židovskou víru, přial, aby hebrejské písmo, které znal z Talmudu, bylo oficiálním písmem chazarského jazyka.** Adoptováním hebrejského písma nesledoval žádný etnický, politický nebo náboženský záměr. Stejně tak adoptovaly západoevropské necivilizované národy latinské písmo. S invazí Římanů do západní Evropy adoptovaly západoevropské necivilizované národy římskou kulturu a tak bylo latinské písmo adoptováno do jazyků Francie, Anglie, Španělska a jiných. Tyto jazyky byly od sebe odlišné, ale převzaly stejné písmo. **Římané přinesli západoevropským národům své písmo se svou kulturou stejně, jako rabíni přinesli hebrejské písmo z Babylonu Chazarům, když je učili Talmud.** Od doby ruské invaze a likvidace chazarského království byl chazarský jazyk označován jako „jidiš“. Po celých šest století se východoevropští „samozvaní Židé“ představovali jako národ pod jménem „Jidiš“. Představovali se jako „Jidiš“, ať byli z Ruska, Polska, Rumunska, Litvy, Maďarska nebo z jakékoliv východoevropské země, kde žili. I dnes ve městě New Yorku najdeme mnoho jidišských novin, divadel a mnoho jidišských kulturních organizací. **Chazarský jazyk předtím, než se začal nazývat „jidiš“, adoptoval mnoho cizích slov** do svého vokálně limitovaného starého jazyka. Tato slova byla převzata od sousedních národů, s nimiž se stýkali. Chazaři adoptovali mnoho slovanských, baltických a jiných slov, **hlavně germánských.** Jidišský jazyk není v žádném případě germánským dialektem, jak si někteří myslí. Germáni byli mnohem civilizovanější než Chazaři a proto Chazaři převzali do svého jazyka mnoho germánských slov. Jidiš je moderní název pro starý mateřský jazyk Chazarů, který byl předtím znám jako chazarský jazyk. (Freedman, tamtéž, str. 54, 55) **Nesmíme si v žádném případě plést „jidiš“ s hebrejštinou** jen proto, že obě řeči používají stejné hebrejské písmo. **Freedman tvrdí, že nenajdeme byť jen jedno jediné starodávné hebrejské slovo v jidišském jazyce a rovněž nenajdeme ani jedno jediné starodávné jidišské slovo v hebrejštině.** Jsou to celkem úplně jiné jazyky, jako například španělština a švédština, které používají stejné písmo. „Jidiš“ je dominantní jazyk východoevropských takzvaných Židů, ať tam ještě žijí nebo odtud pocházejí, stejně jako angličtina je dominantním jazykem Američanů ve 48 státech Ameriky. Kolem 90% židů žijících v USA nebo ve 42 různých státech světa právě pochází nebo jsou potomky židů, pocházejících z východní Evropy. Jidiš je společný jazyk všech východoevropských židů, je jejich první nebo druhý jazyk podle toho, v které zemi se narodili. Ať jsou kdekoli na světě, mají společnou řeč a tou je „jidiš“. **Je to jazyk jednoho národa, který ztratil svou existenci jako národ a nemá se židovskou vírou nic společného a nesmíme si ho plést s judaismem.** (Freedman, tamtéž, str. 56 - 57)

Na jižním pobřeží Finského zálivu, v místě jeho splnutí s Baltickým mořem, přímo na sever od chazarského království se v době jeho největší moci utvořil v roce 820 po Kr. malý slovanský stát. Tento byl založen malou skupinou Varjagů ze Skandinávského poloostrova na protějším pobřeží Baltického moře. Původní obyvatelstvo tohoto nově vzniklého státu se skládalo z kočovných Slovanů, kteří v této oblasti zdomácněli už během prvních záznamů v historii. „Právě narozený“ stát byl embryem, které se rozvinulo do velkého ruského impéria. Za méně než tisíc let tento syntetický národ rozšiřoval své hranice nepřetržitými výpady a tak dnes pokrývá více než 950 000 000 čtverečních mil v Evropě a Asii.

Během 10., 11., 12., a 13. století rychle se rozšiřující ruský národ postupně pohltil Chazarské království, svého jižního souseda. Do 10. století se Chazarské království pod vlivem ruských výpadů zmenšilo na území s rozlohou kolem 800 000 čtverečních mil (viz mapa). Jak na této mapě reprodukované ze Židovské encyklopedie uvidíme, území chazarského království bylo přesto daleko největší v celé Evropě. Obyvatelstvo království Chazarů tvořili z velké části Chazaři, ale také zbytky příslušníků dalších dvaceti pěti mírumilovných rolnických národů, které obývaly přibližně jeden milión čtverečních mil ještě před vpádem Chazarů. Chazaři napadli v 1. století před Kr. východní Evropu ze své původní vlasti v Asii. Učinili tak suchozemskou cestou mezi severním koncem Kaspického moře a jižním koncem Uralského pohorí.

**Mapa chazarského království
podle Židovské encyklopedie**

Mapa ukazuje rozložení náboženství v 10. století n. l. Převzato z knihy Benjaminu Freedmana „Fact are Fact“.

Dobytí chazarského království Rusy historie nahrazuje vysvětlováním přítomnosti velkého počtu takzvaných nebo samozvaných „židů“ v Rusku po 13. století. Velký počet takzvaných nebo samozvaných „židů“ v Rusku po zničení chazarského království poté nebyl znám jako Chazaři, ale jako „Jidiš“ a i dnes se sami takto označují.

Po 13. století bylo Rusko v mnoha sousedských válkách přinuceno odevzdat vítězům velké území, které bylo původně součástí chazarského království. Takto Polsko, Litva, Galicie, Uhersko, Rumunsko a Rakousko získaly od Ruska území původně patřící k chazarskému království. Spolu s územími tyto národy získaly část populace takzvaných a samozvaných „židů“, pocházejících z Chazarů, kteří obývali toto území.

Tyto časté pohraniční výměny mezi národy východní Evropy vysvětlují dnešní přítomnost takzvaných nebo samozvaných „židů“ ve všech těchto zemích, po jejichž stopách původu se dostaneme až ke konvertovaným Chazarům.

- Jejich společný jazyk, společná kultura, společné náboženství a společné rasové znaky je bez jakýchkoliv pochybností řadí k Chazarům, kteří v 1. století před Kr. napadli východní Evropu a v 7. století konvertovali na „talmudismus“.

- Dnes takzvaní nebo samozvaní „židé“ pocházející z východní Evropy tvoří 90% dnešní celkové populace takzvaných nebo samozvaných „židů“ ve světě.

- Obrácení krále Bulana a chazarského národa v 7. století splňuje stejnou roli v dějinách „talmudismu“ nebo „judaismu“ (jak dnes „talmudismus“ nazýváme), jako obrácení Konstantinopole a západoevropských národů pro křesťany.

- Křesťanství bylo jen malé a poměrně nedůležité náboženství praktikované v podstatě pouze ve východní oblasti Středozemního moře až do obrácení Konstantinopole a velké části populace západoevropských pohanských národů.

- Pro „talmudismus“ nebo „judaismus“ (jak dnes „talmudismus“ nazýváme) bylo největší hnací silou v celé jeho historii právě obrácení obrovského množství chazarského obyvatelstva v 7. století. Bez tohoto obrácení je jen velmi malá pravděpodobnost, že by „talmudismus“, tedy dnešní „judaismus“, byl schopen přežít.

- „Talmudismus“, civilní a náboženský kód farizejů, by byl pravděpodobně už dávno vymizel, tak jako mnohé další vyznání a kultury praktikované národy před, během i potom, co „farizeismus“ získal přední místo mezi ostatními vyznáními a kultury uctívanými v době Ježíše.

- „Talmudismus“, jak později nazývali „farizeismus“, by se byl vytratil se všemi jeho souvěkými vyznáními a kultury, nestalo se tak pouze kvůli obrácení Chazarů v 7. století, i když v tom období byl „talmudismus“ na nejlepší cestě k úplnému zapomnění. (Freedman, tamtéž)

Dnes bez nejmenších pochyb víme, tvrdí Freedman, že východoevropští takzvaní židé jsou chazarského původu, a nejsou v žádném případě semité a nemají žádný etnický nebo antropologický vztah s obyvateli staré Palestiny. Tato skutečnost je historicky nezvratný fakt. Tito takzvaní Židé nemají etnický nebo antropologický vztah s biblickými národy a kmeny v Palestině, a nemohou v žádném případě ukázat na jediného předka, který by kdykoliv položil nohu ve staré Palestině v době biblické historie. Všechna fakta bezpochyby dokázala, že východoevropští takzvaní Židé nejsou semité, nemají semitský původ a nemohou být považováni za semity, nyní, v minulosti ani v budoucnosti. (Freedman, tamtéž, str. 49)

Freedman se dále ptá:

Jak je možné, že tato nevyvratitelná historická skutečnost se tak dlouho tajila a jaké tajemství stálo za tímto utajováním?

Jaké tajemné síly stály za vymazáním chazarského původu východoevropských takzvaných židů z historických školních učebnic po celém světě, přesto že chazarský původ východoevropských takzvaných židů je nevyvratitelný historický fakt?

Freedman říká: „V roce 1948 jsem v Pentagonu ve Washingtonu přednášel velkému shromáždění nejvyšších hodnostářů armády Spojených států, hlavně pobočce G2 Vojenské zpravodajské služby, o vysoce výbušné geopolitické situaci ve východní Evropě a na Středním východě. Tehdy, stejně jako dnes, byla tato část světa potenciální hrozbou pro světový mír i bezpečnost tohoto národa. V plné míře jsem jim vysvětlil původ Chazarů a Chazarského království. Tehdy jsem cítil to samé, co cítím nyní: bez jasného a podrobného poznání daného předmětu je nemožné správně pochopit a zhodnotit, co se od roku 1917 - roku bolševické revoluce v Rusku - ve světě dělo. Toto je klíč k problému. Na závěr mého projevu mě čilý podplukovník účastníci se schůze informoval, že je vedoucím katedry historie na jedné z největších a co se týče vzdělanosti nejváženějších institucí pro vyšší vzdělání ve Spojených státech. Učil tam historii šestnáct let a nedávno byl povolán zpět do Washingtonu, aby pokračoval ve vojenské službě. K mému údivu mi oznámil, že ani během své kariéry, ani jako učitel historie slovo „Chazar“ neslyšel, dokud jsem ho zde nezmněl já. Z toho musí být jasné, jak úspěšná byla ta záhadná tajná síla se svým záměrem „vymazat“ původ a historii Chazarů a Chazarského království, aby před světem, a zejména křesťany, zatajili pravdivý původ a historii takzvaných a samozvaných „židů“ ve východní Evropě.“ (Freedman, tamtéž) My se též s panem Freedmanem ptáme:

Proč si dali tu obrovskou námahu k utajování chazarského původu východoevropských židů a co se za tím skrývá?

- Skutečnost o chazarském původu východoevropských židů byla utajována, protože vážně narušovala hlavní sionistické požadavky týkající se nároku židů na Palestinu.

- Podle toho nebyli pohlaví sionistického hnutí a státu Izraele, jejichž převážná většina pochází z východní Evropy a též většina židů, antropologicky v žádném vztahu k Palestině.

- Palestina, domov, do kterého se židé prý touží vrátit, nebyla tedy nikdy jejich. Ukázalo se to, co se nemělo ukázat.

- Umožnil se zrod, pro sionisty znepokojujících myšlenek, a to že většina židů, kteří přežili nacistické pogromy, je spíše kavkazského než semitského původu.

- Potom termín „antisemitismus“ ztrácí okamžitě a zcela svůj význam. A co by se bez pokřiku „antisemitismus“ stalo se sionistickým hnutím?

- Dále by ztrácel význam jeden ze základů sionistické myšlenky, že židé na celém světě mají společný původ.

Jak je známo, sami **židé se dělí na dvě hlavní skupiny, sefardy a aškenáze**. Sefardští nebo orientální **židé** jsou židé, kteří pochází z orientu. Jsou to **arabští**, perští a jiní židé a tvoří v Izraeli druhořadou skupinu. Aškenázští židé jsou židé, kteří pochází hlavně z východní Evropy a Německa a kteří, jak bylo výše uvedeno, jsou

chazarského původu. Bylo dokázáno, že tyto dvě skupiny se etnicky liší, například bylo dokázáno, že sefardští a kurdští židé se v Izraeli statisticky významně geneticky liší od aškenázských židů a jsou geneticky podobnější Kurdům, Turkům a Arménům, kteří, jak víme, nejsou semité.

(Nebel A., Fllon, D., Brinkman, B., et dl., *The Y Chromosome Pool of Jews as Part of Genetic Landscape of the Middle East, American Journal of Humangenetics*, č. 69. rok 2001, str. 1095-1122, převzato z knihy Petra Bakaláře, *TABU v sociálních vědách, Votobia, Praha 2003*)

Jack Bernstein je americký žid, který emigroval z USA do Izraele po válce v roce 1967. Po šesti letech pobytu v Izraeli se rozhodl pro návrat do USA. Opustil navždy zem, kterou nazval rasistickou a zemí terorismu a násilí. Ve své knížce „The Life of an American Jew in Racist and Marxist Israel“ (vydal Nootide Press, červen 1991, USA) říká, že mocná sionistická propaganda přesvědčuje svět, že židé jsou jedna rasa a jeden lid.

- Pravda je, že jsou dvě hlavní skupiny židů, jedna se nazývá SEFARDI, druhá AŠKENAZOVÉ.
- Sefardi jsou rasově příbuzní Arabům a od nich se dědí náboženství.
- Aškenazové, kteří tvoří 90% židů na světě, jsou chazarského původu. Chazaři si vybrali judaismus jako víru a náboženství, jsou hunského původu a nejsou semité. Dále říká, že si každý musí uvědomit ohromný rozdíl mezi sefardskými a aškenázskými židy. Jsou odlišni etnicky, rasově, sociálně a politicky. Dále tvrdí, že sefardi jsou v Izraeli druhořadí občané. Vypráví, jak se oženil se sefardskou židovkou a říká: „Jsem americký aškenázský žid a aškenázové, kteří se ožení se sefardkou, upadají do nemilosti u aškenázů, kteří vládnou celým Izraelem.“ Dále tvrdí, že protisefardská politika vykonávaná v praxi aškenázi, je státní oficiální politika. Tento rasismus proniká hluboko dovnitř vnitropolitického života Izraele a ostře rozděluje celou izraelskou populaci. Aškenázové nazývají sefardské židy koošim, což v hebrejštině znamená to samé co negr. „Je to apartheid s tím rozdílem, že tam nejsou nápisy“, tvrdí americký Žid Bernstein.

Historická jasná fakta nám bezpochyby říkají, že lidé různých etnik, ras a národů po stovky let přestupovali na židovství a že dnešní židé nejsou společného původu a většina židů na celém světě nemá s biblickými izraelskými nebo s hebrejskými židy ani s jinými kmeny ve Svaté zemi žádné etnické a antropologické vazby.

Arabský historik z desátého století (Jakut Alhamwi, v knize: Múzam Al-Buldan, část 4, str. 385-460) potvrdil, že známé židovské kmeny Baní Kurajza a Baní Al-Nadir, které obývaly v pátém a šestém století město Jathreb (dnešní Almadina, v dnešní Saúdské Arábii) byly arabské kmeny, které převzaly židovské náboženství a nikdy neměly s Palestinou žádný etnický nebo antropologický vztah. To samé potvrdil další arabský historik (Al-Jaakubý) ze stejné doby v jeho knize (Historie Al-Jaakubý) a říkal, že původem židovských kmenů v Arábii je čistě arabský kmen jménem Žezám.

Na židovskou víru byli obráceni například i Arabové v Jemenu. Jemenský arabský král Zu Alnuwas konvertoval na židovství, převzal jméno Josef a donutil Araby v Jemenu a Hamiru, aby též konvertovali na židovskou víru a pokud odmítnou, budou potrestáni smrtí. Tento král se stal známým tím, že upálil křesťany, když odmítli konvertovat na židovství. Křesťané si stěžovali u římského křesťanského Césara a ten poprosil křesťanského krále Habeše (dnešní Etiopie) Nažašého, aby jim pomohl. Nažaší poslal do Jemenu mohutnou armádu se slony, která porazila jemenského krále Zu Amuwase a tím skončilo židovské vládnutí v Jemenu. Dnešní jemenští židé jsou potomci arabsko-jemenských kmenů, které v určité době konvertovaly na židovskou víru.

Tato fakta samozřejmě nejsou sionistům po chuti a pokoušejí se je všemi způsoby potlačit. Není jim po chuti, aby se lidé dozvěděli, že východoevropští židé jsou chazarského původu a nejsou vůbec semité. Není jim po chuti, aby se lidé dozvěděli, že sionističtí a izraelští pohlaváři, kteří jsou aškenázové a jsou chazarského původu, nejsou semité a nemají s Palestinou žádný etnický, ani antropologický vztah. Není jim po chuti, že meč „antisemitismu“, který vytasí vždy proti každému, kdo by se je opovážil kritizovat, se stal bezpředmětným, protože oni sami nejsou semité.

KDO JE ŽID, JUDAISTA A JUDEJEC?

Byl Ježíš Kristus židem nebo Judejcem?

Jak jsme už uvedli a potvrdili, židé netvoří národ, rasu nebo etnikum, ale skupinu lidí, které spojuje víra a náboženství. Sami o sobě ústy svých rabínů nikdy v minulosti před vznikem sionismu netvrdili, že tvoří rasu nebo etnikum. Říkali o sobě, že jsou lidem Tóry a bez Tóry neexistuje židovský lid. (B. Johnson, Historie židovského lidu, překlad do češtiny Věra Labérová, Praha, Rozmluvy 1995). Židé jsou náboženské „etnikum“, pokud se dá tento výraz používat.

Benjamin Freedman, který byl sám v minulosti židem a členem organizovaného židovstva, dobře věděl a poznal židovstvo a židovské poměry. Ve své knížce Facts are Facts vysvětluje, jak vznikl pojem „žid“ a „židovský“. I když hovoří o anglických jazykových výrazech, věříme, že stejně tak se dá aplikovat na slovenské a jiné jazykové výrazy. Aby čtenář pochopil pointu Freedmanových slov, používali jsme v překladu tyto výrazy:

Judaismus: jako náboženské věrovyznání

Judaista: přívrženec judaismu

Judaisté: přívrženci judaismu

Judea: je geografická oblast ve staré Palestině

Judejec (z anglického slova Judean): obyvatel Judeje

Judejci (z anglického slova Judeans): obyvatelé Judeje

Freedman říká, že „Oxfordský anglický slovník“ je celým světem uznáván jako nejspolehlivější a nejpřevodnější zdroj informací o původu, významu a použití slov v anglickém jazyce. Autority celého světa ve všech oblastech tento slovník „Oxford English Dictionary“ respektují jako nejvěrohodnější zdroj osvěty ve všech fázích anglického jazyka. Tento slovník jasně uvádí, že „judaista“ („Judaist“) a „judaický“ („Judaic“) jsou správnými formami nevhodně a nesprávně používaných a mylných termínů „Jew“ - „žid“ a „Jewish“ - „židovský“. Pokud se nad touto záležitostí pozorně zamyslíte, budete s oxfordským slovníkem plně souhlasit. „Judaista“ a „judaický“ jsou výrazy správné, ale „žid“ a „židovský“ nesprávné. Slova „Jew“ = „žid“ a „Jewish“ = „židovský“ nepatří do anglického jazyka, pokud jej mají anglicky mluvící národy zájem používat správným způsobem.

- Takzvaní a samozvaní „židé“ nemohou sami sebe důvěryhodně popisovat jako „židy“, protože ani v nejmenším smyslu nejsou „Judeans“ neboli „Judejci“ (od slova Judea. ND).

- Mohou o sobě říkat, že jsou „judaisté“. „Judaista“ je osoba, která se hlásí k „judaismu“ jako ke svému náboženskému přesvědčení (podle Oxfordského anglického slovníku).

- Původ slova „Jew“, „žid“, nemá své kořeny v „judaismu“, jak už bylo vysvětleno. Přídavné jméno od „judaisty“ je „judaický“. „Židovský“ jako přídavné jméno je rovněž nesprávné jako forma jeho podstatného jména „Jew“ = „žid“.

- Slovo „Jewish“ („židovský“) nemá důvod existovat.

To jen dobře organizovaná a hojně financovaná publicita takzvaných a samozvaných „židů“ v 18., 19. a 20. století způsobila, že slovo „židovský“ bylo všeobecně přijato. „Židovský“ se dnes používá mnoha způsoby, které nejsou o nic méně fantastické a groteskní, než jsou nesprávné a nevhodné. „Židovský“ se dnes používá na všechno od „židovské krve“ až po „židovský žitný chléb“, ať to zní jakkoliv divně. Tyto mnohé implikace, domněnky a narážky slova „židovský“ vyplývající z dnešního komerčního používání jeho popis pouze ochuzují.

V roce 1954 na výročním setkání St. Paul Guild v hotelu Plaza v New Yorku se římskokatolický kněz, který byl hlavním řečníkem a čestným hostem, zmínil o „své židovské krvi“. Tento kněz se totiž narodil jako takzvaný a samozvaný „žid“ ve východní Evropě a asi před 25 lety konvertoval na křesťanství. Zdá se neuvěřitelné, že kněz, který je ve své profesi už tak dlouhou dobu, by měl svou „židovskou krev“ připomínat svým věřícím. A ve stejné době ve stejném městě slyšíme znít z rádia a vidíme viset ve výkladech reklamu na „Levyho židovský žitný chléb“. A mezi těmito dvěma extrémy najdeme nespočetné množství dalších produktů a služeb, ať už v tisku, v televizi, nebo na vlnách rádia, inzerovaných jako „židovská“.

Ten kněz, který katolíkům uváděl svou „židovskou krev“, však hovořil i o „židovské krvi“ Marie, Matky Ježíše, „židovské krvi“ apoštolů a o „židovské krvi“ raných křesťanů. Co však touto „židovskou krví“ myslel, jeho katolické posluchače mátl. Ptali se:

- Co je to „židovská krev“?

- Co se stane se „židovskou krví“, když takzvaní a samozvaní „židé“ konvertovali na katolicismus?

- A v nejkrajnějším případě, když se takzvaný a samozvaný „žid“ stane římskokatolickým knězem?

- Jak je „židovská krev“ biologicky odlišná od krve lidí, kteří vyznávají jinou náboženskou víru? Je pro mě těžké uvěřit, že existují nějaké biologické odlišnosti, které by určovaly charakteristické znaky té které náboženské víry. Jsou charakteristické znaky rasy a národnosti určovány náboženským dogmatem a doktrínou? (tamtéž, str. 70-71)

Další slovo, které vytváří mezi křesťany mnoho problémů, je „judeo-křesťanský“ („Judeo-Christian“). Každým dnem ho vidíme častěji. Na základě našeho dnešního poznání historie a používáním správného výkladu teologie představuje termín „judeo-křesťanský“ zvláštní kombinaci.

- Vztahuje se „judeo“ na starověký „farizeismus“, nebo na „talmudismus“, nebo na takzvaný „judaismus“?

- Při pohledu na to, co dnes víme, jak může být něco „judeo-křesťanské“?

- Na základě toho, co dnes známe, je „judeo-křesťanský“ něco tak nereálného, jako například „teplostudený“, „staro-mladý“, „těžko-lehký“, nebo jako kdyby byl člověk „zdravo-nemocný“, „chudo-bohatý“, „hloupo-moudrý“, „nevědomo-vzdělaný“, nebo „šťastno-smutný“.

Tato slova jsou antonyma, ne synonyma. „Judeo-křesťanský“ je ve světle nevyvratitelných faktů též spojením antonym, ne synonym, jak takzvaní nebo samozvaní „židé“ chtějí, aby křesťané věřili. **Je to jen více písku do křesťanských očí.**

„Institut judeo-křesťanských studií“ byl založen při univerzitě Seton Hall. Je to v podstatě „institut jednoho člověka“ („one-man institute“), a tím je otec John M. Oesterreicher. „Institut judeo-křesťanských studií“ zabírá jednu kancelář úřední budovy v dolní části New Yorku, New Jersey. Tento „institut jednoho člověka“ podle jeho literatury nemá žádnou fakultu a kromě otce Oesterreichera ani žádné studenty. Otec Oesterreicher se narodil jako takzvaný nebo samozvaný „žid“ a konvertoval na katolicismus. Měl jsem to potěšení slyšet ho vyprávět při mnoha příležitostech. Projevy otce Oesterreichera a literatura posílaná poštou jsou hlavními aktivitami „Institutu judeo-křesťanských studií“. Otec Oesterreicher má též v plánu publikovat knihy a dát je do oběhu ve velkém množství po celém světě. Otec Oesterreicher vynakládá všechny dostupné prostředky k přesvědčení katolíků, že

výraz „judeo-křesťanský“ je teologicky kombinací synonym. Nic nemůže být dál od pravdy. Otec Oesterreicher přesvědčuje o svém stanovisku katolické publikum. Jenom Vám můžu říct, že otec Oesterreicher hovoří pouze ke katolickému publiku. Ve svých projevech otec Oesterreicher přesvědčuje katolíky o svém osobním názoru na závislost křesťanské víry na takzvaném „judaismu“. Publikum opouští jeho přednášky velmi zmatené.

Z publika otce Oesterreicha by se stali lepší katolíci, kdyby se jim místo „prodeje“ takzvaného „judaismu“ snažil „prodat“ Ježíše a katolickou církev. Dobře organizované a financované propagaci takzvaných a samozvaných „židů“ se daří udržovat křesťany dobře informované o předmětu takzvaného „judaismu“. Pokud by se otec Oesterreicher více soustředil na prodávání Ježíše publiku takzvaných a samozvaných „židů“, více by se přiblížil k uvědomění si cílů křesťanského úsilí. Činnost tohoto „institutu jednoho člověka“ je skutečnou záhadou, ale jsem si jist, že Monsignor McNulty nikdy nedovolí „Institutu judeo-křesťanských studií“ zdiskreditovat dobré jméno Seton Halí jako jedné z nejpřednějších katolických univerzit vůbec. Ale upoutává to pozornost a Monsignor McNulty vždy ocení konstruktivní připomínky. (tamtéž, str. 71-72)

Ti nejkompentnější a nejkvalifikovanější se dnes shodují, že Ježíš nebyl takzvaný ani samozvaný „žid“.

- Tvrdí, že během svého života byl **Ježíš** současníky označován jako „Judejec“ (z oblasti Judeji, ND), ne jako „žid“, a že Ježíš sám **sebe** nenazýval „židem“, ale „Judejcem“ (patřící k oblasti Judeji, ND).

- Už během svého života zde na Zemi byl tehdejšími historiky označován jako „Judejec“, ne jako „žid“.

- I tehdejší teologové, jejichž kompetence v tomto předmětu nemůže být nikým zpochybněna, označovali Ježíše během jeho života jako „Judejce“, ne jako „žida“.

- Na kříži, na němž byl Ježíš ukřižován, je latinský nápis „Iesus Nazarenus, Rex Iudeorum“.

Autorem tohoto neslavně známého nápisu je Pilát Pontský. Latina byla Pilátovým mateřským jazykem a tak nikdo nepochybuje, že v ní dokázal přesně vyjádřit své myšlenky. Odborníci se shodují, že přesný překlad latinského „Iesus Nazarenus, Rex Iudeorum“ do anglického jazyka je „Ježíš Nazaretský, vládce Judejců“.

Během jeho života na Zemi nebyl Ježíš, ani Pilátem, ani Judejci, mezi nimiž se zdržoval, považován za „krále židů“. Nápis na kříži, na kterém byl Ježíš ukřižován, byl chybně přeložen až v 18.století. Pilát byl ironický a sarkastický, když přikázal na kříž napsat slova „Iesus Nazarenus, Rex Iudeorum“. Takto ještě těsně před ukřižováním Pilát Ježíše zesměšnil. Pilát dobře věděl, že v té době Judejci Ježíšem pohrdali, odsuzovali ho a popírali, což nakonec zapříčinilo jeho ukřižování. Kromě několika následovníků v té době všichni ostatní Judejci Ježíše nenáviděli a odmítali jeho učení. Tento ohavný fakt se nedá z historie vymazat. Pilát sám byl „vládce“ Judejců v době, kdy přikázal napsat latinská slova „Iesus Nazarenus, Rex Iudeorum“, v překladu „Ježíš Nazaretský, vládce Judejců“. Ale Pilát Ježíše za „vládce“ Judejců nikdy neoznačil. Toto ironické a sarkastické označení se těžko může považovat za jeho uznání Ježíše jako „vládce Judejců“. Je to v každém případě nemyslitelné. V době ukřižování Ježíše byl Pilát správcem Judeje pro Římskou říši. V té době patřila do Římské říše také část Blízkého východu. Pokud jde o Piláta, obyvatelé Judeje byli pro něj oficiálně i v soukromí Judejci, nikoliv takzvaní „židé“, jak jsou označováni od 18.století.

V té době nebyla v Judeji žádná náboženská rasová a národnostní skupina označována jako „židé“, a ani předtím kdekoliv na světě.

Pilát jako správce Římské říše jevil jen malý zájem o formy náboženského uctívání v Judeji. Tyto formy náboženského uctívání přešli od falického a jiných forem uctívání idolů do nově vznikající duchovní filozofie o věčném, všemohoucím a neviditelném Božském božstvu, nově přicházejícím Jahvem (Jehova), který předešel Abraháma přibližně o 2000 let. Oficiální politikou Piláta v Judeji bylo nezasahovat do duchovních záležitostí domácího obyvatelstva. Jeho prvotním pověřením bylo vybírání daní a jejich posílání do Říma, nikoliv formy náboženského uctívání praktikované Judejci, od nichž daně vybíral.

Latinské slovo „rex“ znamená anglicky „vůdce, vládce“. Během Ježíšova života latinské slovo „rex“ znamenalo pro Judejce, kteří znali latinu, právě toto. Latinské slovo „rex“ pochází z latinského slovesa „rego, regere, rēxi, rectus“, což znamená „vládnout, vést“. Latina byla samozřejmě úředním jazykem ve všech provinciích Římské říše. Tento fakt objasňuje latinský nápis na kříži. Po invazi Anglosasů na Britské ostrovy bylo latinské „rex“ nahrazeno anglosaským „King“. To však retrospektivně nezměnilo význam latinského „rex“ v Ježíšově době. Latinské „rex“ pro ně znamenalo pouze „vůdce, vládce“, tak jako dosud. Anglosaské „King“ má sice jiné hlásky, ale vždy znamenalo to samé co latinské „rex“ - „vůdce“ kmene.

Pilátovi bylo zcela jasné, že Ježíš je ta poslední osoba, kterou by si Judejci vybrali za svého „vládce“ nebo „vůdce“, přesto Pilát neváhal a přikázal na kříž napsat „Iesus Nazarenus, Rex Iudeorum“. Ani v nejdívovějších představách není myslitelné, že by to bylo něčím jiným než obyčejným zesměšněním. Po označení Ježíše jako Nazaretského „vládce Judejců“, Judejci přikročili k ukřižování právě na tomto kříži.

Během Ježíšova života bylo latinské označení území, které dnes známe jako Palestina, „Judea“. Tehdy patřilo do Římské říše a bylo spravováno Pilátem. Anglické slovo pro latinské „Judea“ je „Judea“. Anglické slovo „Judean“ je přídavné jméno od podstatného jména „Judea“. Starověcí obyvatelé území na Blízkém východě, které dnes nazýváme Palestina, se v latině nazývají „Iudaeus“ a v angličtině „Judean“ (ve slovenštině Judejci, ND). Tato slova identifikují původní obyvatelstvo Judeje za Ježíšova života. Kdo může popřít, že Ježíš byl jeho členem?

V latině genitiv plurálu od „Iudaeus“ je „Iudaeorum“. Anglický překlad je „Judeans“, „Judejců“. Je absolutně nemožné ho přeložit nějakým jiným způsobem. Kvalifikovaní a kompetentní teologové a historici pokládají za nemožné přeložit „Iesus Nazarenus, Rex Iudaeorum“ jinak než „Ježíš Nazaretský, vládce Judejců“.

V době, kdy Pilát nařídil napsat na kříž „Iesus Nazarenus, Rex Iudaeorum“, duchovní vůdci Judeje protestovali, aby se tam nepsalo, že Ježíš je vládcem Judejců, ale místo toho chtěli, aby bylo napsáno, „on řekl, že je vládcem Judejců“. Duchovní vůdci důrazně protestovali, když Pilát pojmenoval Ježíše „Rex Iudaeorum“ tvrdíc, že Pilát nebyl obeznámen nebo nepochopil postavení Ježíše v Judeji. Tyto protesty jsou předmětem historického výzkumu.

Duchovní vůdci protestovali marně. Tvrdili, že Ježíš „řekl, že On je vládcem Judejců“, ale Pilát neměl napsat, že „Ježíš byl vládcem Judejců“.

Podle odborníků bylo Evangelium podle Jana napsáno v řečtině. V řeckém originálu není žádný ekvivalent pro anglické „On řekl, že je vládce Judejců“. V překladu řeckého originálu Evangelia podle Jana, XDC, 19 čteme: „Nepiš Monarcha (basileus) Judejců (Ioudaios), ale že On sám řekl: já jsem monarcha (basileus) Judejců (Ioudaios)“. „Ioudaia“ je v řečtině to, čo „Iudea“ v latině a „Judea“ v angličtině (a ve slovenštině, ND). „Basileus“ je v řečtině to, co „monarcha“ v angličtině. „Rex“ je nejbližší latinské slovo pro „basileus“. Anglické slovo „vládce“ nebo „vůdce“ nejlépe vystihují latinské „rex“ a řecké „basileus“.

Pilát si „umyl ruce“ nad protesty duchovních vůdců, kteří požadovali, aby byl nápis na kříži změněn tak, jak říkají oni. Pilát na jejich požadavky netrpělivě odpověděl: „Co jsem napsal, napsal jsem.“ A tak nápis zůstal tak, jak byl - „Iesus Nazarenus, Rex Iudaeorum“, tedy anglicky „Ježíš Nazaretský, vládce Judejců“.

Latinské citace a slova zde použitá jsou doslovné citace a přesná slova z překladu Nového zákona sv. Hieronyma ze 4.století. Tento překlad se označuje jako Vulgáta Nového zákona. Byl to první oficiální překlad Nového zákona do latiny učiněný představitelem křesťanské církve a od té doby je oficiální verzí Nového zákona používanou křesťanskou církví. Evangelium podle Jana bylo do latiny přeloženo z řečtiny, v níž bylo - podle odborníků - původně napsáno.

V anglickém překladu řeckého originálu Evangelia podle Jana, XIX, 19 čteme následující: „Pilát napsal nápis a připevnil ho nad kříž a ten nápis zněl „Ježíš Nazaretský, monarcha (*angl. Monarch*) Judejců“. V původním řeckém rukopisu je také zmínka o požadavcích duchovních vůdců v Judeji na Pontia Piláta, aby změnil nápis na kříži jako Ježíš, „vládce Judejců“. Řecký text původního rukopisu Evangelia podle Jana nepochybně dokazuje, že duchovní vůdci v Judeji v té době odporovali Pilátovi, že Ježíš „nebyl vládce Judejců“, ale pouze „řekl, že On je vládcem Judejců“.

V dnešní historii nemáme faktické opodstatnění pro implikace, domněnky a narážky, že by řecké „Ioudaios“, latinské „Iudaeus“ nebo anglické „Judean“ (Judejec) měli platný náboženský význam. V těchto třech respektovaných jazycích **měly tato tři slova pouze topografický a geografický význam**. Jejich pravým smyslem bylo identifikovat členy původního obyvatelstva území, které bylo během Ježíšova období nazýváno Judea. Během jeho života nebylo v Judeji, ani nikde jinde, známo náboženství, které by byl i jen vzdáleně svým jménem připomínalo název politického území, známého jako Judea - **judaismus. Žádný kult nebo sekta tohoto jména neexistovala**.

Je nepopiratelným faktem, že slovo „Jew“-žid neexistovalo až do roku 1775. Do tohoto roku se slovo „Jew“-žid nevyskytovalo v žádném jazyce. Slovo „Jew“-žid bylo poprvé uvedeno do angličtiny v 18.století, kdy ho Sheridan použil ve své hře „The Rivals“ II, „Měla by mít kůži jako mumie a bradu jako „Jew“-„žid“.“ Před tímto použitím slovo „Jew“-„žid“ neexistovalo. Ani Shakespeare, přes všeobecný názor, slovo „Jew“ („žid“) nikdy neviděl a v žádném svém díle ho nepoužil. Ve svém „Kupci benátském“, V. III. i. 61 totiž píše: „What is the Reason? I am a Iewe, hath not a Iewe Eyes?“

V latinském překladu Nového zákona - Vulgátě - ze 4.století od svatého Hieronyma je Ježíš označen genitivem plurálu od „Iudaeus“ ve zmínce o nápisu na kříži - „Iudaeorum“. Tento překlad, pocházející ze 4.století, byl do latiny přeložen z původních jazyků. Dnes je římskokatolickými autoritami označen jako Vulgáta a stále se používá.

Ježíš byl poprvé označen jako takzvaný „Jew“-„žid“ v Novém zákoně z 18.století. Bylo to v revidovaných verzích anglického překladu ze 14.století. Anglické slovo „Jew“ z 18.století je nepochybně znehodnocenou verzí latinského „Iudaeus“ ze 4.století z Vulgáty od sv. Hieronyma. O tom už není pochyb.

Z původních rukopisů v anglickém jazyce od 4. do 18.století můžeme přesně vystopovat vznik a historii anglického slova „Jew“ („žid“). V těchto rukopisech, vytvořených během 14.století (od 4. do 18.století), najdeme všechny dřívější ekvivalenty od latinského „Iudaeus“, po anglické „Jew“, postupně zahrnující tvary: „Gyu“, „Giu“, „Iu“, „Iuu“, „Iuw“, „Ieuu“, „Ieuy“, „Iow“, „Iewe“, „Iwe“, „Ieue“, „Iue“, „Ive“, „Iev“ a nakonec v 18.století „Jew“. Dřívější ekvivalenty slova „Jews“ („židé“) jsou: „Giwis“, „Giws“, „Gyues“, „Gywes“, „Giwes“, „Geus“, „Iuys“, „Iows“, „Iouis“, „Jews“ a konečně v 18.století „Jews“.

S neustálým rozšiřováním a zdokonalováním tisku v Anglii v 18.století souvisí také obrovské množství tehdy vydaných výtisků Nového zákona. Tyto revidované vydání se rozšířili do Anglie a mezi anglicky mluvící lidí, kteří předtím nevládnili Nový zákon v anglickém, ani v žádném jiném jazyce. V těchto verzích z 18.století se

slovo „Jew“ - „Žid“ použilo poprvé. Od té doby se v jeho používání pokračuje ve všech anglických překladech Nového zákona. Slovo „Jew“ - „Žid“ se tak v anglickém jazyce ustálilo.

Nejnámější vydání Nového zákona z 18.století v angličtině jsou Rheims Edition a King James Authorized Edition. Rheims Edition byla poprvé vytištěna v roce 1582, ale slovo „Jew“-„žid“ se tam nenachází. Autorizovaný překlad krále Jamese se začal psát v roce 1604 a poprvé byl publikován v roce 1611, též bez slova „Jew“-„žid“. **Toto slovo se do obou dobře známých edicí dostalo až po korekcích po 18.století.** Množství kopií těchto, poprvé revidovaných, překladů se dostalo mezi duchovenstvo a také mezi laiky v anglicky mluvícím světě. Neznali historii slova „Jew“-„žid“ a ani se o to nezajímali. Akceptovali slovo „Jew“-„žid“ jako jedinou formu latinského „Iudaeus“ a řeckého „Ioudaios“. **Jak mohli vědět něco jiného?** Nemohli. Pro ně to bylo nové anglické slovo.

Když jste studovali ve škole latinu, naučili Vás, že pokud písmeno „I“ v latině stojí ve slově na prvním místě, vyslovuje se jako „Y“ („J“) v angličtině ve slovech jako „Yes“ (ano), „Youth“ (mladost), „Yacht“ (jachta). „I“ ve slově „Iudaeus“ se vyslovuje jako „Y“ (J) v uvedených slovech. Od 4. do 18.století se „I“ ve všech tvarech slova „Jew“-„žid“ vyslovovalo jako anglické „Y“ ve slovech „Yes“, „Youth“, „Yacht“. To samé platí i o „Gi“ a „Gy“, které se někdy používalo místo „I“.

Současná výslovnost slova „Jew“ pochází z nedávné doby. Dnes se v moderní angličtině písmeno „J“ ve slově „Jew“ vyslovuje jako „Dž“ ve slovech jako „Justice“ (spravedlnost), „Jolly“ (veselý) a „Jump“ (skok). Tato změna nastala v 18.století. Do té doby se písmeno „J“ ve slově „Jew“ vyslovovalo jako „Y“ ve slovech jako „Yes“, „Youth“, „Yacht“. Až do 18.století se slovo „Jew“ v angličtině vyslovovalo jako „You“ nebo „Hew“ a slovo „Jews“ jako „Youse“ nebo „Hews“. Současná výslovnost slova „Jew“ byla přijata až po 18.století.

Němčina si stále uchovává původní latinskou výslovnost. Německé „Jude“ je ekvivalentem anglického „Jew“. Německé „J“ se vyslovuje stejně, jako anglické „Y“ ve slovech „Yes“, „Youth“, „Yacht“. Německé „J“ je ekvivalentem latinského „I“ a obě se vyslovují přesně jako anglické „Y“ na začátku slov „Yes“, „Youth“, „Yacht“. Německé „Jude“ je vlastně první slabikou latinského „Iudaeus“ a též se tak vyslovuje. Německé „Jude“ a anglické „Jew“ jsou zkrácením a znehodnocením latinského „Iudaeus“. Německé „J“ se vždy vyslovuje jako anglické „Y“, pokud stojí na začátku slov jako „Yes“, „Youth“ a „Yacht“. Výslovnost německého „J“ ve slově „Jude“ není výjimkou ve výslovnosti „J“ v němčině.

Anglický jazyk je z velké části tvořen slovy převzatými z cizích jazyků. Po převzetí do angličtiny byly přizpůsobeny upravením jejich pravopisu a změnou jejich cizí výslovnosti, aby se lehčeji v angličtině vyslovovali. Tento proces prvního převzetí cizích slov a následné přizpůsobení zkrácením jejich pravopisné formy a znehodnocením výslovnosti přineslo do angličtiny slova jako „Cab“ (taxi) z francouzského „Cabriolet“ a tisíce jiných slov podobajících se původnímu slovu už pouze svým cizím pravopisem.

Z tohoto adaptačního procesu latinského „Iudaeus“ a řeckého „Ioudaios“ nakonec vzniklo v 18.století anglické „Jew“. Anglicky mluvící lidé se během 14.století snažili vytvořit anglický ekvivalent latinského „Iudaeus“ a řeckého „Ioudaios“, který by se v angličtině lehce vyslovoval kvůli svému anglickému pravopisu. Slovo „Jew“ bylo konečným výsledkem v 18.století, protože se kvůli svému anglickému pravopisu lehce vyslovovalo, zatímco latinské „Iudaeus“ a řecké „Ioudaios“ se v angličtině kvůli svému latinskému a řeckému pravopisu vyslovují těžko. Museli proto ustoupit.

Nejstarší verzi Nového zákona v angličtině je Wiclif neboli Wicliffe Edition publikovaná v roce 1380. V této verzi je Ježíš zmiňován jako Jeden z „Jewes“. To byla ve 14.století anglická verze latinského „Iudaeus“ a vyslovovala se „hew-weeze“ v plurálu a „hew-wee“ v singuláru. V Evangelii podle Jana, XIX. 19, čteme „Ihesus of Nazareth Kyng of the Iewes“. Před 14.stoletím angličtina přebrala od Anglosasů slovo „Kyng“, aby nahradilo latinské „rex“ a řecké „basileus“, i spolu s dalšími anglickými slovy.

V Tyndale Edition Nového zákona vydaného v roce 1525 byl Ježíš rovněž označen jako Jeden z „Jewes“. V Coverdale Edition publikované v roce 1535 byl též označen jako Jeden z „Jewes“ a ve stejné edici, Evangelium podle Jana 19, čteme „Iesus of Nazareth, Kyng of the Iewes“.

V Craner Edition (1539) byl Ježíš opět popsán jako Jeden z „Jewes“ a rovněž Geneva Edition, která vyšla v letech 1540-1557. V Rheims Edition z roku 1582 je Ježíš označen jako Jeden z „Jewes“. Různé tvary latinského „Iudaeus“ se v překladech používali podle toho, jak to bylo v té které době rozšířené.

Anglický překlad Evangelia podle Jana, XIX. 19, z řečtiny, v níž bylo původně napsáno, říká: „Nepiš: „The Monarch of the Judeans (vládce Judejců)“, ale že sám řekl „I am Monarch (já jsem vládce)“. V originále řeckého rukopisu najdeme slovo „basileus“, které v angličtině nahrazuje slovo „Monarch“ a řecké „Ioudaios“ anglické „Judeans“. „Ioudaia“ v řečtině je to samé, co „Judea“ v angličtině a řecké „Ioudaios“ to, co anglické „Judeans“ (Judejci). O tom není pochyb.

Pokud je všeobecně chápáno, že dnešní anglické „Jew“ a „Judean“ (Judejec) přináší stejné implikace, domněnky a narážky tak, jak by také správně měli, nebyl by žádný rozdíl, zda k označení Ježíše v Novém zákoně, nebo kdekoliv jinde, použijeme jeden nebo druhý výraz. Ale implikace, domněnky a narážky, **kteřé tato slova dnes vyvolávají, jsou odlišné jako černá od bílé.** Slovo „Jew“ se dnes nepovažuje za synonymum pro „Judean“ (Judejec), tak jako se slovo „Judean“ nepovažuje za synonymum slova „Jew“.

Jak jsem už dříve vysvětlil, když se v 18.století slovo „Jew“ v angličtině objevilo poprvé, jeho význam byl plně totožný s významem slova „Judean“ (Judejec). Jednak ale během 18., 19. a 20.století dobře organizovaná a hojně financovaná mezinárodní skupina vytvořila takzvaný „druhotný význam“ slova „Jew“ mezi anglicky hovořícími na celém světě. Tento takzvaný „druhotný význam“ nemá žádnou spojitost s původním významem z 18.století. Je to zkreslující.

Dnešní „druhotný význam“ slova „Jew“ má tak malou spojitost s tím původním, jako má například dnešní „druhotný význam slova *Camel* nebo *Ivory*“. „Druhotný význam“ slova „Camel“ je cigareta tohoto jména, ale původně to označovalo pouštní zvíře - velblouda. „Druhotný význam“ slova „Ivory“ je kousek mýdla, i když původně to označuje sloní kel - slonovinu. Tyto „druhotné významy“ slov se často stanou všeobecně akceptovanými, i když měla tato slova zcela odlišný smysl. Dosahuje se to vynakládáním obrovských množství peněz na pečlivě naplánovanou publicitu. Pokud si dnes vyžádáte „Camel“, dají vám cigaretu. Pokud dnes požádáte o kousek „Ivory“, dostanete kousek mýdla. Ale nikdy nedostanete pouštní zvíře, či kus slonoviny. To dokazuje důležitost, kterou tyto „druhotné významy“ musí mít pokud jsou schopné zatlačit do pozadí původní a prvotní význam ve vědomí společnosti. „Druhotný význam“ slova „Jew“ prakticky zastínil původní a prvotní význam tohoto slova, který mělo když se v 18.století poprvé objevilo. Tento fenomén není ničím neobvyklým.

Nejvyšší soud Spojených států uznal „druhotné významy“ slov jako stejné, ba až prioritní k těm prvotním, které najdeme ve slovníku. Pečlivě připravená a dobře financovaná celosvětová propagace všemi dostupnými médii vedená skupinami takzvaných a samozvaných „židů“ během třech století dosáhla, že „druhotný význam“ slova „Jew“ zcela vymazal ten původní. O tom není pochyb.

V celém anglicky mluvícím světě se nenajde jediná osoba, která by slovo „Jew“ (žid) chápala jako „Judean“ (Judejec). To byl jediný a správný význam v 18.století. Všeobecně akceptovaný „druhotný význam“ slova „žid“ se v podstatě bez výjimky skládá ze čtyř téměř univerzálně přijímaných teorií. Tyto teorie říkají, že takzvaný a samozvaný „žid“ je

- 1) osoba, která se hlásí k náboženství známému jako judaismus,
- 2) osoba, která tvrdí, že patří k rasové skupině spojující svůj původ se starověkými Semity,
- 3) osoba, která je přímým potomkem starobylého národa, který vzkvétal v Palestině za biblických dob,
- 4) osoba, kterou Bůh záměrně obdařil určitými nadprůměrnými vlastnostmi, které odepřel jiným rasovým, náboženským, národnostním skupinám a to vše spolu spojené. Současný všeobecně akceptovaný „druhotný význam“ slova „žid“ je v podstatě zodpovědný za **zmatek v myslích křesťanů**, když uvažují o zásadách křesťanské víry.

- Je to zodpovědné i za množství křesťanů, kteří přestávají být oddáni své víře.

- Implikace, domněnky a narážky slova „žid“ jsou dnes u převládající většiny informovaných a inteligentních křesťanů v rozporu s nepopiratelným historickým faktem.

- **Křesťané, kteří se už nenechají dále balamutit**, podezřívají křesťanské duchovenstvo, že svou oblíbenou písničku „Ježíš byl žid“ budou opakovat až do omrzení.

- Pomalu to přerůstá do psychózy. Mnozí křesťané už ví, že je to jen vymýváání mozků. Zlost, kterou cítí ještě není pro duchovenstvo očividná. Křesťané nyní od kléru vyžadují „pravdu, celou pravdu a nic než pravdu“.

- Nyní nadešel čas, aby křesťanské duchovenstvo řeklo křesťanům to, co jim mělo říct už dávno.

- Ze všech náboženských skupin na světě se křesťané jeví jako nejméně informovaní o tomto tématu. Byli jejich duchovní vůdci bezohlední k pravdě? Mnoho informovaných a inteligentních už nadále nemůže akceptovat tvrzení křesťanského duchovenstva, že:

- Ježíš byl během svého života přívržencem skupiny v Judeji, která vyznávala náboženství dnes nazývané „judaismus“,

- nebo že pocházel z rasy, která dnes zahrnuje většinu takzvaných nebo samozvaných „židů“,

- nebo že tito „židé“ po celém světě jsou přímými potomky národa v Judeji, do něhož patřil Ježíš,

- nebo že kulturní vlastnosti těchto „židů“ korespondují s kulturními vlastnostmi Ježíše a jeho učením během jeho krátkého zastavení zde na Zemi.

Křesťané už víc nebudou věřit tomu, že rasa, náboženství, národnost a kultura Ježíše, a rasa, náboženství, národnost a kultura takzvaných nebo samozvaných „židů“ mají stejný původ a charakter.

Hněv křesťanů je nebezpečnější, než si křesťanské duchovenstvo myslí. Za těchto podmínek už neplatí křesťanské, že nevzdělanost není blahem a moudrost není bláznovstvím.

1. Křesťané celého světa dnes hledají odpověď na otázku, jaký byl vztah mezi dnešními takzvanými nebo samozvanými „židy“ a „Judejci“, kteří obývali Judeu před, během a po životě Ježíše.

2. Křesťané nyní požadují, aby byli přesně informováni o rasovém, náboženském, národnostním a kulturním pozadí takzvaných nebo samozvaných „židů“, na jehož základě je spojují s Ježíšem.

3. Informovaní a inteligentní křesťané se mají na pozoru před zažívaným mýtem, že takzvaní nebo samozvaní „židé“ jsou přímými potomky „Judejců“, mezi nimiž Ježíš žil během svého života na Zemi.

4. Křesťané si stále více uvědomují, proč takzvaní nebo samozvaní „židé“ během uplynulých třech staletí utratili obrovské sumy peněz k vytvoření představy, že „Judejci“ z období Ježíše byli spíše „židy“ než „Judejci“ a že Ježíš byl „žid“.

5. Křesťané si den za dnem všimají narůstající ekonomické a politické výhody takzvaných a samozvaných „židů“ jako přímý důsledek jejich úspěchu, když přesvědčili křesťany, že „Ježíš byl žid“ s „druhotným významem“ slova „žid“, který vytvořili z původního významu z 18. století. Tito takzvaní a samozvaní „židé“ prezentují také samy sebe jako „židy“ s „druhotným významem“ slova „žid“. Takto se snaží dokázat svou spřízněnost s Ježíšem. Tuto myšlenku křesťanům neustále zdůrazňují. Tento výmysl však už rychle mizí a ztrácí původní moc v představivosti křesťanů.

Prohlásit, že „Ježíš byl žid“ v tom smyslu, že během svého života byl přívržencem náboženství, které dnes známe pod názvem „judaismus“, je obyčejný výmysl. Pokud bylo třeba vyznávat „judaismus“ k tomu, aby jste byl takzvaným nebo samozvaným „židem“, tak Ježíš takzvaným „židem“ nebyl. **Ježíš odmítal formu náboženského uctívání v tehdejší Judeji**, kterou my dnes známe pod jejím novým jménem „judaismus“. Tehdy se této víře říkalo „farizeismus“. A i když se to křesťanství duchovní učili v teologickém semináři, nikdy se to nepokusili křesťanům vysvětlit. Významný Rabbi (rabín) Louis Finkelstein, představený Židovského teologického semináře v Americe, často označovaného jako „Vatikán judaismu“, v předmluvě k prvnímu vydání jeho světoznámé knihy: „Farizejové - sociologické pozadí jejich víry“ na 21. straně píše.

„...Judaismus... Farizeismus se stal talmudismem, talmudismus se stal středověkým rabinismem a středověký rabinismus se stal moderním rabinismem. Ale přes všechny změny jména, duch starověkého farizejismu přetrval nezměněn... Z Palestiny do Babylónie, z Babylónie do severní Afriky, Itálie, Španělska, Francie, Německa, odtud do Polska, Ruska a celé východní Evropy, starověký farizeismus putoval... dokazuje tak trvalý význam, který farizeismus má jako náboženské hnutí.“

Oslavovaný Rabbi Louis Finkelstein zde sleduje stopy náboženství z dob Ježíše, nazývaného „farizeismus“, které dnes známe pod jménem „judaismus“. Rabbi Louis Finkelstein potvrzuje to, co významný Rabbi Adolph Moses ve spolupráci s Rabbim H. G. Enlowem tvrdí ve svém díle „Jehovismus a jiné přednášky“, které bylo vydáno v roce 1903 louivillskou sekcí Rady židovských žen, kde na straně první prohlašuje:

„Mezi nespočetnými neštěstími, které se přihodily... nejkatastrofálnější v jeho důsledcích je jméno judaismus... nejhorší je, že toto jméno si vybrali sami židé... navíc, ani v biblických, ani v postbiblických, ani v talmudických, či v pozdějších dobách se termín judaismus nevyskytuje... Bible hovoří o náboženství..., jako „Torath Jahve“, instrukce nebo morální zákony vyjevené Jahvem... na jiných místech... jako „Yirath Jahve“, strach a úcta k Jahvemu. TATO A JINÁ POJMENOVÁNÍ NEPŘETRŽITĚ PO MNOHO LET REPREZENTOVALA NÁBOŽENSTVÍ.

K odlišení od křesťanství a islámu ho židovští filozofové někdy označují za víru židů...

BYL TO JOSEF FLAVIUS, KTERÝ, KDYŽ PSAL POUČENÍ PRO ŘEKY A ŘÍMANY, POUŽIL TERMÍN JUDAISMUS, ve snaze postavit ho proti helénismu...

Pod helénismem rozumíme civilizaci, zahrnující jazyk, poezii, náboženství, umění, vědu, způsoby, zvyky, instituce... které se z Řecka, jejího původního domova, rozšířily do mnoha regionů v Evropě, Asii a Africe... Křesťané po tomto jménu dychtivě sáhli...

Židé samotní, kteří tak horlivě nenáviděli zrádce Josefa, přestali číst jeho díla... Z TOHO DŮVODU PRO NĚ ZŮSTAL TERMÍN JUDAISMUS, VYTVORENÝ JOSEFEM, ABSOLUTNĚ NEZNÁMÝ...

BYLO TO JEN NEDÁVNO POTÉ, CO SE ŽIDÉ SEZNÁMILI S KŘESŤANSKOU LITERATUROU A ZAČALI NAZÝVAT SVÉ NÁBOŽENSTVÍ JUDAISMEM.“

Tento výrok od dvou předních odborníků na danou problematiku jasně a bez pochyby dokazuje, že takzvaný „judaismus“ nebyl názvem žádné formy náboženského uctívání v Judeji za časů Ježíše. Josef Flavius zmíněný v předchozím citátu, žil v 1. století. Byl to on, kdo v 1. století jasně použil slovo „judaismus“ právě z výše uvedeného důvodu. Náboženství, které dnes známe jako „judaismus“ bylo v Judeji za Ježíšových dob známé jako „farizeismus“, jak tvrdí Rabbi Louis Finkelstein a mnoho dalších na slovo vzatých odborníků.

Náboženství známé jako „farizeismus“ bylo prakticky založeno pouze na Talmudu. Talmud byl za Ježíšových dob spojením Magny Charty, Deklarace nezávislosti, Ústavy a Listiny práv pro ty, kteří vyznávali „farizeismus“. Dnes je Talmud ve stejné vážené pozici u těch, co se hlásí k „judaismu“. **Talmud** dnes představuje totalitní diktaturu nad životy takzvaných nebo samozvaných „židů“, ať si to uvědomují nebo ne. Duchovní vůdci se ani nesnaží zakrývat kontrolu, kterou mají nad svými „židy“. Jejich pravomoc nemá konkurenci.

„Existuje ještě stále na světě literatura, se kterou byl Ježíš obeznámen ve svém mladším věku? Je pro nás možné dostat se k ní?

Můžeme posoudit myšlenky, výroky, způsoby uvažování a myšlení O MORÁLNÍCH A NÁBOŽENSKÝCH OTÁZKÁCH, které byly v té době rozšířeny A MUSELI JÍM BÝT ROZVINUTY BĚHEM TĚCH TICHÝCH TRICETI LET, KDY ROZJÍMAL NAD SVÝM BUDOUCÍM POSLÁNÍM?

Na tyto otázky odpovídají vzdělaní židovští rabíni pozvednutím Talmudu. Zde, říkají, je zdroj odkud Ježíš Nazaretský čerpal své učení a které mu dovolilo učinit převrat ve světě. A to je otázka, která zaujme každého křesťana. Co je Talmud?

PROČ TAJÍ SKUTEČNÝ OBSAH TALMUDU?

Znalec židovských a izraelských poměrů, izraelský žid, profesor Israel Shahak říkal, „že když chceme pochopit izraelskou a sionistickou politiku, musíme důkladně studovat vliv Talmudu na židovskou tradici, židovskou ideologii a hlavně její postoj k nežidům“. (Historie a náboženství Židů. Vydaná v angličtině v Londýně roku 1994, vyd. Pluto Press.)

Talmud hraje v dnešním judaismu, stejně jako v minulosti, klíčovou roli. Rabín Morris N. Kertzer, ředitel vnitřní aktivity židovské severoamerické komise a v této době prezident asociace židovských kaplanů v armádě Spojených států amerických a oficiální mluvčí amerických židů, v magazínu „Look“ 17. června 1952, v článku pod titulem „Co je žid“ říká:

„Talmud se skládá z 63 knih, právních, etických a historických citátů starodávných rabinů. Byl vydán pět století po narození Krista. **Je to právní kód, který formuje základy židovského náboženství, a je příručkou, podle které se trénují rabíni.**“ (Freedman, tamtéž str. 26)

Freedman uvádí: „V roce 1935 mezinárodní hierarchie takzvaných nebo samozvaných „židů“ poprvé publikovala oficiální nezkrácený překlad Talmudu v angličtině s úplnými vysvětlivkami. Co je k tomu vedlo přesně nevíme. Bylo to zřejmě proto, že mnoho židů z mladších generací nebylo schopno číst Talmud ve starých jazycích, v nichž ho autoři mnoha zemí v rozmezí let 200 před Kr. a 500 po Kr. napsali.“

Mezinárodní židovská hierarchie vybrala k přeložení Talmudu do angličtiny ty nejučenější. Tito slavní učenci připravili i oficiální vysvětlivky, které vysvětlují potřebné pasáže. Tento oficiální překlad byl vydán v Londýně roku 1935 a vydalo jej vydavatelství Soncino Press. Tento překlad Talmudu byl od té doby znám pod názvem Soncino Talmud. Velmi omezený počet tohoto překladu byl vydán a nebyl ani distribuován na trhu. Soncino překlad Talmudu můžeme nalézt v knihovnách amerického kongresu a v lidové knihovně v New Yorku. Freedman říká, že měl Soncinovo vydání k dispozici mnoho let. Dnes už je spíše předmětem sběratelské vášně. (Freedman, tamtéž)

Oficiální nezkrácená verze Talmudu Soncino, vydaná v roce 1935, byla přeložena do angličtiny s poznámkami, slovníkem a indexem takovými významnými odborníky na Talmud, jakými jsou rabín dr. I. Epstein, rabín dr. Samuel Daiches, rabín dr. Israel W. Slotki, M. A. Litt. D., reverend dr. A. Cohen, M. A., Ph. D., a jinými slavnými učiteli v oblasti Talmudu jako E. W. Kirzner, M. A., Ph. D., M. Sc., Jacob Schater, A. Mishcon, A. Cohen, M. A., Ph. D., Maurice Šimon, M. A., a předmluvu napsal nejvyšší reverend a rabín Dr. J. H. Herz, který byl v té době nejvyšším rabinem v Anglii. (Freedman, tamtéž)

Profesor Israel Shahak říká, že:

- každý kdo neovládá hebrejský jazyk a čte židovské texty v jiném jazyce, tak je jeho informace o židovstvu nepravdivá a mylná.

- je celkem zbytečné, podle Shahaka, hledat skutečná fakta o židovstvu v anglickém jazyce.

- je velkým omylem si myslet, že židovstvo je „biblická víra“, a že Starý zákon má v židovské víře stejné postavení jako Evangelia v křesťanství.

Židé chápou biblický text jinak než ho chápou křesťané, a to z jednoduchého důvodu, že židé čtou biblický text podle interpretace Talmudu. (Shahak, tamtéž)

Ve své knize „Proč se vraždí v Izraeli“ jsem uvedl přesné citáty z Talmudu a jiných židovských zdrojů podle Shahakovy výše uvedené knihy. Proč jsem to tak učinil přesto, že většina faktů uvedených v Shahakově knize byli mně osobně už dávno známy a psalo o tom už mnoho kritiků, teologů a badatelů? A přesto, že mám k dispozici desítky knih, které stejná fakta na svých stranách uvádějí, jsem je jako zdroj nepoužil. Dělal jsem to z jednoduchého důvodu a to, že jsem si myslel, že nikdo nemůže vinit Israela Shahaka z antisemitismu, z jednoduchého důvodu, že on sám je žid a Izraelec. Narodil se ve Varšavě roku 1933 a prožil své dětství v koncentračním táboře v Belsenu. Nastěhoval se v roce 1945 do Izraele a sloužil v izraelské armádě, která bojovala proti Arabům, vyhnala je z arabského území a na jejich území postavila židovský stát.

Myslel jsem, že kdybych o tom napsal já nebo podle nežidovských zdrojů, určitě bych byl předmětem útoků sionistických kruhů a jejich přátel jako antisemita a vinili by mě, že šířím nenávist proti židům. Překrucovali by fakta a odvraceli by pozornost od skutečnosti.

Přesto všechno se to tak stalo a sionistické kruhy do nebe křičeli a žádali pod záštitou antisemitismu zákaz mé knihy a potrestání autora a vydavatele. Překrucovali fakta a dokonce lhali a neměli špetku odvahy, aby přiznali, že všechna fakta uvedená v mé knize o Talmudu a o postoji vůči nežidům, jsou doslova citáty z knihy Shahaka, žida a Izraelce, který ovládá hebrejský jazyk a je znalcem židovských poměrů, židovské ideologie a izraelské politiky.

Kdo nevěří mým překladům citátů, ať si obstará Shahakovu knihu. Kniha vyšla i v angličtině a byla vydána v Anglii a v USA a podle mé informace je stále na trhu a dá se koupit nebo objednat. Anglie a USA jsou pro „nové demokracie“ kolébkou demokracie a jsou nejvěrnějšími přáteli sionistů. **Shahakova kniha nebyla ani v USA ani v Anglii zakázána, ani jako protisionistická kniha, ani jako šířící nenávist proti židům.** Shahak uvádí mnoho příkladů jak překladatelé Talmudu a jiných židovských dokumentů měnili podání, aby zjemnili ostré kritiky

vůči nežidům a hlavně Kristovi a křesťanům, které překročily práh slušnosti. Kdo o tom chce číst, ať se podívá na mou knihu „Proč se vraždí v Izraeli“ nebo pokud má možnost, ať si přečte Shahakovu knihu.

Pan Franek z Ústředního svazu židovských náboženských obcí ve SR popisuje mou knihu takto: „Je to příručka, případně sbírka antisemitských předsudků, pověr a šílených výroků. Částečně pochází ze středověku, částečně jsou novějšího data... Přesto se v celé knize nese duch středověkých pověr.“ Ale pan Franek se nám neodvážil říct, že tyto „předsudky, pověry a šílené výroky“ ať pochází ze středověku nebo jsou novějšího data, jsou pravdivé a přesně zdokumentované podle židovských zdrojů. Ale jak říká Freedman, **pravda** byla mnohokrát celkem vymazána opakováním nepravd, stále dokola, znova a znova a znova... Nepravda a lež zakryli pravdu během dlouhých let a po několik generací. (Freedman, tamtéž, str. 3)

Nevim do jaké míry je ten vzácný Soncinův překlad Talmudu autentický s originálním Talmudem a do jaké míry byly jeho slova v anglickém překladu zjemněny. Jednu věc ale vím, že i dostupný oficiální překlad nám dává velmi zajímavé informace, které u čtenáře vyvolají husí kůži. Budeme s panem Freedmanem číst některé pasáže a učení tohoto oficiálního překladu Talmudu, jak je pan Freedman uvedl ve své knize „Facts are Facts“ (tamtéž). Citáty, vysvětlivky a mezi závorkami jsou přesně uvedeny v Soncinově Talmudu. Freedman označil název knihy a číslo strany odkud citát převzal. Osobní poznámky pana Freedmana jsem označil zkratkou FR. a moje ND.

Freedman říká: „Oficiální Soncinův překlad Talmudu doplněný vysvětlivkami je jako dvojsečný meč. Učí milióny příslušníků mladší generace takzvaných a samozvaných „židů“, neschopných číst Talmud v tolika starých jazycích, v nichž byl mnoha autory napsán v letech 200 před Kr. až 500 po Kr. Taktéž učí křesťany, co Talmud musí říct o Ježíšovi, křesťanech a křesťanské víře. Toto jednou povede k nepřejíciému výsledku. Křesťané jednoho dne vyrukují s otázkou, zda je Talmud „ten typ knihy“, z níž Ježíš údajně „černal své učení, které mu umožnilo způsobit morální a náboženskou revoluci ve světě?!“ (str. 28, 29)

Freedman dále říká:

„Talmud hanobí Ježíše, křesťany a křesťanskou víru jako bezcenné duchovní a kulturní dědictví tak, jak nikdy nic předtím nebo potom, co byl Talmud v 5.století dokončen. Budete muset omluvit vulgární, obscénní, nemravný, neslušný a oplzlý jazyk, který uvidíte v doslovných citacích z oficiálního nezkráceného překladu Talmudu do angličtiny. Připravte se na překvapení.“ (Freedman, tamtéž)

„Na ilustraci obłudné zločinnosti Talmudu“, říká Freedman, „jsou zapotřebí ze Soncinova Talmudu doslovné citace. Bez nich bych výsledky svých úvah jen těžko dokázal. Z nutnosti je uvedu i přes hrubost jejich jazyka. Udělám to bez výčitek, vždyť ani poštovní úřady ve Spojených státech se nezdráhají doručit výtisky tohoto vydání poštou. I přesto se už předem omlouvám za jazyk, který v mém dopisu z nevyhnutelnosti použiji. Doufám, že mi rozumíte.“

Následující citace jsou jen jedny z mnoha podobných, uvedených ve zmiňovaném vydání Talmudu, „typu knihy“, z níž Ježíš údajně „černal své učení, které mu umožnilo způsobit morální a náboženskou revoluci ve světě.“ (tamtéž)

(Kniha) Sanhedrin, 55b-55a:

„Co to znamená? - Rab řekl: Sexuální styk (pederastie) s chlapcem mladším než 9 let se nepovažuje za stejný druh pederastie jako s chlapcem starším. Samuel řekl: pederastie s dítětem mladším než 3 roky není posuzována jako s dítětem starším.

(2) Co je základem jejich sporu? - Rab trvá na tom, že pouze ten, kdo je schopen sexuálního styku, může jako pasivní objekt tohoto činu svalit vinu (na skutečného viníka); zatímco ten, kdo je neschopen sexuálního styku, nemůže být (v tomto ohledu) pasivním objektem pederastie.

(3) Ale Samuel tvrdí: Posvátná písma říkají: (A nebudeš uléhat s člověkem) tak jako se ženou (4). V souladu s rabem se učí: Pederastie ve věku devět let a jeden den; (55a) (ten), kdo spáchá bestiální čin, ať už přirozenou, nebo nepřirozenou cestou: nebo žena, která si sama zapříčiní bestiální zneužití, podléhá trestu. (5)

(vysvětlivky)

(1) Zmínka se vztahuje na pasivní předmět sodomie. Jak stojí v supru 54a, aktivní účastník páchá hřích i když je nedospělý; tj. když má méně než třináct let. Avšak v rámci tohoto věku se dělají rozdíly.

(2) Rab uvádí devět let jako minimum, ale pokud někdo spáchá sodomii s dítětem ještě mladším, nespáchá žádný hřích. Samuel udává jako minimum tři roky.

(3) Muž dosahuje sexuální dospělosti v devíti letech.

(4) Lev. XVIII, 22.

(5) Rashi v tomto textu používá („xxx“) (hebrejská písmena) místo („zzz“) (hebrejská písmena) v našem tištěném textu. Muž ve věku 9 let a 1 den, který spáchá atd. Tak v této Baraitě používá tři rozličné verze: první - muž ve věku devět let a jeden den - se vztahuje na pasivní objekt pederastie, zatímco trest padá na dospělého viníka. Musí to mít tento význam: protože zaprvé, aktivní viník není nikdy přímo označen jako muž. Tak jak říká Bible: nebudeš uléhat s člověkem; zmíněno je pohlaví pouze pasivního účastníka. Zadruhé: pokud se zmínka o věku vztahuje na aktivního účastníka, hřích je spáchán *pasivní dospělou* osobou, proč hovořit o pederastii; ve všech případech krvesmilství pasivní dospělá osoba páchá hřích pouze tehdy, pokud má druhá strana nejméně 9

let a 1 den. Takže i Baraita podporuje tvrzení raba, že minimální věk osoby jako pasivního partnera dospělého, je devět let a jeden den.

„Předtím, než uvedu další doslovné citáty z „typu knihy“, z které - jak se nesprávně uvádí - Ježíš „čerpal své učení, které mu umožnilo způsobit morální a náboženskou revoluci ve světě“, chtěl bych opět upřít vaši pozornost k oficiálnímu prohlášení Rabbiho Morrisa N. Kertzera v časopise *Look Magazine* ze 17. června 1952. V tomto oficiálním prohlášení Rabbiho Morrisa N. Kertzera ve jménu Amerického židovského výboru, samozvaného „Vatikánu judaismu“, informoval 20 milionů čtenářů časopisu *Look*, že Talmud „JE PRÁVNÍ KÓD, KTERÝ FORMUJE ZÁKLADY ŽIDOVSKÉHO NÁBOŽENSTVÍ A UČEBNICE POUŽÍVANÁ KE ŠKOLENÍ RABÍNŮ“. Mějte to prosím na paměti, když budete číst dále.“

Toto je další důkaz, že Talmud není zcela mrtvým slovem ve „ŠKOLENÍ RABÍNŮ“ ani „sbírka antisemitických předsudků, pověr a šílených výroků. Částečně pocházejí ze středověku, částečně jsou novějšího data.“ Jak říká pan Franek.

„Největší světoví odborníci na Talmud potvrzují, že oficiální anglický překlad Talmudu Soncino Edition zachovává podobu původního textu s velkou přesností. Je to téměř doslovný překlad původního textu. Ve své slavné klasice „Historie Talmudu“, Michael Rodkinson, vedoucí autorita v této oblasti, ve spolupráci se slavným reverendem dr. Isaacem M. Wisem, tvrdí:

„Začátkem dvacátého století, když byl první svazek tohoto díla dokončen, přizvali jsme čtenáře, aby nahlédli do historie Talmudu, ať vidí... že nejenže Talmud nebyl zničen, ale ANI JEDNO JEDINÉ PÍSMENKO Z NĚJ NECHYBÍ a dnes ROZKVĚTÁ DO TAKOVÝCH ROZMĚRŮ, JAKO NIKDY PŘEDTÍM V CELÉ SVĚ HISTORII. TALMUD JE JEDNÍM Z DIVŮ SVĚTA.

Během dvaceti století své existence... BYL ZACHOVÁN VE SVĚ CELISTVOSTI, a nejenže měl tu moc zabránit svým nepřátelům ZNIČIT BYŤ I JEN JEDINÝ ŘÁDEK, ale za celý ten čas podstatně neoslabil svůj vliv. NEUSTÁLE JEŠTĚ PŘEVLÁDÁ NAD MYSLEMI MNOHA LIDÍ, KTERÍ SI JEHO OBSAH CTÍ JAKO BOŽSKOU PRAVDU... Počet univerzit ke studiu Talmudu narůstá všude, kde přebývá duch Izraele, zejména však v této zemi, kde se nasbíraly milióny k založení dvou univerzit, Hebrejská spojená univerzita v Cincinnati a Židovský teologický seminář Ameriky v New Yorku, jejichž hlavním zájmem je studium Talmudu... Našli bychom i mnoho domů učení (Jeshibath) určených ke studiu Talmudu, zejména v některých částech východního pobřeží, kde mladí muži denně studují stránky Talmudu.“ (Freedman, tamtéž, str. 31, 32)

Tato „božská pravda“, kterou „ctí mnoho lidí“, z níž „ani jedno jediné písmenko nechybí“ a dnes „rozkvétá do takových rozměrů, jako nikdy předtím v celé své historii“ je věrně zobrazena následujícím doslovným citátem:

(Kniha) *Sandherin*, 55b: „Děvče ve věku 3 roky a 1 den může získat manželství pohlavním stykem a pokud pohlavně žije s bratrem svého zesnulého manžela, stává se jeho. Může být potrestána za smilstvo; (pokud je *niddahj* poskvrní toho, kdo se s ní spojí, takže i on potom poskvrní tu, na kterou uléhá jako šat, který spočinul na (osobě postihnuté kapavkou).“

(Kniha) *Sanhedrin*, 58b: „R. Eleazar ve jménu R. Haninu řekl: Pokud měl pohan nepřírozený sexuální styk se svou ženou, vina je na jeho straně; protože je napsáno: „A on pronikne“, což vylučuje nepřírozený styk (2). Rab odporoval: Existuje něco, za co se žid potrestat nedá a pohan ano? (3) Ale rab řekl toto: Pohan, který zneuctí ženu svého souseda, nepodléhá trestu. Proč? (Posvátné písmo říká) Svou ženu, ne ženu svého souseda; „A on pronikne“, což vylučuje nepřírozený styk. (4)

(Vysvětlivky)

(2) Jeho žena z toho nemá potěšení, a proto nejde o proniknutí.

(3) Verze této pasáže je též: Existuje něco, co se povoluje židovi a zakazuje pohanovi? Nepřírozený styk se povoluje židovi.

(4) Pokud dáme tyto dva do souvislosti, druhý jako vysvětlující první, zjistíme, že příkaz „svou ženu, ne ženu svého souseda“ je porušen pouze v případě přirozeného, nikoliv nepřírozeného styku.

(Kniha) *Sanhedrin*, 69a „Muž; z tohoto poznám zákon pouze co se týče muže. Odkud ho mám poznat co se týče osoby ve věku 9 let a jeden den, schopnej mít pohlavní styk? Z verše: A „pokud je mužem“? (2) Odpověděl: Takový nedospělý může produkovat semeno, ale nemůže jím nic zplodit, protože je to jako obilné zrno vyrostlé méně než z třetiny (3).“

(Vysvětlivky)

(2) 'A'('C) naznačuje rozšíření zákona, a je zde vysvětleno tak, aby zahrnovalo nedospělého ve věku devět let a jeden den.

(3) Takové obilí obsahuje zrno, které, i když zaseto, nebude růst.

(Kniha) *Sanhedrin*, 69b: Naši rabíni učili: Pokud žena laškuje se svým mladým (nedospělým) synem, a on s ní spáchá první stupeň spolužití, jak říká Beth Shammai, činí ji tím nevhodnou pro kněze (1). Beth Hillel ji naopak prohlašuje za vhodnou... Všichni souhlasíme s tím, že styk chlapce, který má devět let a jeden den, je pokládán za skutečný styk, zatímco styk toho, kdo má méně než osm let, není. (2) Jejich spor se proto týká pouze těch, kteří mají osm let.

(Vysvětlivky)

(1) tj., stává se tak nevěstkou, kterou už kněz nemůže pojmout za ženu (Lev. XXL, 7).

(2) A tak, pokud měl více než devět let a jeden den, Beth Hillel souhlasí, že je nevhodná pro kněze, (kněz si ji nemůže vzít za ženu) Co se však nestane, pokud má chlapec méně než osm let, s čímž souhlasí i Beth Shammai.

(Kniha) *Kethuboth*, 56: „Zeptali se: Je povoleno (15) vykonat si svou první manželskou povinnost v den šabatu? (nevěsta je panna) (16) Je krev (v děloze) uchována (17) nebo je to následek zranění? (18)

(Vysvětlivky) „(15) Lit., jak to je?

(16) Pokud ke styku nemůže dojít před šabatem. (Tosaf)

(17) A styk může být povolen, pokud krev vytéká sama od sebe a nedošlo k žádnému zranění, (penetraci).

(18) Lit., nebo byla zraněná? Potom by byl styk zakázán.

(Kniha) *Kethuboth*, 10a-10b: „Jeden předstoupil před Rabbana Gamaliela, který je synem Rabbiho (a) řekl mu: „Učíteli můj, měl jsem styk (s mou novomanželkou) a nenašel jsem žádnou krev (7). Ona (manželka) mu řekla: můj pane, já jsem ještě panna. On jí (potom) řekl: Přiveď mi dvě dívky, jednu, která je ještě panna a druhou, která už měla styk s mužem. Přivedli mu takové dvě a on je uložil k soudu s vínem. V případě té, která už pannou nebyla, pach (1) jí přešel (2) a v případě panny pach nepřešel (3). Potom on uložil tu (mladou ženu) též (k soudu s vínem) a pach (4) nepřešel. On (5) (potom) manželovi (6) řekl: Běž a buď šťastný, protože jsi dobře koupil (7). Ale měl si ji zkoušet už od začátku. (8)“

(Vysvětlivky)

(1) tj. pach vína.

(2) Bylo jí cítit víno z úst (Rashi).

(3) Nebylo jí cítit víno z úst.

(4) tj. pach vína.

(5) Rabban Gamaliel.

(6) mužovi.

(7) Test ukázal, že žena je panna.

(8) A nemusel to nejprve zkoušet s těmi dvěma dívkami.

(Kniha) *Kethuboth*, 11a-11b: „Rabba řekl, znamená to (5) toto: Pokud má dospělý muž styk s malým děvčetem, není to nic, protože, pokud je děvče mladší (6), je to jako strčit prst do oka (7), ale pokud má malý chlapec pohlavní styk s dospělou ženou, je to jakoby ji zranil kouskem dřeva.“

(Vysvětlivky)

(5) Lit., říká.

(6) Lit., než tři roky.

(7) Slzy se opět objeví v očích, a tak i malé děvče, které má méně než tři roky, získá zpět své panenství.

(Kniha) *Hayorath*, 4a: „Naučili jsme se: ZÁKON TÝKAJÍCÍ SE MENSTRUUJÍCÍ SE V TÓRE NACHÁZÍ, ALE POKUD MÁ MUŽ STYK SE ŽENOU OČEKÁVAJÍCÍ SVŮJ DEN V TEN DEN, JE MUŽ OSVOBOZEN (14). Ale proč? Určitě (pokud stále bereme v úvahu tento zákon), žena očekávající svůj den v ten den je zmíněna v posvátných písmech: „Obnažil jí pramen“. Ale určitě je napsáno: (1) Můžou rozhodnout, že přirozenou cestou je i první stádium styku zakázáno, avšak nepřirozenou cestou je zakázán pouze samotný styk, zatímco první stádium styku je povoleno. Pokud je to tak (to samé se může vztahovat) dokonce i (na případ) menstruuující! (2) Faktem zůstává, (že to mohlo být povoleno) (3) i přirozenou cestou (4) zdůvodňujíc, (že zákaz) prvního stádia (5) se vztahuje pouze na menstruuující ženu (6). A pokud chcete, mohl bych říct: Nařízení mohlo říkat, že žena je považována za *zabah* (7) pouze během dne, protože je napsáno: po *všechny dny jejího vytékání* (8).“

(Vysvětlivky)

(14) Cf. supra, str. 17, č. 10. Poněvadž je podle Bible pokládána za nečistou, jak může soud rozhodnout, že mající s ní pohlavní styk je osvobozen?

(1) Ibid. 13. Plurál „xxxx“ (židovská písmena) implikuje přirozený a nepřirozený styk.

(2) Proč byl tedy případ „ženy očekávající svůj den (menstruace pozn. ND) v ten den“ použit jako příklad, když už zmiňovaný případ menstruuující ženy se týká stejného příkladu?

(3) První stádium styku, (když žena je panna, pozn. ND)

(4) V případě ženy „očekávající svůj den v ten den“ je zakázáno pouze uskutečnění styku. (8) Lev. XV, 26. Důraz se dává na dny.“

(Kniha) *Abodah Zarah*, 36b-37a. „R. Naham b. Isaac řekl: Co se týče pohanského dítěte, bylo rozhodnuto, že výronem semene dojde k poskvrně, (2) takže izraelské dítě by si s ním nemělo zvyknout páchat pederastii... Od jakého věku způsobuje pohanské dítě poskvrnu výronem semene? Od devíti let a jednoho dne, (37a) neboť, poněvadž je už tehdy schopen pohlavního styku, rovněž se poskvrní. Rabin řekl: Z toho musíme vyvodit, že pohanské děvče (si zapříčiňuje poskvrnění) počínaje věkem tři roky a jeden den, poněvadž je už tehdy schopná sexuálního aktu, rovněž se poskvrňuje výtokem.

(Vysvětlivky)

(2) I když netrpí výtokem.

(Kniha) *Sotah*, 26b: „R. Papa řekl: To nezahrnuje zvířata, protože ve spojitosti se zvířaty neexistuje žádné smilstvo (4). Raba z Paraziky (5) se zeptal R. Ashiho: Odkud pochází tvrzení rabinů, že žádné smilstvo ve spojitosti se zvířaty neexistuje? Protože je napsáno: Nepřineseš jako oběť nalezení si nevěstky, ani peníze za psa atd. (6). A učili nás: Najetí psa (7) a peníze nevěstky (8) jsou dovoleny, jak bylo řečeno, i oba z nich (9) - tyto dva (upřesněné texty jsou hnus), ale ne čtyři (10)...jako uléhání s člověkem. (12) Ale, Raba řekl, nezahrnuje to případ, když ji varoval před dotykem těl (13). Abaye mu řekl: To je spíše pouze obscénní akt (ne smilstvo), a zakázal snad Milosrdný (manželku svému muži) jako obscénní akt?“

(Vysvětlivky)

„f4) Kvůli tomu by svému manželovi zakázaná nebyla.

(5) Farausag blízko Bagdádu, v. BB. (Sonc. vyd.), str. 15, č. 4. Je tak odlišen od staršího rabína stejného jména. (6) Deut. XXIII, 19.

f7) Peníze, které dá muž nevěstce, aby se stýkala s jeho psem. Takový styk oficiálně není smilstvem.

(8) Pokud měl muž otrokyni, která byla nevěstkou, a vyměnil ji za zvíře, toto může být obětováno.

(9) Jsou *pro Pána opovržením* (ibid.).

(10) Viz., druhé dva zmíněné rabinem.

(11) V Num. V, 13. poněvadž zákon se vztahuje na muže, který není schopen.

(12) Lev. XVIII, 22. Výraz pro „*uléhání*“ je v plurálu a vysvětluje se jako poukazující i na nepřírozený styk.

(13) S jiným mužem, i když nedojde ke skutečnému pohlavnímu styku.

(Kniha) *Yebamoth*, 55b. „Raba řekl: Z jakého důvodu Milosrdný napsal „*carnally*“ = pohlavní, ve spojitosti s označenou otrokyní (9) vdanou ženou (10) a *sotah* (11)? Ve spojitosti s otrokyní, jak bylo právě vysvětleno, (je to nutné) (12). Ve spojitosti s vdanou ženou to vylučuje styk s uvolněným údem (13). Toto je uspokojující výklad ve shodě s názorem, že ten, kdo se stýkal s nedovolenými příbuznými, kteří mají relaxovaný úd je osvobozen (14). Co však může být řečeno k názoru, že (tímto činem se páchá) hřích? To spíše vylučuje styk s mrtvou ženou (15). Poněvadž se předpokládá, že jako (manželka) je i po smrti označována za jeho příbuznou (16), měl by se cítit vinen za (styk s) ní (jako za styk) s vdanou ženou, a proto se učíme, (že je osvobozen).

(Vysvětlivky)

(9) Lev. XIX, 20.

(10) Ibid. XVIII, 20.

(11) Num. V, 13.

(12) *Supra* 55a.

(13) Poněvadž je vyloučena možnost plodnosti.

(14) Shebu., 18a, Sanh., 55a.

(15) I když zemře jako vdaná.

(16) V Lev. XXI, 2, kde jsou v textu vyjmenovány příbuzné, kterými se kněz sám může poskrvnit. Jak bylo vysvětleno (sup-ra 22b), jeho příbuzná se vztahuje na manželku.

(Kniha) *Yebamoth*, 103a-103b. „Když had kopuloval s Evou (14) nakazil ji (15) žádostivostí. Žádostivost Izraelitů, kteří stáli na hoře Sinaj skončila (16) žádostivost modlářů, kteří nestáli na Sinaji neskončila.

(Vysvětlivky)

(14) Podle tradice v rajske zahradě.

(15) tj. lidské pokolení.

(16) A zažili očistující vliv Božího odhalení.

(Kniha) *Yebamoth*, 63a. „R. Eleazar dále tvrdí: Co znamená text posvátného písma: to je nyní kost z mých kostí a maso z mého masa (5)? Učí nás to, že Adam měl styk s každým zvířetem, ale nenašel uspokojení, pokud neměl styk s Evou.“

(Vysvětlivky)

(5) Gen. II, 23. Důraz na *Toto je nyní*.

(Kniha) *Yebamoth*, 60b. „Jak uvádí R. Joshua b. Levi, v zemi Izrael bylo jisté město, jehož obyvatelé měli sporné zákony. Rabin poslal r. Ramanosa, který vedl vyšetřování a našel v ní dceru pokřtěného, mladší než tři roky a jeden den (14), kterou rabin prohlásil za způsobilou žít s knězem (15).“

(Vysvětlivky)

(13) Kněz si může vzít za ženu pokřtěnou mladší než tři roky a jeden den.

(14) A byla provdaná s knězem.

(15) tj. bylo jí dovoleno dále žít se svým manželem.

(Kniha) *Yebamoth*, 59b. R. Shimi b. Hiyya prohlásil: Žena, která měla styk se zvířetem, se může provdat za kněze (4). Tak se učí: Ženě, která měla styk s něčím, co nebylo lidskou bytostí (5), je dovoleno vdát se za kněze (7) přesto, že může být potrestána ukamenováním (6).

(Vysvětlivky)

(4) Dokonce i s vysoce postaveným knězem. Protože výsledek takového styku se považuje za obyčejné zranění a náhodné poranění panenské blány se za nezpůsobilost též nepokládá, ani tento druh styku se neposuzuje jinak.

(5) Zvíře.

(6) Pokud byl přestupek spáchán v přítomnosti svědků a po patřičném upozornění.

(7) Bez přítomnosti svědků a upozornění.

(Kniha) *Yebamoth, 12b*. „R- Bebai prohlásil před r. Nahamem: Tři kategorie žen můžou (7) při manželském styku (9) používat absorbent (8): nedospělé, těhotné a ošetrující. Nedospělé (10), protože (jinak) by mohli (11) otěhotnět, a v důsledku toho (11) umřít... V jakém věku se děvče považuje za nedospělou? (14) Ve věku od jedenácti let a jeden den do dvanácti let a jeden den. Mladší (15) nebo starší (16) musí vykonávat manželský styk obvyklým způsobem.

(Vysvětlivky)

(7) (Rovněž Rashi r. Tam)

(8) Česaná vlna nebo laň.

(9) Aby předešli početí.

(10) Můžou používat absorbent.

(11) Lit., „je možné“.

(14) Která je schopná otěhotnět, a z toho důvodu vystavená nebezpečí smrti.

(15) Kdy není možné početí.

(16) Kdy se při těhotenství nepředpokládají smrtelné následky.

(Kniha) *Yebamoth, 59b*. „Když přišel (8) r. Dimi, prohlásil: Na Haitalu (9) se jednou stalo, že zatímco mladá žena zametala podlahu (10), obtáhnul ji zezadu (12) vesnický pes (11), ale rabín jí povolil sňatek s knězem. Samuel říká: dokonce i s knězem vysokého postavení.

(Vysvětlivky)

(8) Z Palestiny do Babylonu.

(9) Babylonský tvar pro Aitulu, moderní Aiterun, N. W. Kadeša; S. Klein, *Beitrage*, str. 47.

(10) Dosl. „dům“.

(11) Nebo „velký lovecký pes“ (Rashi), „zuřivý pes“ (Jast.), „malý divoký pes“ (Aruk).

(12) Případ nepřírozeného sexuálního styku.

(Kniha) *Kethuboth, 6b*: I řekl mu: Ne jako Babyloňané, kteří nejsou zruční v pohybech do stran (7), ale jsou i jiní, kteří jsou zruční v pohybech do stran (8). Pokud je tak, proč dávat důvod znepokojovat se (10). Pro toho, kdo není zručný. Potom ať řeknou: Ten, kdo je zručný, má dovoleno v den sabatu uskutečnit první sexuální styk, ale ten, kdo tuto zručnost nemá, tomu se to zakazuje? Mnozí (lidé) tuto zručnost mají. (11) Raba, syn r. Hanana, řekl Abayeovi: Pokud by to bylo tak, proč (mají) družbové (12) plachtu? (13) On (Abaye) mu odvětil: Zde (jsou družbové s plachtou zapotřebí), poněvadž možná on se postará o narušení, (znaky jejího panenství) (14).

(Vysvětlivky)

(7) tj. mít styk s pannou, který by nezapříčinil její krvácení.

(8) Tak žádná krev nemusí vyjít ven, a ať mu je odřata hlava, ale ať nezemře, se na to nevztahuje.

(9) Pokud je ženich zručný v pohybech do stran.

(10) Nemusí se trápit kvůli styku a neměl by být pro to osvobozen od čtení *Shemy*.

(11) Proto, s ohledem na „Ať mu je odseknuta hlava, ale ať nezemře“ se toto pravidlo uplatnit nemůže.

(12) Pokud je to zapotřebí, družbové dosvědčí, že nevěsta je panna. V. *infra* 12a. Ale pokud bude ženich jednat tak, že jeho činy nezpůsobí krvácení, družbové nebudou schopni panenství potvrdit nebo vyvrátit.

(13) Poskytnout svědectví o tom, že nevěsta byla ještě panna. Cf. Deut. XXII, 17.

(14) Může se však stát, že ženich bude jednat obvyklým způsobem a zapříčiní krvácení, potom ale důkazy zničí a bude tvrdit, že nevěsta pannou nebyla. Z těchto důvodů jsou zapotřebí výše uvedené ustanovení. Pokud je však při pohybech do stran jeho pokus dobýt její panenství neúspěšný, nevěsta se může hájit, že je ještě stále panna. (Rashi)

Freedman se ptá: „Poté, co jste si přečetli pouze několik doslovných citátů mezi mnoha dalšími, jim podobných, které najdete v oficiální nezkrácené podobě Talmudu Soncinova vydání v anglickém jazyce, domníváte se, že Talmud byl „*tím typem knihy*“, z které „Ježíš čerpal své učení, které mu umožnilo způsobit morální a náboženskou revoluci ve světě?!“ Zde jste si přečetli jen několik doslovných citátů a oficiálních vysvětlivek z těch mnoha dalších, kterými se zabývá 63 knih Talmudu. Při jejich čtení musíte být připraveni na šok. (Freedman tamtéž, str. 43, 44)

„Podporující tvrzení nejvyšších autorit a expertů na Talmud v jeho dnešní podobě, dalším důkazem jeho rozšířeného vlivu na takzvané a samozvané „židy“ je i článek rabína Morrisa N. Kertzera „Co je žid“ v časopisu *Look Magazine* ze 17.června 1952. Obsahuje i rozkošný obrázek usmívajícího se muže sedícího na stolku, který v klíně drží otevřenou knihu. Čte z ní ostatním osobám sedícím na zemi. To co čte, zdůrazňuje gestem ruky. Pod obrázkem je následující vysvětlení:

„I DOSPĚLÍ ČTOU STAROVĚKÁ PÍSMÁ. RABÍN SEDÍCÍ NA TOMTO OBRÁZKU NA STOLIČCE VEDE DISKUSI O TALMUDU PŘED VEČERNÍ MODLITBOU.“

„Obrázek i jeho vysvětlení naznačují rozsah vlivu Talmudu, který se stává denní potravou dnešních takzvaných a samozvaných „židů“. Děti takzvaných a samozvaných „židů“ se Talmud začínají učit hned jak jsou schopny číst. Talmud není jen učebnicí, z níž se učí rabíni, je to učebnice z níž se řadoví členové takzvaných a samozvaných židů učí myslet od útlého věku. V překladu Talmudu, jehož text zformuloval, upravil a vydal Michael Rodkinson a poprvé zrevidoval a upravil slavný reverend dr. Isaac M. Wise, na straně 11 stojí:

„MODERNÍ ŽID JE PRODUKTEM TALMUDU.“

Pro běžného křesťana říká Freedman je „Talmud“ jen dalším slovem spojujícím se s formou náboženského uctívání praktikovaného takzvanými a samozvanými „židy“ v synagogách. Mnozí křesťané o Talmudu nikdy neslyšeli. **Jen velmi málo křesťanů ví, co je v Talmudu napsáno.** Někteří z nich možná věří tomu, že Talmud je součástí náboženského uctívání známého jako „judaismus“. Myslí si, že je to jen jakási odrůda Bible či náboženské knihy. Považuje se za duchovní příručku. A jen málo křesťanů, pokud vůbec takoví existují, chápe skutečný obsah Talmudu a jeho význam v každodenním životě takzvaných a samozvaných „židů“. (Freedman, tamtéž, str. 44, 45)

Freedman k ilustraci uvádí příklad a říká: Kolik křesťanů má ponětí o tom, co znamená „Kol Nidre“ (Všechny přísahy) - modlitba, která zní v synagogách v Den smíření?

Na 539.straně VIII.svazku Židovské encyklopedie, který se nachází v Knihovně kongresu, v Newyorské veřejné knihovně, i v ostatních knihovnách všech významnějších měst, naleznete i oficiální verzi anglického překladu modlitby známé jako „Kol Nidre“. Je úvodem bohoslužeb vykonávaných v synagogách během Dne smíření. Při její recitaci zástup v synagoze povstává a recituje ji třikrát spolu s rabíny u oltáře. Vzápětí po recitaci modlitby „Kol Nidre“ následují náboženské oslavy Dne smíření. **Slavení Dne smíření** je pro takzvané a samozvané „židy“ jedním z nejsvatějších dnů a jako takový se oslavuje na celém světě. Oficiální verze překladu modlitby „Kol Nidre“ do angličtiny zní takto:

„**VŠECHNY SLIBY, POVINNOSTI, PŘÍSAHY A ZAVRŽENÍ, at' jsou nazvány „konan“, „konas“ nebo jinými jmény které můžeme slibovat, přísahat, nebo zaručit nebo jimi můžeme být svázáni, od tohoto dne smíření, až po další (který v radosti očekáváme) se kajeme. Necht' jsou pokládány za zapomenuté, zrušené a neplatné a nemají účinek, a nebudou nás svazovat, ani mít nad námi moc. Sliby nebudou myšleny jako sliby, povinnosti nebudou povinné ani přísahy nebudou přísahami.**“

Implikace, závěry a narážky modlitby „Kol Nidre“ se vztahují na jednu z knih Talmudu - Knihu Nedarim, 23a - 23b, a to následovně:

Knih:

„**Toho, kdo nezatoží po tom, aby kterýkoliv z jeho slibů byl platný, at' se postaví na začátku roku a prohlásí: Každý slib, který v budoucnosti udělám, at' se zruší, (jeho sliby jsou potom neplatné) za předpokladu, že si na to vzpomene tehdy, když bude den smíření.**“

(Vysvětlivky)

„Toto mohlo způsobit, že zvyk recitování Kol Nidre (formule ke zřeknutí se slibů) má tak širokou podporu a je tak důležitý ve večerních bohoslužbách v Den smíření (Rán)... A i když je zde zmiňován také začátek roku (Nový rok), Den smíření byl pravděpodobně vybrán kvůli své velké slavnosti. Ale KOL NIDRE jako čas rituálu je pozdější než samotný Talmud, jak to dosvědčuje i následující tvrzení R. Huna. B. Hinenea, *PRÁVO ZRUŠENÍ NEBYLO PŘEDEM ZVEŘEJNĚNO.*“¹

Freedman dále uvádí, že slavný psychoanalytik prof. Theodor Reik, kterého obdivovali i žáci známého dr. Sigmunda Freuda, učinil největší studii modlitby „Kol Nidre“. Pomocí analýzy historického, náboženského a psychologického pozadí modlitby „Kol Nidre“, které zde prof. Reik představuje, nepocházejí z knihy Talmud. Tato důležitá studie je součástí Reikova díla „Rituálně, psychoanalytické studie“. V kapitole o Talmudu, na straně 168, prof. Reik prohlašuje:

„**ÚČINKEM TOHOTO TEXTU BYLO, ŽE VŠECHNY PŘÍSAHY, KTERÉ VĚŘÍCÍ V DEN SMÍŘENÍ I V NÁSLEDUJÍCÍ DEN SMÍŘENÍ SLOŽILI, SE PROHLÁSILY ZA NEPLATNÉ.**“

Freedman dále říká: „Předtím, než vysvětlím jakým způsobem se slova modlitby „Kol Nidre“ dostala do slavnostních obřadů v synagogách během Dne smíření, rád bych ještě zacitoval pasáž ze Všeobecné židovské encyklopedie. Všeobecná židovská encyklopedie potvrzuje fakt, že modlitba „**Kol Nidre**“ **nemá žádnou duchovní hodnotu**, jak se může zdát, poněvadž je recitována v synagogách v Den smíření jako předmluva k náboženským ceremoniím, které po ní následují. Světský význam modlitby „Kol Nidre“ je dost energicky naznačen i ve Všeobecné židovské encyklopedii, kde se na straně 441 říká: „*Kol Nidre nemá absolutně nic společného s vlastní myšlenkou Dne smíření. Svou neobyklou vážnost a popularitu si získala jen díky tomu, že to byla první modlitba recitovaná v tomto svatém dni.*“

Po tom všem, co momentálně čtete o modlitbě „Kol Nidre“, nemálo vás musí šokovat zjištění, že ve skutečnosti v mnoha katolických kostelech „slavnostně zvoní zvony“ v den smíření na oslavu tohoto velkého svátku takzvaných a samozvaných „židů“. Jak daleko ještě **povede hloupost katolického duchovenstva?**, ptá se Freedman.

„*Ještě nejsem schopen rozlišit, zda šlo o hloupost nebo o chamtivost, poněvadž moje informace jsou jen povrchní. Z toho, co už víte a z toho, co se ještě dozvíte, pokud přečtete tento dopis, budete schopen sám pro sebe*

posoudit, zda šlo o hloupost nebo o chamtivost. V celém tomto dopisu naleznete čistě jen fakta, s nimiž se měl možnost obeznámit každý student teologického semináře.“ (Freedman, tamtéž, 46, 47)

Následující novinový článek se objevil v newyorském *World Telegram* ze 7.října, pod názvem „Židovské svátky skončí se západem slunce“. Tento článek příkládá velký význam následujícímu příběhu:

„Synagogy a chrámy ve městě byly přeplněny, když včera začal 24-hodinový půst. Dr. Norman Salit, hlava Americké rady synagog reprezentující tři hlavní židovské orgány, požádal přívržence ostatních náboženství, aby se připojili k půstu: Bouraje zdi rozdělující odlišná náboženství, zvony mnoha protestantských chrámů ve městě včera vyzváněly tradiční melodií KOL NIDRE používanou na začátku YOM KIPPURU, toto gesto dobré vůle doporučil Mannhatanský úřad protestantské rady.“

Toto předstihlo všechno, co mě kdy zaujalo, říká Freedman a pokračuje: „Odhalujíc ignoranství a lhostejnost křesťanského duchovenstva k nebezpečí, kterému stojí křesťanská víra v dnešních dnech tváří v tvář. Z mých osobních zkušeností s Manhhattanským úřadem Protestantské rady za poslední období mi zůstalo velmi málo naděje, že by byli schopni jakéhokoliv konstruktivního příspěvku na veřejnou obranu křesťanské víry proti jejím horlivým nepřátelům. V každém případě se prohýbali pod „tlakem“, který na ně vyvíjeli „známosti“ pro takzvané a samozvané „židy“. Nebylo to až tak tragické, aby se to zdálo být i komickým. Byl to vtíp, ale vtíp o křesťanském duchovenstvu. Můj Bože! „Zvony mnoha kostelů zvonili“, jak událost podává Protestantská rada, na melodii KOL NIDRE používanou na začátku YOM KIPPURU“. Kde začíná zrada důvěry a porušení víry? (Freedman, tamtéž)

Freedman nás informuje, že současná slova modlitby „Kol Nidre“ se datují do 11.století. Politický obrat ve východní Evropě přinutil tamější takzvané a samozvané „židy“, aby převzali momentální znění modlitby „Kol Nidre“. Tento příběh si vyžaduje dějiny takzvaných a samozvaných „židů“ východní Evropy. Rád bych zacitoval další krátkou pasáž ze Židovské encyklopedie, říká Freedman. „V analýze průběhu dějin, končící momentálním zněním modlitby „Kol Nidre“, v VII.svazku Židovské encyklopedie na straně 540 stojí:

„Meir ben Samuel, zeť Rashiho, učinil VÝZNAMNOU ZMĚNU VE ZNĚNÍ „Kol Nidre“, a sice původní frázi OD POSLEDNÍHO DNE SMÍŘENÍ PO TENTO nahradil frází OD TOHOTO DNE SMÍŘENÍ PO NÁSLEDUJÍCÍ“.

„Jisté je, že Meir ben Samuel věděl, co dělá. Znění změněné verze modlitby „Kol Nidre“ **zbavuje během nadcházejícího roku povinnosti respektovat jakoukoliv přísahu nebo slib učiněné během následujícího roku.** Tak, jako kterékoliv jiné jednorocní oprávnění obdržené od federálních, státních nebo městských úřadů, i změněná verze modlitby „Kol Nidre“ je „oprávněním“ pouze na dobu jednoho roku. Modlitba „Kol Nidre“ na jeden rok v předstihu rozšiřuje imunitu vůči všem povinnostem zkoumat podmínky přísah a slibů učiněných v roce následujícím po Dni smíření, během kterého byla modlitba recitována. Je však zapotřebí každý rok obnovit toto „oprávnění“, které v předstihu automaticky odvolává (ruší) každou přísahu nebo slib učiněný během následujících dvanáct měsíců tím, že se na další Den smíření opět objevíme v synagoze a opětovně zarecitujeme modlitbu „Kol Nidre“. (tamtéž)

Ta pasáž Talmudu, která se vztahuje na modlitbu „Kol Nidre“, potvrzuje několik závažných situací. Výrok jako „čas rituálu je pozdější než samotný Talmud“ potvrzuje to, že modlitba „Kol Nidre“ byla, jako prolog k náboženským obřadům Dne smíření, přidána dávno po tom, co byl Talmud v letech 500 - 1000 po Kr. dokončen. Potvrzuje, že Meir ben Samuel, autor změněné verze modlitby „Kol Nidre“, žil v 11.století. Kromě toho, takzvaní a samozvaní „židé“ věřili, že to posloužilo jejich záměru raději tajit před křesťanskými obyvateli svůj postoj k přísahám a slibům, „zákon o zrušení přísah v předstihu nebyl zveřejněn“.

Bez úplného a přesného poznání původu a historie takzvaných a samozvaných „židů“ východní Evropy, **je nemožné pro kohokoliv inteligentně pochopit škodlivý vliv na chod světových dějin, který šířil Talmud po deset a modlitba „Kol Nidre“ po sedm století.** Tyto ne příliš známé faktory jsou středem i vrcholy toho velkého kola, vesele se kotoulejícího po cestě, aby dovršilo v nevelmi vzdálené budoucnosti svou nadvládu nad světem bez toho, aby vzbudilo byť jen nejmenší podezření, zahalujíc se nevinně vypadajícím šatem oddanosti „náboženské víry“ jako jediným prostředkem obrany. Tento zákeřný úklad vytváří pro spiklence nejúčinnější kamufláž. Energickost jejich spiknutí představuje problém pro obranu politických, ekonomických, společenských a kulturních ideologií vytvořených křesťanskou civilizací. (Freedman tamtéž, str. 48)

Freedman dále říká: Mnoho let mého intenzivního výzkumu postavilo mimo jakoukoliv pochybnost, v protikladu se všeobecně přijímaným názorem křesťanů, že takzvaní a samozvaní „židé“ východní Evropy nikdy nebyli těmi legendárními „ztracenými deseti kmeny“ podle biblické tradice. Tento historický fakt je nesporný.

Freedman potvrzuje fakt, že neoblomný výzkum rovněž pravdivě dokázal, že takzvaní a samozvaní „židé“ nemohli být v žádné etapě svých dějin správně považováni za přímé lineární potomky legendárních „ztracených deseti kmenů“ podle biblické tradice. Takzvaní a samozvaní „židé“ východní Evropy v moderní historii nemohou legitimně poukazovat na jediného starověkého předka, který by byl jen položil nohu na území Palestiny v době biblických dějin. Výzkum též odhalil, že takzvaní a samozvaní „židé“ východní Evropy nikdy nebyli „Semity“, „Semity“ nejsou, ani za ně při největší obrazotvornosti nebudou moci být pokládáni. Vyčerpávající výzkum též neodvolatelně **odmítá jako fantastický výmysl křesťany všeobecně přijímaný názor**, že takzvaní a

samozvaní „židé“ východní Evropy jsou legendárním „vyvoleným národem“, což z kazatelen tak výřečně propaguje křesťanské duchovenstvo. (Freedman, tamtéž, str. 49)

Freedman se ptá: „Proč a jak byl po tolik staletí před světem tak dobře utajován původ a historie Chazarů a chazarského království?“

Jaká tajemná síla dokázala po celé generace udržet původ a historii Chazarů a chazarského království mimo učebnice dějepisu a kurzů historie na celém světě?

Původ a historie Chazarů a chazarského království jsou nezvratnými historickými fakty. Tato nezvratná historická fakta rovněž bez jakýchkoliv pochybností dokazují původ a historii takzvaných a samozvaných „židů“ ve východní Evropě. Původ a historie Chazarů a chazarského království a jejich vztah k původu a raným dějinám takzvaných a samozvaných „židů“ ve východní Evropě byli jedním z nejlépe udržovaných tajemství historie, pokud se mému výzkumu v této oblasti v posledních letech nedostalo široké publicity.

Dobytí v dějinách málo známého národa Chazarů Rusy v 10.-13.století zřejmě navěky ukončilo existenci v dějinách málo známého 800 000 čtverečních mil velkého samostatného království takzvaných a samozvaných „židů“ ve východní Evropě, tehdy známého jako chazarské království. Historici a teologové se dnes domnívají, že tento politický vývoj byl důvodem pro „důležitou změnu znění KOL NIDRE, Meirem ben Samuelem v 11.století a pro politiku, kterou si osvojili takzvaní a samozvaní „židé“ - že „**ZÁKON O ZRUŠENÍ PŘEDEM NEBYL ZVEŘEJNĚN**“.

V roce 986 po Kr. Vladimír III., vládce Ruska, konvertoval na křesťanskou víru, aby si za ženu mohl vzít slovanskou princeznu ze sousedního suverénního státu, která byla křesťankou. Kdyby tak neučinil, nebyla by svatba možná. Vladimír III. vzápětí prohlásil křesťanství za státní náboženství, které tím vystřídalo předešlé pohanské uctívání praktikované v Rusku od roku 820 po Kr. Avšak ani Vladimírovi III., ani jeho nástupcům se nepodařilo obrátit na křesťanskou víru takzvané a samozvané „židy“, kteří tehdy byli ruskými poddanými. Takzvaní a samozvaní „židé“ křesťanství jako státní náboženství energicky odmítali a vzdorovali i nátlaku, aby si osvojili kulturu a zvyky početně převládajícího ruského křesťanského obyvatelstva. Odmítali přijmout také ruskou abecedu místo hebrejských znaků používaných v jejich jazyce „jidiš“ a odmítli nahradit „jidiš“ ruštinou jako jejich novým mateřským jazykem. Bránili se jakémukoliv pokusu uskutečnit úplnou asimilaci předtím suverénního chazarského národa na ruský. Všemi prostředky vzdorovali proti svému odstranění. Všechny tyto formy nátlaku, které zmiňované situace způsobily, jsou historií popsány jako „masakry“, „pogromy“, „perzekuce“ a diskriminace atd.

V tomto období bylo v Rusku, stejně jako v ostatních křesťanských zemích Evropy, zvykem skládat přísahu nebo slib věrnosti ať už panovníkovi, hodnostářům, nebo feudálním vlastníkům půdy ve jménu Ježíše Krista. Bylo to po tom co Rusové porazili Chazary, kdy byli původní slova modlitby „Kol Nidre“ změněna. Nová, změněná verze modlitby „Kol Nidre“ se vztahuje na tu z Talmudu, tedy modlitbu „*práva zrušení předem*“. Modlitba „Kol Nidre“ byla považována za zákon. Následkem tohoto „**PRÁVA ZRUŠENÍ PŘEDEM**“ bylo, aby každý, kdo ji každoročně recitoval v předvečer Dne smíření, tak získal Boží povolení ke zřeknutí se povinností nabytých při „přisahách a slibech“, které učiní v následujícím roce. Recitováním modlitby „Kol Nidre“ v předvečer svátku Dne smíření byli takzvaní a samozvaní „židé“ zbaveni všech povinností nabytých při „přisahách a slibech“ v rámci *NÁSLEDUJÍCÍCH DVANÁCTI MĚSÍČŮ. A tak všechny „přísahy a sliby“*, které takzvaní a samozvaní „židé“ v následujících dvanácti měsících dali, **byly jakoby pouze „řečeny do větru“**. (Freedman, 58-60)

Změněná verze modlitby „Kol Nidre“ však způsobila vážné problémy takzvaným nebo samozvaným „židům“, když se její slova zveřejnila. Očividně její obsah nezůstal dlouho tajemstvím i když Talmud prohlašuje: „*Právo zrušení předem se nezveřejnilo*“. Změněná verze modlitby „Kol Nidre“ se brzy stala známou jako „**židovská přísaha**“ a uvrhla vážné pochybnosti na „přísahy a sliby“, které takzvaní a samozvaní „židé“ dávali křesťanům. Křesťané velmi brzo začali věřit tomu, že „přísahy a sliby“, které od takzvaných a samozvaných „židů“ dostávali, jsou celkem bezcenné. Toto se stalo základem pro takzvanou „diskriminaci“ vládou, hodnostáři, feudálními vlastníky a jinými, kteří vyžadovali přísahy věrnosti a poslušnosti od těch, které přijímali do služeb. (Freedman, tamtéž)

Vcelku inteligentní pokus napravit tuto situaci učinila skupina německých rabinů v roce 1844. V tomto roce svolali mezinárodní konferenci rabinů v Brunšviku v Německu. Pokusili se zcela odstranit modlitbu „Kol Nidre“ z obřadů v Den smíření a zcela ji zrušit ve všech bohoslužbách. Domnívali se, že tato čistě světská předmluva k obřadům v Den smíření neobsahuje ani náznak duchovna a nepatří tedy do žádných rituálů v synagogách. Avšak drtivá většina účastníků konference v Brunšviku byli rabíni z východní Evropy. Reprezentovali kongregaci takzvaných a samozvaných „židů“ hovořících v jazyce „jidiš“, kteří byli potomky konvertovaných Chazarů z východní Evropy. Trvali na tom, aby změněná verze modlitby „Kol Nidre“ zůstala přesně v té podobě, v jaké se v té době recitovala v Den smíření. Žádali, aby se tak stalo, zdůvodňujíc, že modlitba se v takové podobě recitovala už od doby, co ji před šesti stoletími v tomto znění zavedl Meir ben Samuel. A tak je dnes takzvanými a samozvanými „židy“ recitována po celém světě právě v této podobě. Bude 150 000 000 křesťanů ve Spojených státech reagovat jinak, pokud se blíže obeznámí s jejími záluďnými důsledky? (Freedman, tamtéž)

Freedman se právem ptá:

„Jak můžou být za těchto okolností důsledky, závěry a nářky takzvaných „bratrských“ hnutí skutečně upřímné?

Tato takzvaná hnutí zachvacují tento národ jako oheň prérii. Pokud je Talmud osou politických, ekonomických, kulturních a společenských postojů a aktivit takzvaných a samozvaných „židů“ zúčastňujících se těchto takzvaných hnutí, **jak můžou být jejich „přísahy a sliby“ upřímné?** Bylo by přehnaným gestem těchto „bratrstev“, kdyby národní konference křesťanů a židů úspěšně odstranila všechny protikřesťanské úryvky, poněvadž ji už stálo miliony dolarů to, že úspěšně odstranila z Nového zákona ty úryvky, které takzvaní nebo samozvaní „židé“ pokládali za urážku jejich víry? Velký podíl této sumy byl zaplacen takzvanými nebo samozvanými „židy“. A křesťané by měli nyní poskytnout peníze k odstranění těch úryvků z Talmudu, které utlačují křesťanskou víru. Protože jinak jsou takzvaná „bratrská“ hnutí pouze obyčejným posměchem. (tamtéž)

Freedman dále tvrdí, že národní konference křesťanů a židů by se mohla blíže podívat i na milióny dolarů, které dnes takzvaní a samozvaní „židé“ investují do toho, aby si zajistili, že Talmud zůstane osou politických, ekonomických, kulturních a společenských postojů a aktivit takzvaných a samozvaných „židů“ dnes i pro budoucí pokolení. Vnášeje násilí do základních principů „bratrstev“, takzvaní nebo samozvaní „židé“ každoročně utrácejí milióny dolarů na zakládání a vyzbrojování vojenských táborů, kde **učení Talmudu vštěpují do myslí dětí už od věku, kdy jsou schopné číst a psát**. Následující novinové články byly vybrány jen jako jedny z mnoha těch, které se objevují v denním tisku po celé zemi. (tamtéž)

Předtím, než opustím téma Talmudu, rád bych se ještě zmínil o nejautentičtějším rozborech Talmudu, jaké byly kdy napsány. Měli byste si opatřit kopii a přečíst si ji. Budete bohatě odměněni za námahu, kterou vynaložíte k jejímu získání. O tom Vás můžu dvojnásobně ujistit. Název této knihy je „Talmud“. Byla napsána už skoro před sto lety a jejím autorem je Francouz Arsene Darmesteter. V roce 1897 ji do angličtiny přeložila slavná Henrietta Szoldová a publikovala ji Židovská publikační společnost Ameriky ve Philadelphii. Henrietta Szoldová byla vynikající vychovatelkou a sionistkou a jednou z nejpozoruhodnějších a nejobdivovanějších mezi takzvanými a samozvanými „židy“ tohoto století. Její překlad Darmestetova „Talmudu“ je klasikou. Nikdy samotný Talmud nepochopíte, pokud si nepřečtete tuto knihu. Kousek z ní zacituji:

„Dnes nachází judaismus svůj výraz v Talmudu, který není jen vzdáleným náznakem či jeho slabou ozvěnou, je to vtělení, kterým dostalo formu, posouvaje se tak z roviny abstrakce do oblasti reálných věcí. *STUDIUM JUDAISMU JE TEDY STUDIEM TALMUDU TAK, JAKO STUDIUM TALMUDU JE STUDIEM JUDAISMU... JSOU TO DVĚ NEODDĚLITELNÉ VĚCI, NEBO, JEŠTĚ LÉPE, JSOU VĚCÍ JEDNOU A TOU SAMOU...*

Podle toho je Talmud ten nejúplnější výraz náboženského hnutí, a tento kód plný nekonečných předpisů a podrobných obřadů, představující ve své dokonalosti úplné dílo náboženské ideje. Zázrak byl vykonán knihou, Talmudem. Postupem času se Talmud skládal ze dvou rozličných částí, Mišna a Gemara; čím dřívější je text, tím mladší je komentář k němu...

Termínem Mišna pojmenováváme *SBÍRKU ROZHODNUTÍ A TRADIČNÍCH ZÁKONŮ, ZAHRNÚJÍCÍ VŠECHNY ÚSEKY ZÁKONODÁRSTVÍ, OBČANSKÉ I NÁBOŽENSKÉ*. Tento kód, který byl dílem několika generací rabinů...

Skutečně se nic nemůže VYROVNAT DŮLEŽITOSTI TALMUDU, pouze že by nevědomost převládla nad zájmem o něj. To vysvětluje PROČ JE MOŽNÉ, že jedna strana obsahuje i tři až čtyři rozličné jazyky, nebo ještě lépe, vzorky tří až čtyř stádií degenerace jednoho jazyka. V knize Mišna na pět až šest stran přináší i 50 až 60 stran vysvětlivek... Je to zákon ve svém plném dosahu. **Vytváří dogma a kult**. Je základní součástí Talmudu... DENNÍ STUDIUM TALMUDU, KTERÉ U ŽIDŮ ZAČALO DESÁTÝM ROKEM ŽIVOTA A TRVALO AŽ DO JEHO KONCE, bylo cvičením náročným, ale nevyhnutelným k tomu, aby ZÍSKALI NESROVNATELNOU CITLIVOST A BYSTROST MYSLI...ASPIROVALO TO NA JEDINOU VĚC - ZALOŽIT PRO JUDAISMUS CORPUS JURIS ECCLESIASTICI.

Předchozí citáty byly vybrány z rozpravy, která měla sloužit jen jako pozlátka toho, co je v Talmudu napsáno. Avšak ani při tomto příkrášlování se autor nemohl vyhnout tomu, co je v Talmudu skutečně napsáno. Ani výše uvedená fakta Talmudu moc slávy nepřidávají.

„Talmud bez masky, tajné rabínské učení zabývající se křesťany“ je dílem reverenda Prainasise, mgr. teologie a profesora hebrejského jazyka na církevní akademii římsko-katolické církve ve Starém Petrohradu v Rusku. Reverend Pranaitis byl jedním z nejlepších studentů Talmudu a jeho dokonalá znalost hebrejského jazyka ho dostatečně kvalifikovala k tomu, aby se jeho analýza Talmudu rovnala jen málokteré v dějinách. Reverend Pranaitis zkoumal v Talmudu zejména úryvky týkající se Ježíše, křesťanství a křesťanské víry. Zmiňované úryvky přeložil také do latiny. Hebrejský jazyk poskytuje lepší možnosti překladu do latiny a potom do angličtiny, než přímý překlad do angličtiny.

Překlad úryvků Talmudu zabývajících se Ježíšem, křesťany a křesťanskou vírou byl vydán v latině Imperální akademii věd v Petrohradě roku 1893. Překlad z latiny do angličtiny vznikl za účasti mnoha významných učenců latiny v USA za podpory několika bohatých Američanů. Abychom nenechali otevřenou žádnou otázku, týkající se Talmudu v souvislosti s jeho zmiňováním Ježíše, křesťanů a křesťanské víry, následující citáty, které uvedu, jsou sumarizací překladu latinských textů reverenda Pranaítése z jeho díla „Talmud bez masky, tajné rabínské

učení zabývající se křesťany“. Zabralo by však mnoho místa, kdybych je chtěl citovat doslovně i s jejich vysvětlivkami v anglickém Soncinově vydání. Nejprve se pokusím shrnout zmínky reverenda Pranaitise týkající se Ježíše v Talmudu, které reverend Pranaitis přeložil z originálních textů do latiny a později byly přeloženy do angličtiny: (Freedman, tamtéž, str. 65)

Sanhedrin, 67a. Ježíš zmiňován jako syn Pandira, bojovníka.
Kallah, Ib. (18b). Nemanželský a počat během menstruace.
Sanhedrin, 67a. Oběšen v předvečer svátku Vysvobození.
Toldath Jetschu. Narození související s těmi nejhanebnějšími výrazy.
Abhodah Zarah, II. Zmiňován jako syn Pandira, římského bojovníka.
Schabbath, XIV. Opět zmiňován jako syn Pandira, Řimana.
Sandherin, 43a. V předvečer svátku Vysvobození oběsili Ježíše.
Schabbath, 104b. Nazývá bláznem a nikdo nevěnuje pozornost bláznům.
Todoth Jeschu. Jidáš a Ježíš se setkávají v hádce ve špině.
Sandheri, 103a. Naznačena zkaženost jeho morálky a nečestné já.
Sandherin, 1076. Sveden, zkažen a zničen Izrael.
Zohar III, (282). Zemřel jako zvíře a pochován byl v hromadě zvířecích výkalů.
Hilkoth Melakhim. Pokus dokázat křesťanům, že se mýlí, když uctívají Ježíše.
Abhodah Zarah, 21a. Zmínka, že uctívání Ježíše je v domech nechtěno.
Orach Chaiim, 113. Vyhybá se vyjevení toho, že Ježíše měli v úctě.
lore Dea, 150, 2. Nevyjevuje, že Ježíšovi byla vzdávána úcta.
Abhodah, Zarah (6a). Falešné učení o uctívání v první den sabatu.

Výše uvedené citáty jsou výtahy z velmi složitě uspořádaného podání, kde mnohé souvislosti i samotné uvažování jsou zahaleny rouškou tajemství. Následující citáty budou shrnutím všeho, co se týká křesťanů a křesťanské víry, i když způsob jejich vyjádření není vždy zcela přesný. V Talmudu nalezneme také jména jedenácti netalmudských následovníků, kterými se myslí křesťané. Kromě *Nostrim* od Ježíše Nazaretského, jsou křesťané v Talmudu nazýváni všemi jmény, které označují „nežidy“: *Minim, Edom, Abhodan Zarah, Akum, Obhde Elilim, Nokrim, Amme Haarets, Kuthim, Apikorosim, a Goim*. Kromě poskytnutých jmen, kterými Talmud křesťany nazývá, nám následující citáty ukáží i to, co si Talmud o křesťanech myslí a co říká o křesťanské víře:

Hilkhoth Maakhaloth. Křesťané jsou modláři, není radno se s nimi stýkat.
Abhodah Zarah (22a). Nestýkat se s nežidy, prolévají krev.
lore Dea (153, 2). Nesmíš se stýkat s křesťany, prolévají krev.
Abhodah- Zarah (25b). Dávej pozor na křesťany, když si s nimi v cizině.
Orach Chaiim (20, 2). Křesťané se maskují, aby mohli zabíjet židy.
Abhodah Zarah (15b). Naznačuje, že křesťané mívají sexuální styk se zvířaty.
Abhodah Zarah (22a). Podezřívá křesťany ze sexuálního styku se zvířaty.
Schabbath (145b). Křesťané nečistí, podle toho, co jedí.
Abhodah Zarah (22b). Křesťané nečistí, poněvadž ne na hoře Sinaj.
lore Dea (198, 48). Čisté židovky se nakazí při setkání s křesťany.
Kerithuth (6b str. 78). Židé nazýváni muži, křesťané nenazýváni muži.
Makkoth (7b). Nevinen z vraždy, pokud jeho úmyslem bylo zabít křesťana.
Orach Chaiim (225, 10). Křesťané porovnávání se zvířaty.
Midrasch Talpioth (225). Křesťané stvořeni k tomu, aby vždy sloužili židům.
Orach Chaiim, 57, 6a. Křesťané politováníhodnější než nemocné prase.
Zarah II (64b). Křesťanští modláři přirovnávání ke krávám a oslům.
Keth Uboth (IIOb). Žalmista porovnává křesťany s nečistými zvířaty.
Sanhedrin (74b). *Tos.* Sexuální styk s křesťanem je jako se zvířetem.
Kethuboth (3b). Semeno křesťana je cenné jako semeno zvířete.
Kiddushim (68a). Křesťané jako lidé osla.
Eben Haezar (44, 8). Sňatky mezi křesťany a židy neplatné.
Zohar (II, 64b). Stupeň porodnosti u křesťanů musí být podstatně snížen.
Zohar (I, 28b). Křesťanští modláři dětmi Evina hada.
Zohar (I, 131a). Modlářští lidé (křesťané) poskvřňují svět.
Emek Hammeleh (23d). Židovské duše pochází ze smrti a ze stínu smrti.
Zohar (I, 46b, 47a). Duše nežidů mají nečistý boží původ.
Rosch Haschanach (17a). Nežidovské duše jdou do pekla.
lore Dea (337, 1). Nahrad' mrtvého křesťana jako ztracenou krávu nebo osla.
lebhammoth (61a). Židé nazýváni muži, ale křesťané nenazýváni muži.

Ahodah Zarah (14b)T. Zakázáno prodávat náboženská díla křesťanům.
Abhodah Zarah (78). Křesťanské kostely jsou místy modlářství.
lore Dea (142, 10). Musí se držet fyzicky daleko od kostelů.
lora Dea (142, 15). Nesmí poslouchat kostelní hudbu a dívat se na modly.
lore Dea, (143, 1). Nesmí znovu stavět domy zničené blízko kostelů.
Hilkoth Abh. Zar, (10b). Židé nesmí znovu prodávat rozbité kalichy křesťanům.
Schabbath (116a) Tos. Evangelia vyvolávají mnoho zločinnosti, kacířské knihy.
Schabbath (116a). Talmudisté souhlasí, aby křesťanské knížky byly spáleny.
Abhodah Zarah (12a). Svátky křesťanů nazývány dny katastrofy.
Abhodah Zarah (78c). Křesťanské svátky jsou dny opovrženihodné, marné a špatné.
Abhodah Zarah (6a). Zakázáno slavit křesťanský Vánoční den.
Hilkoth Akum (ch. IX). Zakázáno slavit Velkou noc a Vánoce.
Chullin (91b). Židé mají takovou důstojnost, že ji nemůže sdílet ani anděl.
Sanhedrin, 58b. Udeřit Izraelitu jako udeřit tvář boha.
Chagigah, 15b. Žid považován za dobrého i přes hříchy, které spáchal.
Gittin (62a). Žid se má stranit křesťanských příbytků během svátků.
lore Dea (148, 10). Žid nesmí odvětit na pozdrav křesťanovi, učiň to první.
Choschen Ham (26, 1). Žid nesmí podávat žalobu před křesťanským soudem a zákony.
Choschen Ham (34, 19). Křesťan ani sluha se nesmí stát svědky.
lore Dea (112, 1). Vyhybej se jídlu s křesťany, pěstuje to důvěrnost.
Abhodah Zarah (35b). Nepij mléko z krávy podojené křesťanem.
lore Dea (178, 1). Nikdy nenapodobuj zvyky křesťanů, ani česání vlasů.
Abhodah Zarah (72b). Víno, kterého se dotkl křesťan, musí být vyhozeno.
lore Dea (120, 1). Nádobí koupené od křesťanů musí být dobře umyto.
Abhodah Zarah (2a). Po tři dny před křesťanskými svátky se všemu vyhýbej.
Abhodah Zarah (78c). Svátky následovníků Krista jsou považovány za modlářství.
lore Dea (139, 1). Vyhybej se věcem, které použili křesťané při svém uctívání.
Abhodah Zarah (14b). Zakázáno prodávat křesťanům předměty k uctívání.
lore Dea (151, 1). H. Neprodávej vodu křesťanům na křty.
Abhodah Zarah (2a, 1). Neobchoduj s křesťany během jejich svátků.
Abhodah Zarah (I, 2). Není povoleno obchodovat s křesťany během takových dnů.
Abhodah Zarah (2aT). Obchoduj s křesťany, protože mají peníze k zaplacení.
lore Dea (148, 5). Pokud křesťan není upřímný, můžeš mu poslat dary.
Hilkoth Akum (IX, 2). Pošli dary křesťanům jen tehdy, když nejsou zbožní.
lore Dea (81, 7Ha). Vyhýbat se křesťanským kojným, protože jsou nebezpečné.
lore Dea (153, 1H). Křesťanská kojná povede děti ke kacířství.
lore Dea (155, 1). Vyhýbej se křesťanským doktorům, pokud nejsou tvým sousedem dobře známi.
Peaschim (25a). Vyhýbej se lékařské pomoci od modlářů, tedy křesťanů.
lore Dea (156, 1). Vyhýbej se křesťanským holičům, pokud nejsou doprovázeni židy.
Abhodah Zarah (26a). Vyhýbej se porodním bábám, poněvadž o samotě jsou nebezpečné.
Zohar (I, 25b). Ti, kteří činí dobře křesťanům, nikdy z mrtvých nevstanou.
Hilkoth Akum (X, 6). Pomož chudým křesťanům, pokud to podpoří mír.
lore Lea (148, 12H). Skrývej svou nenávisť vůči křesťanům během jejich svátků.
Abhodah Zarah (20a). Nikdy nechval křesťany, pokud to skutečně není pravda.
lore Dea (151, 14). Není povoleno chválit křesťany, aby si přidal na slávě.
Hilkoth Akum (V, 12). Cituje posvátná písmena, aby zakázal zmiňování křesťanského Boha.
lore Dea (146, 15). Zmiňuje křesťanské náboženské předměty s pohrdáním.
lore Dea (147, 5). Posmívá se křesťanským náboženským předmětům bez přání.
Hilkoth Akum (X, 5). Žádné dary křesťanům, dary konvertitům.
lore Dea (151, 11). Dary zakázány pro křesťany, upevňují přátelství.
lore Dea (335, 43). Vyhnanství pro žida, který prodal svou farmu křesťanovi.
lore Dea (154, 2). Zakázáno pro křesťana učit se obchodovat.
Babka Bathra (54b). Křesťanský majetek patří prvnímu, kdo se přihlásí.
Choschen Ham (183, 7). Nevrať křesťanovi přeplatky.
Choschen Ham (226, 10). Žid si může nechat majetek, který křesťan ztratil a žid našel.
Babka Kárna (113b). Je povoleno lhát křesťanům.
Choschen Ham (183, 7). Židé musí rozdělit to, o co oklamali křesťana.
Choschen Ham (-156, 5). Židé nesmí brát křesťanské zákazníky od židů.
lore Dea (157, 2)H. Je možné klamat křesťany, kteří věří v křesťanské zásady.
Abhodah Zarah (54a). Lichva může být vykonávána na křesťanech a odpadlicích.

lore Dea (159, 1). Lichva povolena kdykoliv na křesťanech.
Babha Kama (113a). Žid může lhát a křivě přísahat, aby obvinil křesťana.
Babha Kama (113b). Boží jméno není zneuctěno, pokud lžeme křesťanům.
Kallah (Ib, str. 18). Žid sám může přísahat s čistým svědomím.
Schabbouth Hag. (6d). Židé mohou křivě přísahat použitím výmluv.
Zohar (I, 160a). Židé se musí vždy snažit oklamat křesťany.
lore Dea (158, 1). Neléči křesťany, pouze kdyby se měli stát tvými nepřáteli.
Orach Cahim (330, 2). Nepomáhej při narození křesťanského dítěte v sobotu.
Choschen Ham. (425, 5). Pokud nevěří v Tóru, nebraň ho smrti.
lore Dea (158, 1). Křesťané nejsou nepřátelé, ale nesmí být ani ušetřeni.
Hilkhoth Akum (X, 1). V nebezpečí smrti nezachraňuj křesťany.
Choschen Ham. (386, 10). Špión může být zabit i předtím, co se přizná.
Abhodah Zarah (26b). Odpadlíci mají být hozeni do studny, ne zachráněni.
Choschen Ham. (388, 15). Zabij ty, kteří dávají izraelské peníze křesťanům.
Sanhedrin (59a). Strkat nos do židovského práva znamená trest smrti.
Hilkhoth Akum (X, 2). Pokřtění židé mají být usmrceni.
lore Dea (158, 2). Zabij odpadlíky, kteří se obrátili na křesťanské rituály.
Choschen Ham. (425, 5). Ti, kteří nevěří v Tóru, budou zabití.
Hilkhoth tesch. III, 8. Křesťané a ostatní popírají zákon Tóry.
Zohar (I, 25a). Křesťané budou zničeni jako modláři.
Zohar (U, 19a). Zajetí židů skončí, když křesťanství vládcové zemřou.
Zohar (I, 219b). Vládcové křesťanů jsou modláři a musí zemřít.
Obadiah. Když bude Řím zničen, Izrael bude vykoupen.
Abhodah Zarah (26b)T. „I ti nejlepší z gojímů by měli být zabití.“
Sepher Or Israel 7776. Pokud žid zabije křesťana, nespáchá hřích.
lalkut Simoni (245c). Prolitím krve bezbožných se nabízí oběť Bohu.
Zohar (II, 43a). Vyhubení křesťanů je potřebnou obětí.
Zohar (L, 38b, 39a). Vysoké postavení v nebi pro ty, kteří zabíjejí modláře.
Hikhoth Akum (X, 1). Nedohaduj se a neukazuj soucit s křesťany.
Hikhoth Akum (X, 1). Buď se odvrát od jejich model, nebo zabij.
Hikhoth Akum (X, 7). Nedovol žádným modlářům zůstat tam, kde jsou židé silní.
Choschen Ham. (338, 16). Všichni se podílejí na zabití zrádce.
Pesachim (49b). Není třeba se modlit, když se stíná během sabatu.
Schabbath (118a). Modlitby na ochranu před trestem přicházejícího Mesiáše.

Freedman tvrdí, že kopii díla reverenda I. B. Pranaitise „Talmud bez masky, tajně rabínské učení zabývající se křesťany“, naleznete v Knihovně kongresu a v Newyorské veřejné knihovně, pokud je v poslední době nepřemístili. Kopii originálu vydaného v Petrohradu v Rusku v roce 1892 můžete získat, pokud máte zájem přečíst si uvedené úryvky v originálním hebrejském textu s latinským překladem. Věřím tomu, že moje shrnutí dostatečně korespondují s originálním textem (tamtéž, 66-68).

Národní kongres křesťanů a židů nepotřebuje přezkoumat celých 63 knih Talmudu na to, aby objevil všechny protikřesťanské úryvky v těchto knihách, které jsou „PRÁVNÍM KÓDEM, KTERÝ TVOŘÍ ZÁKLAD NÁBOŽENSKÉHO PRÁVA a který je „UČEBNICÍ POUŽÍVANOU K VYUČOVÁNÍ RABÍNŮ“. Měli by též pamaťovat na to, co poznamenal Rabbi Morris Kertzer a co už bylo dříve vysvětleno, že „DOSPĚLÍ STUDUJÍ STAROVĚKÁ PÍSMATA TĚŽ VE SKUPINOVÉ DISKUSI PŘED VEČERNÍ MODLITBOU“.

Pokud se Národní konference křesťanů a židů skutečně zajímá o „bratrstva“, nemyslíte, že by měli konečně začít z Talmudu odstraňovat všechny protikřesťanské úryvky tak, jak byly „bratrsky“ odstraněny úryvky z Nového zákona? (tamtéž)

USA OVLÁDAJÍ SVĚT - KDO OVLÁDÁ USA?

Myslím si, že málokdo zpochybňuje fakt, že USA v dnešní době kontroluje a ovládá svět. Poslední barbarská agrese vůči Iráku a iráckému lidu je jasným důkazem, že USA nerespektují žádné mezinárodní zákony a z pozice síly dávají všem na vědomí, že ony a jen ony určují pravidla a žádná státní suverenita není před americkými silami imunní. **Amerika rozděluje svět na dva tábory:** „ti kteří jsou s námi a ti proti nám“. Kdo s její politikou nesouhlasí, postaví se do tábora nepřátel Ameriky.

- Každý je podezřelý a každý může být cílem amerického úderu kromě jednoho jediného státu, Izrael.

- Ten může všechno, může okupovat druhé, může vlastnit jaderné zbraně, může ignorovat rezoluce OSN a Rady bezpečnosti, může zabíjet civilisty, zdemolovat jejich obydlí, konfiskovat jejich území, zkrátka všechno.

- „Bezpečnost Izraele je bezpečnost Ameriky“, takto jasně a zřetelně formulovala politiku USA mluvčí Bílého domu. Každý normální člověk by se zeptal, PROČ?
- Jaká mocenská síla stojí za takovou politikou?

Každá mocenská síla v dnešní době potřebuje mít ve své hrsti několik nástrojů, aby měla absolutní kontrolu nad státní mocí.

1 - *Masově komunikační nástroje, jako je tisk, rozhlas, televize, filmy a jiné.*

2 - *Politické nástroje, jako jsou zákonodárné a výkonné instituce.*

3 - *Ekonomické nástroje, jako jsou banky, finanční instituce a jiné.*

Kdo kontroluje média v USA?

1. Pravdou je, že tisk se stal nejsilnější zbraní západního světa a hlavně v USA, silnější než legislativa, úřady a soudy.

2. Kdo kontroluje média může zmanipulovat veřejné mínění, může do nebe povýšit vhodného politika nebo hluboce potopit nevhodného.

O tom, že sionisté kontrolují média v USA jsem psal ve své knize Proč se vraždí v Izraeli, str. 137. Abychom znovu potvrdili tuto skutečnost, budeme ústy amerického autora a znalce amerických poměrů, Davida Duka, hovořit o sionistické dominanci médií v USA. V knize *My Awakening*, což znamená „Mé probuzení“ (vydalo: Free Speech Books, 15. listopadu 1998) píše ve třetí kapitole pod názvem „Židovská otázka“ (str. 217-293).

„Čtyři z pěti největších mediálních gigantů vlastní dnes židé. Murdoch a jeho News Corp (na čtvrtém místě) je jediný nežidovský majitel - přesto však Murdoch zastává stejně proizraelské pozice jako kterýkoliv žid.“ (Los Angeles Jewish Times, 29. říjen 1999. Podle Davida Duka, tamtéž)

Dr. Edward Fields v časopise Thunderbolt, který sám vydával ve městě Marietty v Georgii, opatrně dokumentoval židovskou kontrolu amerických tří největších televizních stanic - NBC, CBS, ABC. David Duke nám říká, že sám zkontroloval jeho zdroje, které obsahovaly biografie napsané židy a zjistil, že je to pravda. David Duke říká:

„V dobách mého prvního zkoumání byl šéfem NBC Richard Sarnoff, ředitelem CBC byl William Paley a Leonard Goldenson vedl ABC. Byl jsem překvapen, když jsem se dozvěděl, že všichni tři jsou židé, všichni aktivní v sionistických organizacích a všichni odměňováni od mnoha židovských, sionistických a pro-izraelských skupin.

Poté jsem objevil fakt, že vedoucí noviny v Americe *The New York Times* jsou též vlastněny a vydávány židy.

Podobně je to i s novinami, které mají větší vliv na vládu, než kterékoliv jiné - *The Washington Post*.

Židé vlastní také noviny s největším oběhem v Americe - *The Wall Street Journal*. Vlastní dokonce i noviny v mém rodném městě, New Orleans - *Times Picayune*.“

To, že židé dominovali Hollywoodu jsem věděl léta. Bylo zajímavé zjistit, že z „hollywoodské desítky“ bylo devět židů. Podíval jsem se do časopisů a vydavatelství a opět jsem objevil převahu židů, z nichž většina byla oddána židovským zájmům právě tak jako Steven Spielberg, režisér filmu *Schindlerův seznam*, (287) který je otevřeným zastáncem sionistických cílů.

„Ve filmu *Network*, který získal v roce 1976 Oscara, se Howard Beale, „bláznivý prorok rozhlasových vín“, zabýval hypotetickou myšlenkou odhalení zákeřného nebezpečí, kterému Amerika čelí: uchopení moci v americké televizi Araby díky jejich ropným penězům.

Film byl natočen podle scénáře Paddyho Chayefskyho, který vykreslil spiknutí Arabů za účelem koupení si kontroly televizních stanic. Howard Beale hrál Petra Finche, rozrušeného televizního zpravodaje, který otevřeně o všem hovoří, což zvyšuje sledovanost televize. Rozrušen nad nespravedlností a korupcí v americkém životě Beale křičí: „**Už to dál nesnesu!**“

„Představte si,“ říká Duke, pokud by irácko-američtí zastánci Saddáma Husajna kontrolovali americká média. Představte si, že by kontrolovali též všechny hlavní televizní stanice a byli zároveň jejich vlastníky, producenty a pisateli televizní zábavy a zpráv. Televize má neodolatelnou moc, která zasahuje do každého amerického domu a je hlavním zdrojem, z něhož se většina Američanů učí o světě. Představte si nebezpečí, pokud by této ohromné síle vládla malá irácká, muslimská menšina, která by podporovala Husajnov režim.“

Pokud by netelevizní média byla svobodná, určitě by iráckou nadvládu považovala za velké nebezpečí pro Ameriku. Každý neirácký mediální zdroj by hlásal, že takováto kontrola ohrožuje naše svobody. Kongres by inicioval legislativu ke zlomení irácké kontroly nad televizí. Vlastenci by připomínali Američanům, že pokud nemůžeme přijímat nezaujaté zprávy, dokumenty a program, demokracie nemůže fungovat. Síla televize, která je kontrolována názorem jedné strany by narušila základy všech našich svobod a svobody projevu. Lidé by byli zlostní, že cizí moc má kontrolu nad americkým myšlením.

Pokud bych posunul analogii dále, pokračuje Duke, představte si, že i zbytek médií by byl v iráckých rukou. Předpokládejme, že tři největší magazíny Time, Newsweek a U. S. News and World Report by byly vedeny Iráčany a též tři nevlivnější americké noviny The New York Times, The Wall Street Journal a The Washington Post, stejně jako zbytek hlavních novin a časopisů. Muslimští Iráčané by zároveň měli obrovské bohatství v obchodu a bankovníctví, ovládli by Hollywood a zábavu, univerzity, soudy a vládu.

Na vrcholu tohoto všeho si představme, že stoupenci Saddáma Husajna by měli nejsilnější lobby ve Washingtonu a byli zodpovědní za masovou podporu Demokratické i Republikánské strany. Představte si dále, že oddaný Iráčan by byl ředitelem Národní bezpečnostní rady v Bílém domě. Byla by takováto situace pro Ameriku nebezpečná?

Pokud by se Američané v jedno ráno probudili a našli arabská jména na televizních obrazovkách a filmech, v časopisech, novinách a na stránkách knih, milióny z nich by křičelo: „Ovládli naši zem!“ Diváci by podezřívali motivy všeho, co by viděli v televizi a četli v novinách, časopisech a knihách. Zvláště by byli podezřívaví k informacím o problémech týkajících se Iráku, Saddáma Husajna, islámu a konfliktu na Blízkém a Středním východě. Zanedlouho by množství Američanů křičelo jako Howard Beale: „Už to dál nesnesu!“ (Duke, tamtéž)

Kdo kontroluje politické nástroje

O velkém vlivu židů v americké administrativě a o vlivu židovských nátlakových skupin v politické scéně USA, jsem též psal ve své knize „Proč se vraždí v Izraeli“ (str. 128). Jen slepý a hluchý nebo kompletní ignorant, může zpochybňovat fakt, že židé mají rozsáhlou a vlivnou moc na politiku USA a jsou schopni manipulovat směřování její politiky.

V následujících řádcích potvrdíme tuto skutečnost z úst amerického autora Davida Duka, který dobře zná poměry ve své zemi (tamtéž). Duke uvádí ve své knize několik zajímavých citátů, které jasně demonstrují rozsah sionistického vlivu v politické oblasti USA.

„Amerika už nemá vládu gójimů (nežidů), ale administrativu, v níž jsou židé plnými partnery na všech důležitých stupních. Aspekty židovských náboženských zákonů ve spojení s termínem „vláda gójimů“ by snad měly být prověřeny, poněvadž tento termín je v USA zastaralý.“ (Citát převzatý z významných izraelských novin Maariv.)

„Nikdy jsem neviděl prezidenta... a je mi jedno kdo to je - který by se postavil (židům). Vždy dostanou co chtějí. Izraelci vždy ví, co se děje. Kdyby americký lid věděl, jak mají tito lidé naši vládu v hrsti, povstal by ve zbrani.“ (Admirál Thomas Moorer, bývalý předseda Náčelníků štábů.)

„Užasnou kontrolu mají židé nad médii a zaplavili i kongres... Jsem znepokojen nad faktem, že židovský vliv kompletně dominuje politické scéně, čímž je nemožné dostat kongres k něčemu, co oni neschválí. Izraelské velvyslanectví prakticky diktuje kongresu skrze vlivné židovské lidi v zemi.“ (Ministr zahraničních věcí John Foster Dulles, únor 1957, citován na straně 99 knihy *Fallen Pillars* od Donalda Neffa.)

Duke říká: „Ve vyprávění o židovské moci ve vládě Spojených států přeskochím nyní několik let k události, kterou jsem viděl v televizi na stanici CBS 15.dubna 1973. Senátor William Fulbright v relaci „Face the Nation“ v diskusi o amerických zásadách na Středním východě řekl: **„Izrael kontroluje senát Spojených států.“**

Duke pokračuje: „Od poloviny 60.let jsem věděl o sionistických vlivech na americkou vládu dost na to, abych si uvědomil, že to, co senátor řekl byla pravda. Byl jsem však šokován, že to řekl tak otevřeně. Zajímalo mě jaký dopad bude mít takové obvinění na veřejnost. Vyslovil vlastně jedno z nejtěžších obvinění, jaké kdy americký senátor vyjádřil s neuvěřitelnými následky - že cizí země kontrolovala nejvyšší zákonodárný úřad ve Spojených státech.“

„Když jsem se dozvěděl o židovské dominanci tisku a médií koncem 60.let, objevil jsem zároveň bohaté důkazy o jejich ohromné politické síle. Zjistil jsem, že byla vlastně dvojstranná. Je zřejmé, že díky jejich dominanci médií **mají ohromný vliv na volby a veřejné otázky.**

- Nejenže můžou ovlivnit vnímání veřejnosti pro nebo proti určitému kandidátovi nebo problému.
- Můžou vlastně rozhodnout zda se o určitých problémech bude diskutovat nebo ne.

Další způsob jak ovlivňují politiku je přímější.

- Stali se bezpochyby nejmocnějšími hráči ve financování americké kampaně - jejich podpora je **rozhodující** pro každého hlavního kandidáta.

- Ti, kteří je obšťěďují největší oddaností a službou dostanou největší podporu.
- Zatímco méně ochotným se dostane podpory podstatně méně.
- Spoluhráče odměňují obrovskými odměnami a **politicky zneškodňují ty, kteří nespolupracují.“**

V 70.letech jsem četl článek ve Wall Street Journal od Jamese M. Perryho, který se nazýval: „Američtí židé a Jimmy Carter.“ Napsal tam: „Pokud jde o peníze, židé jsou štědrí. Zaměstnanec Bílého domu pro National Democratic Committee pan Siegel odhadl, že asi 80 % velkých darů pro stranu každý rok pochází od židů.“ Další článek ve Wall Street Journal o financování otevřeně přiznává, že většina peněz Demokratické strany pochází od židovských přispěvatelů a též polovina dotací pro stranu republikánskou pochází ze stejného zdroje. Kampaněové příspěvky jsou jako kyslík, pro politický život nevyhnutelné. Existuje někdo, kdo by pochyboval, že za tyto pe-

níze si nekupují vliv? Poněvadž židovské peníze a organizovaná židovská podpora je podstatná, židovští rádcové a asistenti se stali absolutně nevyhnutelnými.“

„Krátko po Fulbrightově prohlášení o židovské kontrole senátu, generál George Brown s nejvyšší možnou hodností v armádě Spojených států, který je zároveň předsedou Náčelníků štábů hovořil na půdě Dukeovi univerzity o židovské kontrole americké vlády, médií a ekonomiky takto:

„Izraelci k nám přichází pro výzbroj. Tvrdíme, že kongres takový program neschválí. A oni říkají, nebojte se o kongres. My se o kongres postaráme. Jde o kohosi z cizí země a přesto to dokážou. Vlastní v naší zemi banky, noviny. Podívejte se jen, kde všude jsou židovské peníze.“

Duke dále tvrdí, že „židé se etnocentricky navzájem podporují, až dokud neovládnu většinu organizací, do kterých se dostali.“ Toto platí i pro americkou vládu. Od rolí poradců (Bernard Baruch a Louis Brandeis) prezidenta Woodrowa Wilsona, až ke kompletní dominanci Clintonovy Národní bezpečnostní rady, židovská moc na přelomu století nepřetržitě roste.

„Moje probuzení o židovské moci nastalo v polovině 60.let, během vládnutí Johnsona a Nixona. V Johnsonově době jsem obzvlášť věděl o Wilburu Cohenovi, který byl ministrem zdravotnictví a vzdělávání a který tvrdě protlačoval rasovou integraci a systém podpor, v kterém jsem pro Ameriku viděl nevyhnutelnou katastrofu. Věděl jsem též o sionistickém přívrženci Waltu Rostowi, který byl jedním z hlavních poradců pro zahraniční záležitosti prezidentu Johnsonovi a též o americkém ambasadorovi v OSN Arthuru Goldbergovi.“ (Duke, tamtéž)

„Přes Nixonovy údajné antisemitské názory, jak byly odhaleny aférou Watergate, se obával jejich moci a stále je uklidňoval. Obklopil se množstvím židovských poradců a židé byli členy i jeho kabinetu. Henry Kissinger jmenoval Jamese Schlesingera ministrem obrany - kritická pozice ve vztahu k Izraeli. V ekonomice jmenoval Arthura Burnse ředitelem Centrální banky, Herberta Steina jeho ekonomickým poradcem, Laurence Silvermana zástupcem generálního prokurátora a Leonarda Gartmente ředitelem právního výboru a oddělení občanských práv v Bílém domě.“ (Duke, tamtéž)

„Sionisté pokryli všechny základní, jak to obvykle dělají, zároveň však ovládali klíčové pozice ve vnitřních kruzích ostatních stran. Nejbližší poradce Huberta Humpreyho se stal E. F. Berman a jeho 11 největších příspěvatelů byli židé. Vrcholný poradce George McGovern byl Frank Mankiewicz.“ (Duke, tamtéž)

„Po Nixonově rezignaci si Gerald Ford podržel Henryho Kissingera a přinesl si též starého Stalinova sympatizanta Edwarda Leviho jako generálního prokurátora. Alana Greenspana jmenoval hlavním ekonomickým poradcem.“

Jimmy Carter pokračoval v neproporcionální židovské prezentaci jmenováním Harolda Browna jako ministra obrany a přidáním „vyvolených“ do Národní bezpečnostní rady a důležitých ekonomických pozic.“

„Reagan a Bush se přidali k židovskému útoku na americkou vládu jmenováním dalších židů. Od ranných dnů 20.století **židovská moc pravidelně rostla až do dnešní, dech vyrážející podoby.** Když se jejich moc stávala silnější a zakořenější, židy ovládaná média považovala za potřebné stále méně vyvracet před veřejností svou moc, dokonce se tím začali pyšnit, aby se přesvědčili, že žádný gojim se jim neodváží postavit.“ (Duke, tamtéž)

Duke uvádí dále, že velké izraelské noviny Maariv zveřejnily 22.zář 1994 článek pod názvem „Židé, kteří vedou Clintonův dvůr“, v němž se chváří židovskou dominancí Clintonových poradců a jeho kabinetem. V článku citují prominentního washingtonského rabína, který tvrdí, že americká vláda už není vládou nežidů. Tvrdí:

„Amerika už nemá vládu gojimů, ale administrativu, v níž jsou židé plnými partnery na všech důležitých stupních. Aspekty židovských náboženských zákonů ve spojení s termínem „vláda gojimů“ by snad měly být prověřeny, poněvadž tento termín je v USA zastaralý.“

Článek se chváří kompletní dominancí administrativy a popisuje mnohé vrcholné státní úředníky kolem prezidenta jako „horlivé židy“, na nichž se může Izrael vždy spolehnout. (Duke, tamtéž) Duke tvrdí, že v Národní bezpečnostní radě je sedm z jedenácti vrcholných lidí židé. Clinton je schválně umístil na nejcitlivější křižovatky americké bezpečnosti a zahraniční administrativy:

- Sandy Berger je zástupcem předsedy rady;
- Martin Indyk je velvyslancem pro Izrael a ředitelem pro Střední východ a Asii;
- Dan Schifter je ředitelem a poradcem prezidenta pro východní Evropu;
- Don Steinberg je ředitelem a poradcem prezidenta pro Afriku;
- Richard Feinberg je ředitelem a poradcem prezidenta pro Latinskou Ameriku;
- Stanley Ross je ředitelem a poradcem pro Asii.

Situace není odlišná ani v prezidentské kanceláři, která je plná „horlivých židů“: generální prokurátor Abner Mikve, prezidentův plánovač a manažér Rieky Seidman; podpředseda náčelníka štábu Phill Leida; ekonomický poradce Robert Rubin; mediální ředitel David Heiser; ředitel štábu Alice Rubin; Elly Segall zodpovědný za dobrovolníky; Ira Mezina za zdravotní program. Dva členové kabinetu - ministr práce Robert Reich a Micky Cantor za mezinárodní obchodní smlouvy jsou též židé. K nim se připojuje dlouhý seznam úředníků na ministerstvu správy, vedeného Denisem Rossem s mnoha nadřizenými a řediteli štábů.

Bar Yosef začíná článek poukázáním na „horlivé židy“ (oddané sionisty), kteří se každý den setkávají s nejtajnějšími bezpečnostními informacemi. Je zvláštní, proč je izraelský špion Jonathan Pollard zavřen ve federál-

ním vězení, zatímco extrémní přívrženec Izraele jako Sandy Berger má denní přístup k nejtajnějším dokumentům.

„Dokonce už v dobách mých studií bylo zřejmé, že židovská lobby měla ohromný vliv na senát a Bílý dům. Mezi politiky existovala skutečná dichotomie mezi tím, co říkali a co dělali. (tamtéž)

„Primární využití židovské moci ve Washingtonu podporuje sionistické zájmy, jako například proizraelskou pozici. Prezidentovi vrcholní poradci jako Sandy Berger a Leon Perth jsou oddanými sionisty a mají židy na kritických pozicích jako například ministr obrany - William Cohen, ministryně zahraničí - Madeleine Albrightová.

Když Spojené státy vedou rozhovory mezi Palestinci a Izraelci, Denis Roth je hlavním vyjednávačem. Denis Roth je oddaný sionista. Není možné se divit, že Palestinci cítí, že nedostávají fér jednání, když tzv. vyjednávači jsou rovněž oddanými sionisty jako reprezentanti druhé, izraelské strany. Pokrytectví takto pokračuje donekonečna.

Sedmnáctého února 1997 v článku Salon Magazine napsaném washingtonským zpravodajem Jonathanem Broderem, spisovatelem pro *Jerusalem Report*, se uvádí:

Washington: Po nedávném odhalení židovských kořenů Madeleine Albrightové čelí americká ministryně zahraničních věcí nové hádance: **Všichni její vrcholní kandidáti na ministerstvu zahraničí jsou židé.** Ironie počtu expertů zahraničních věcí si rychle všimli. „Prošli jsme dlouhou cestu ode dne, kdy v této zemi byly zahraniční obchod a služby rezervovány pro evropsko-americkou elitu,“ řekl předchozí poradce Národní bezpečnostní rady pro Střední východ Richard Haass, který nyní přednáší zahraniční obchod na Brookingsově institutu.

- Když Albrightová cestovala na Balkán, útočila na nemorálnost Chorvatů, protože nedovolili utečencům návrat.

- Avšak k Izraeli, který už desetiletí nedovolí návrat milionům palestinských utečenců podobné morální požadavky nevyslovuje.

David Duke ve své knize uvádí přehled židů a sionistů na klíčových místech v americké vládě za vlády prezidenta Clintona. Uvedeme český překlad pozic u nejdůležitějších: *Secretary of State*, (ministryně zahraničí) Madeleine Albrightová, *Secretary of the Treasury* (ministr financí) Robert Rubin, *Secretary of Defense* (ministr obrany) William Cohen, *CIA chief* (ředitel CIA) George Tenet, *Health of National Security Council* (ředitel výboru pro národní bezpečnost) Samuel Berger, *Secretary of Agriculture* (ministr hospodářství) Dan Glickman, *Chairman of the Federal Reserve Board* (generální ředitel národního fondu) Alan Greenspan, *Health Care Chief* (vedoucí zdravotní péče) Sandy Kristoff, *Head Voice of America* (ředitel hlasu Ameriky) Evelyn Lieberman, *Under Secretary of State for Europe* (Náměstek ministra zahraničí pro Evropu) Stuart Eisenstat, *U. S. Trade Representative* (obchodní zástupkyně USA) Charlene Barshefská, *Chief Aide to the First Lady* (vedoucí pomocnice první dámy) Susan Thomasesová, *Heads National Economic Council* (vedoucí národního ekonomického výboru) Gene Sperling, *Heads National Health Care Policy* (vedoucí politiky národní zdravotní péče) Ira Magazine, *Asst. Sec. of State for Congressional Affairs* (asistentka ministra zahraničí pro kongresové záležitosti) Wendy Shermanová, *On Board of Economic Council* (členka rady ekonomického výboru) Alice Rivlinová, *On Board of Economic Council* (detto) Janet Yellenová, *Presidential Advisor* (prezidentův poradce) Rahm Emanuel, *Council to the President* Doug Sosnik, *Deputy National Security Council* (náměstek výboru národní obrany) Jim Steinberg, *NSC Senior Director for Speeekwriting* Anthony Blinken, *Drug Policy Coordinator* Robert Werner, *Special Liaison to the Jewish Community* Jay Footlik, *Presidential Personal Chief* (vedoucí prezidentského štábu) Robert Nash, *Presidential Attorney* (prezidentova obhájkyň) Jane Sherburneová, *Asian Expert on Security Council* Mark Perm, *Communications Aide* Robert Boorstine, *Communications Aide* Keith Boykin, *Special Assistant to the President* Jeff Eller, *National Health Care Advisor* Tom Epstein, *National Security Council Member* Judith Feder, *Asst. Sec. of Veteran Affairs* Richard Feinberg, *Deputy Head of Food and drug Adm.* Herschel Gober, *White House Council* Steve Kessler, *Asst. Secretary of Education* Ron Klein, *Director of Press Conferences* Margaret Hamburgová, *Director of St. Dept. Policy* Karen Alder, *Member National Security Council* Samuel Lewis, *Member National Security Council* Stanley Ross, *Director of Peace Corps* Dan Schifter, *Deputy Chief of Staff* Eli Segal, *Dep. Director of Man. and Budget* Jack Lew, *Under Secretary of State* James P. Rubin, *Under Secretary of the Treasury* David Lipton, *Special Council to the President* Lanny P. Breuer, *Special Representative to NATO* Richard Holbrooke, *Chief of Social Security* Kenneth Apel, *Special Advisor to the First lady* Sidney Blumenthal, *Acting Solicitor General* Seth Waxman, *Presidential Pollster* Mark Penn, *Special Middle East Representative* (zvláštní zástupce pro Střední východ) Dennis Ross, *General Counsel for the FBI* Howard Shapiro, *Secretary of Management and Budget* Sally Katzenová, *Heads FBI Equal Opportunity Office* Kathleen Kochová, *Deputy Chief of Staff* John Podesta, *Vice Chairman of Federal Reserve Board* (náměstek prezidenta národního fondu) Alan Binder, *Heads Council of Economic Advisors* (vedoucí výboru ekonomických poradců) Jane Yellen.

Kdo kontroluje ekonomické nástroje

Kterákoliv skupina prahnoucí po moci si je vědoma toho, že ekonomická kontrola je rovněž důležitá jako kontrola politická. David Duke ve své knize (tamtéž) popisuje rozsah židovské kontroly v jeho zemi USA.

„Židovská kontrola v ekonomické oblasti mé země je prakticky monolitická. Mnoho z těchto pozic se samozřejmě čas od času změní, ale jak je možné vidět v posledním ze spisů Clintona, **židé zastávají nadále všechny**

nejdůležitější ekonomické pozice. Nejsilnější z nich je ředitel Federal Reserve Board (Centrální banka) a je zajímavé povšimnout si, že Alan Greenspan zůstal na tomto kriticky důležitém postě v dobách vlády demokratů i republikánů.“ Duke dále jmenuje důležité posty které židé kontrolují:

- Ředitel Federal Reserve Board - Alan Greenspan
- Zástupce ředitele - Alan Blinder
- Pokladník státní pokladnice - Robert Rubin a zástupce David Lipton
- Národní ekonomická rada - Laura Tysonová a její nový nástupce Gene Sperling
- Ředitel Rady ekonomických poradců - Janet Yellenová, později Joseph Stiglitz
- Obchodní zástupce - Charlene Barshefská

Duke tvrdí, že židé drží všechny tyto pozice a mnohé jiné, včetně ministra práce, což je pozice s ohromným dopadem na obchod.

- Dokonce i ministr hospodářství Dan Glickman je žid bez jakékoliv předchozí zkušenosti v zemědělství. Tato pozice má ohromný dopad na obchodní produkty a produkty zahraničního obchodu.

- Robert Kessler zastává funkci ředitele Vládní administrativy potravy a léků, další pozice s ohromným dopadem na obchod a průmysl.

„Jsou Američané tak naivní, že se domnívají, že tyto etnocentričtí, kohezni lidé obrovského bohatství si nevyměňují informace a nespouštějí s jejich vlastními lidmi za jejich vlastní zájmy? V ekonomické sféře mají znalosti vládní politiky a přístup k jiným privilegovaným vládním informacím hodnotu bilionů dolarů. S objevením těchto věcí jsem se sám sebe zeptal - mají tyto židovští magnáti příležitost sledovat jejich vlastní zájmy? Neznamená to fakt, že stejným způsobem jak podporují své zájmy v americké proizraelské politice, tak podporují i své ekonomické zájmy? (Duke, tamtéž)

Duke tvrdí, že židovské zájmy jdou daleko za Izrael a ekonomické zájmy. Vrcholní poradci prezidenta Spojených států ovlivňují každou oblast amerického života od sociální péče až k daním, imigraci a právnímu systému. Představte si jejich vliv například na jmenování federálních soudců. V mém okrese, který má velmi malou židovskou populaci, židé jmenovali třetinu federálních soudců. V nejvyšším soudu Spojených států jsou momentálně dva židé a sedm nežidů. Židé mají často specifické názory v oblasti občanských práv, imigrace, feminismu, homosexuality, náboženské víry, umění, kontroly zbraní a mnoha dalších oblastí amerického života. Stále se tlačí a tlačí na pozice s velkou mocí, velkým vlivem a dopadem na vládu. (tamtéž)

Nejsou to jen vrcholní prezidentovi poradci, kteří jsou židé; předseda štábu viceprezidenta Ala Gora - Robert Klain je například též žid. Můžeme tedy říct, že jsou připraveni i v případě prezidentovy smrti nebo odvolání. Snad nejvíce odhalujícím svědectvím o speciálním postavení židů v Clintonově vládě je neuvěřitelný fakt, že Clinton oficiálně jmenoval pozici „Speciální zástupce pro židovskou komunitu“. Funkce Jaye Footlika je jedinečná, protože pro žádnou jinou etnickou, rasovou nebo náboženskou skupinu „speciální zástupce“ neexistuje. Neexistuje zástupce pro Iry, Němce, Italy nebo pro křesťany. Existuje však pro vyvolené a vzhledem k jejich neuvěřitelné moci je lehké pochopit proč. Je to moc, kterou si každý prezident Spojených států uvědomuje.

Částečný seznam klíčových vládních funkcí obsazených židy jsem uvedl v této kapitole. Tento seznam v žádném případě neukazuje jejich celkovou sílu. Kdo ví kolik je byrokratů jako Madeleine Albrightová - židů, kteří čekají, že jim uvěříme, že nejsou židé, až dokud nejsou zvoleni do úřadu.

Židé mají moc nejen uvnitř vládní byrokracie a diplomatického sboru, mají též neproporcionální moc v lobbyistických organizacích, které vládu nejvíce ovlivňují. Tři nejsilnější organizace pro zahraniční styky v senátu jsou prosionistické organizace a jejich ředitelé jsou židé. Mají též velký vliv na mnohé nadace a organizace, které mají opět vliv na politiku a vládu. Obsahují skupiny jako *American Civil Liberties Union, American Medical Association, American Bar Association a mnohé další*. Pokud k tomu přidáme sílu tisku, televize a rozhlasu, můžeme bez pochyby říct, že židy ovládaná média představují nejsilnější vládní **lobby** na světě.

Židovská moc v médiích a vládě narostla do takových rozměrů, že se zdá nezranitelnou. Po znovuzvolení prezidenta Clintona do úřadu oznamovali noviny Jewish Week 24.ledna 1997 na schůzi ve Washingtonu, v „Jewish Community Center“ oslavu „židovského vedení“. V článku se říká:

Židovští vůdcové by nebyli tak odvážní v oslavě židovské politické angažovanosti. Existovala obava, že přiznání židovských úspěchů jen posílí antisemity...

Židé se ve své akumulované moci cítí bezpeční... politicky jsme vyšli z ulity... dostatečně jistí, abychom veřejně oslavovali své úspěchy... židovská komunita dosáhla v politice kritického bodu, který zaručuje, že výdobytky Clintonových let zůstanou, bez ohledu na to, kdo bude v Bílém domě sídlit. (Duke, tamtéž)

Duke potvrzuje, že bez ohledu na to, kdo bude v Bílém domě, chlubí se, že jejich ohromnou moc to neoslabí. Snaží se navodit myšlenku, že nikdo by se ani neměl pokoušet stát se prezidentem bez jejich schválení?

Pokud by tato nářezka byla vyslovena nežidy, určitě by byla považována za antisemitskou.

Jedním z nejjasnějších ukazatelů židovského vlivu je židovská reprezentace v diplomatických službách. Duke nám představí neuvěřitelný seznam židovských velvyslanců (z roku 1997), který neobsahuje množství židovských byrokratů a zástupců, sloužících na nižších pozicích:

Velvyslanci a jméno země v níž USA reprezentují:

Severní Amerika: Mexiko: Jeffrey Davidow, Kanada: Gordon Griffin, Kuba: Michael G. Kozak.

Evropa: Francie: Felix Rohatyn, Belgie: John C. Kornblum, Německo: Alan J. Blinkin, Holandsko: Edward R. Elson, Norsko: David B. Hermelin, Švédsko: Thomas L. Siebert, Polsko: Daniel Fried, Maďarsko: Donald M. Blinksen, Rumunsko: Alfred H. Moses, Bělorusko: Keneth S. Yalowitz, Švýcarsko: Madeleine Kuninová.

Ostatní země: Turecko: Mare Grossman, Egypt: Daniel C. Kurtzner, Izrael: Martin Indyk, Indie: Frank Wisner, Nový Zéland: Josiah H. Beeman, Jižní Afrika: James A. Joseph, Singapur: Timothy A. Chorba, Brazílie: Melvyn Levitsky.

Američtí velvyslanci našich tří nejbližších sousedů - Kanady, Mexika a Kuby jsou židé.

Na Středním východě jsou velvyslanci židé pro Egypt i pro Izrael. (Duke, tamtéž)

Židovská diplomatická hegemonie je rovněž působivá v Evropě. Ve dvou největších zemích ve Francii a Německu máme židovské velvyslance. Nekončí to však tam, židé jsou velvyslanci i v Belgii, Holandsku, Norsku, Polsku, Maďarsku, Rumunsku, Bělorusku a Švýcarsku.

Švýcarsko bylo úspěšně vydíráno Světovým židovským kongresem Edgara Bronfmana za bankovní účty z dob holocaustu. Americká židovská velvyslankyně ve Švýcarsku Bronfmanovi značně pomohla. Noviny The New York Times ze 4. října 1997 oznamují, že „...tvrdě pronásledovala Švýcary ve věci zlata pro ty, co přežili holocaust.“ (Duke, tamtéž)

Tak jak se úspěšně stali vrcholnými poradci prezidenta Spojených států, rovněž úspěšně dosáhli tímovou prací obsazení nižších pozic. Ovládají neproporcionálně značné množství funkcí a vlivu ve skupinách od sociálních klubů až k odborům. Jejich dominance odborů je ironická přehlídka moci, protože žádná jiná skupina ve Spojených státech nemá menší dispozici k fyzické práci. Takové vůdcovství vysvětluje, proč odboroví pracovníci často prodali své převažující evropsko-americké členství podporováním programů jako afirmativní akce a chabým odporem proti svobodnému obchodu a imigraci. Pokud se jednou dostanou do pozic s velkou mocí, neváhají podporovat zájmy, které jsou v rozporu se všeobecným členstvím. (Duke, tamtéž)

Tak to byl hlas dalšího Američana, který nám poctivě a podrobně popisoval ohromný a rozsáhlý vliv sionistů na dění v USA.

Ať nás potom nepřekvapuje fakt, že americká válka vůči Iráku byla objednána v Izraeli a realizována židovskými proizraelskými nátlakovými skupinami v USA. Americký diplomatický veterán a historik Paul W. Schrouder hlásí, že **pravá příčina války v Iráku je bezpečnost Izraele**. V tomto případě, říká dále, je to unikátní případ v historii. Velmoci obvykle bojují za své zájmy a je to poprvé v historii, kdy velmoc jde do války jako zástupce malého klienta, malého státu. (Podle rozsáhlého článku amerického univerzitního profesora historie Dr. Stephena Sniegoskiho, ve švýcarských novinách „Current Contents“ z roku 2003, číslo 1).

Profesor Dr. Sniegoski ve svém článku potvrdil, co bylo mnohým od začátku známo, že americká válečná agrese vůči Iráku byla naplánována na objednávku Izraele a realizována židovskými a sionistickými skupinami v americké administrativě. Židovské a prosionistické neokonzervativní skupiny **zneužily útoky 11.zářím a pod záštitou boje proti islámskému terorismu** se dohodly na jednom cíli a to bránit zájmy Izraele. Izraelský komentátor Akiva Eldar nedávno hlásil, že Perle/Feith (Perle je ředitelem představenstva Národního bezpečnostního výboru Bushovy administrativy, je blízkým přítelem izraelského premiéra Šarona a bývalým pracovníkem izraelského výrobce zbraně SOLTAM. Feith je asistentem sekretáře výboru pro národní bezpečnost USA v Bushově administrativě) a jejich kolegové američtí strategové chodí po správné linii mezi jejich loajlností k americké vládě a loajlností izraelským zájmům.

K ilustraci uvedeme jména židů na důležitých postech v Bushově administrativě, hlavně co se týče bezpečnosti a obrany státu:

Paul Dundes Wolfowitz – zástupce sekretáře ministerstva obrany, **Richard Perle** - asistent sekretáře ministerstva obrany pro mezinárodní bezpečnostní politiku, **Ari Fleischer** – tiskový mluvčí Bílého domu, **Josh Bolton** – zástupce náčelníka štábu, **Ken Melman** – politický ředitel Bílého domu, **Jay Lefkowitz** – asistent prezidenta a ředitel Výboru pro domácí politiku, **David Frum** – tvůrce projevů, **Brad Blakeman** – ředitel rozpočtu Bílého domu, **Dov Zakheim** – podsekretář obrany (Kontrolor), **L. Lewis Libby** – náčelník štábu viceprezidenta, **Adam Goldman** – styk Bílého domu se židovskou komunitou, **Chris Gersten** – hlavní zástupce asistenta sekretáře, administrativa pro děti a rodiny u HHS, **Elliott Abrams** – ředitel úřadu Národně bezpečnostního výboru pro demokracii, lidská práva (!!!) a mezinárodní činnost, **Mark D. Weinberg** - asistent sekretáře pro veřejné záležitosti rozvoje bydlení a urbanizace, **Douglas Feith** – podsekretář pro obrannou politiku, **Michael Chertoff** – vedoucí kriminalistické divize ministerstva spravedlnosti, **Daniel Kurtzer** – velvyslanec v Izraeli (!!!) **Cliff Sobel** – velvyslanec v Holandsku, **Stuart Bernstein** – velvyslanec v Dánsku, **Nancy Brinkerová** – velvyslankyně v Maďarsku, **Frank Lavin** – velvyslanec v Singapuru, **Ron Weiser** – velvyslanec na Slovensku, **Mel Sembler** – velvyslanec v Itálii, **Martin Silverstein** – velvyslanec v Uruguayi.

Sniegoski říká, abychom pochopili proč izraelští vedoucí představitelé chtějí válku v Iráku, musíme se důkladně podívat do historie sionistického hnutí a jeho cílů. **Izrael chce čistě židovský stát v celé Palestině bez Arabů.**

Zmizení Arabů je jedním z hlavních cílů sionistického snu. Násilná deportace **Arabů** a likvidace palestinských předáků je možná jen v atmosféře války a pokud jsou oči světa upřeny na válku v **Iráku** a na boj proti takzvanému islámskému terorismu. Izraelský mírový aktivista Uri Avnery říkal: „Šaron měl už dávno plány na

nové uspořádání Středního východu. Nemám důkazy, že Bushové převzali stejný plán od Šarona, ale jednu věc vím, že styl je stejný.“ Stejný plán byl strukturován v článku Odeda Yinona, který byl zveřejněn pod titulem „Strategie Izraele roku 1980“ v deníku mezinárodní sionistické organizace „Kivunim“ z února 1980. Článek žádá Izrael, aby se zaměřil na rozpad a fragmentaci arabského světa na malé mozaické etnické útvary. Šaron dne 24.března 1988 hlásil, že pokud palestinská intifáda pokračuje, bude Izrael muset vyhlásit arabským sousedům válku. Šaron potvrdil, že válkou nejen intifádu potlačí, ale vytvoří podmínky ke zbavení celé palestinské populace. Profesor Sniegoski, ve svém článku též uvádí, že izraelský expert pro zahraniční politiku Zehushafat Harkabi popisoval scénáře války slovy:

„Izraelský záměr je vnútit Pax Izraelica na Středním východě, dominovat arabským zemím a ostře s nimi zacházet.“ Harkabi si myslí, že Izrael nemá potřebnou sílu k tomuto úkolu. Úkol byl ponechán USA, jako zástupce reprezentanta izraelských zájmů, tvrdí profesor Sniegoski.

Izraelské známé noviny HA'AREC z 5.dubna 2003, píší: „Válku v Iráku vymyslelo 25 neokonzervativních intelektuálů, z nichž většina jsou židé a kteří tlačí prezidenta Bushe ke změně směřování dějin. Dva z nich, žurnalista William Kristol a Charles Krauthammer tvrdí, že je to možné. Další však Thomas Friedman je skeptický (není členem)... (seznam tvoří kromě jiných, Richard Perle, Paul Wolfowitz, Douglas Feith, William Kristol, Eliot Abrams, Charles Krauthammer). Jsou to lidé, kteří se znají, podporují a jsou přesvědčeni, že politické myšlenky jsou hlavní hnací silou dějin... Nejde už o akademické debaty, tvrdí většina z nich, jsme zodpovědní za to, co se děje. Tyto myšlenky, které jsou tvrdě protlačovány ovlivňují životy milionů lidí.“

Ha'arec píše dále, že: „Kristol je dobře vypadající padesátník, střední výšky. Posledních 18 měsíců využíval svou pozici šéfredaktora pravicového Weekly Standard a svého postavení jako jednoho z vůdců neokonzervativních kruhů ve Washingtonu k válce proti Saddámovi Husajnovi... **Účelem války je vytvořit nový světový pořádek, nový Střední východ...**

Charles Krauthammer je sympatický a výřečný. Ve své prostorné kanceláři na 19.ulici v severovýchodním Washingtonu sedí v černém koženém křesle... Amerika dosáhla bodu, kdy nemá jinou možnost: musí na sebe vzít zodpovědnost přebudování arabského světa. **Irácká válka je** tedy začátkem obrovského historického experimentu, jehož účelem je učinit v arabském světě to, co v Německu a Japonsku po světové válce. Je to ambiciózní experiment, přiznává Krauthammer, možná dokonce utopický, ale ne nerealistický.“

Irácká nafta je též dalším lákadlem k válce proti Iráku. Izraelské noviny Ha'arec z 1.dubna 2003 píšou, že „izraelský ministr infrastruktury Josef Paritzky požadoval ohodnocení stavu starého plynovodu z Mosulu (v Iráku ND) do Haify s možností obnovy toku ropy v případě přátelského poválečného režimu v Iráku. Paritzky vysvětlil včera Ha'arecu, že oživení plynovodu do Haify by Izraeli ušetřilo vysoké náklady dopravy ropy z Ruska. Je si jistý, že na jeho nápad by Američané reagovali kladně, poněvadž plynovod by donesl ropu přímo ke Středozemnímu moři. Hana Bar-On, zástupce ministerstva zahraničí včera potvrdil, že Izrael vedl rozhovory v 80 letech ohledně plánu irácko-jordánského ropovodu k přístavu Aqaba u Rudého moře. Účastníkem těchto rozhovorů byl Donald Rumsfeld, tehdejší poradce prezidenta Reagana a současný ministr obrany. (Rumsfeld byl tzv. neexekutivním ředitelem firmy ABB, velké evropské strojírenské firmy, která sídlí v Curychu, v době kdy získala kontrakt v hodnotě 200 milionů dolarů na konstrukci a dodávku základních součástek pro jaderné reaktory pro Severní Koreu. Rumsfeld lobbval za tento kontrakt u svých jestřábích přátel v USA. V roce 2002 označil Rumsfeld Severní Koreu za teroristický stát, za součást „osy zla“, za stát, v němž musí dojít ke změně režimu. Ze správní rady firmy ABB odešel do Bushovy vlády.“ (www.blisty.cz)

Ha'arec dále píše, že americká korporace Bechel byla určena k vybudování plynovodu. Podle plánu, který nakonec neuspěl měl Izrael dostat 100 milionů dolarů ročně přes bývalého izraelského obchodníka Bruce Rappaporta za slib, že se nepostaví proti vybudování nového plynovodu. V roce 1987 se prý ministr energetiky Moše Šahal myšlenkou pomoci exportování irácké ropy přes Golanské výšiny do Haify zabýval, jeho plán se však neuskutečnil. „**Možná, že se nyní po americké invazi a okupování Iráku, izraelský sen uskuteční.**“

Článek, který vyšel v amerických novinách (New York Daily News) 29.března 2003, též jasně poukazuje na participaci Izraele na válce v Iráku:

„Od špionážního satelitu kroužícího nad hlavami až ke špionážní operaci v západním Iráku je Izrael silným americkým spojencem ve válce proti iráckému diktátorovi Saddámovi Husajnovi. Je to především tiché spojení, protože Bushova administrativa nechce propagovat izraelskou pomoc, obává se reakcí v arabském světě - hlavně klíčových spojenců jako Egypt, Jordánsko a Saúdská Arábie. Za oponou je však Izrael na válce plně zúčastněn. Jejich sofistikované satelity Amos 4 pravidelně poskytují informace americkým tajným službám a izraelské agenti v Bagdádu poskytují extrémně citlivé tajné informace, řekl zdroj Daily News. Izrael byl obzvláště agresivní v pouštích západního Iráku, kde se jeho komando Sayeret Matkal spolu s americkou koalici a australskými speciálními jednotkami zúčastňují tajné operace, jejímž cílem je nalézt odpalovací místa raket Scud.“

Abychom znovu potvrdili rozsah židovského vlivu na americkou politiku a přímou účast sionistů a izraelských představitelů na válku proti Iráku, uvedeme následující článek, který napsal Eric Alterman, (www.thenation.com) z 21.dubna 2003. Alterman je americký žid a píše pravidelné rubriky do různých novin jako je Worth, Rolling Stone, World Policy Journal, The Sundry Express a jiné. Ve svém článku potvrzuje dvoji-

tou židovskou loajalitu a hovoří o Bushových sionistických manipulátorech, kteří jsou často označováni za tzv. neokonzervativní jestřáby:

„Tato válka vystavila židy do světa jako nikdy předtím. Jsou to hlavně intelektuální architekti - Paul Wolfowitz, Richard Perle a Douglas Feith - všichni jsou **židovskými neokonzervativci**. Mezi tyto prominentní mediální slavné vůdce patří též William Kristol, Charles Krauthammer a Marty Peretz. Joe Lieberman, nejviditelnější židovský vůdce v zemi je nejhrolivějším podporovatelem, jdoucím až tak daleko, že napomíná svého bývalého partnera a většinu své vlastní strany.

Potom je zde problém s tím, že prý židé kontrolují média. Zřejmě není obzvlášť důležité, že rodiny, které vlastní Times a Washington Post jsou židé, nepředstírejme ale, že to tak není i v případě židovských ředitelů například U. S. News and World Report a The New Republic. Mortimer Zuckerman je ředitelem Konference předsedů hlavních židovských organizací a Peretz je neoficiální ředitel Americko-arabského antidiskriminačního výboru. Ani jeden se neštítí vypínat stránky svých magazinů zprávami, které jsou pro židy prospěšné.

Ke zhoršení situace mnozí ze zastánců tvrdé linie - „likudisté“ - se zdá se chovají v souladu s tradičními antisemitskými stereotypy. K radosti skutečných antisemitů vlevo i vpravo, myšlenka nové války k odstranění Saddáma se částečně zrodila na příkaz likudského politika Benjamina Netanjahua (*bývalý izraelský premiér, ND*) v dokumentu, který pro něj napsal Perle, Feith a ostatní v roce 1996. Někteří, jako Perle zřejmě viděli příležitost ke zbohatnutí. Co víc, mnozí z těch samých židů se přidali k Rumsfeldovi a Cheneymu v podceňování obtížnosti války... která by zasáhla nepřátele Izraele.

Věřil Perle skutečně, že Saddám padne při prvním výstřelu? Je Wolfowitz takový ignorant, že věří, že Iráčané nás budou vítat jako „očekávané osvoboditele“?

Velkou součástí války je konspirace o „židovské válce“ a mlčenlivost na obou stranách o izraelském a americko-židovském vlivu na americkou zahraniční politiku. Několik pisatelů, zejména Stanley Hoffman, Robert Kaiser a Mickey Kaus zmínili tuto otázku opatrně. Avšak na stránkách Washington Post Lawrence Kaplan trvá na tom, že vyvolání „hrozby duální loajality“ je „toxické“. Kaus správně poznamenal, že tabu duální loajality je „namířeno na to, aby lidé nekladli otázky likudistům.“ A funguje to.

Moje vlastní duální loajalita - přiznávám to - mi byla vtisknuta rodiči, prarodiči, mou hebrejskou školou, rabíny a to nezmiňuji izraelské dětské vůdce a vysokoškolské představitele AIPAC. Byla to snad jediná věc, s níž všichni souhlasili. Přesto, tato loajalita Izraele jako primární komponent americké židovské komunity - se vždy vyučovala v kontextu holocaustu... Čí zájmy jsou na prvním místě Ameriky nebo Izraele?... Likudisté si myslí, že zneškodnění tolik Arabů, kolik je to jen možné je pro Izrael nejlepší, protože „síla je jediná věc, které tito lidé rozumějí“.“ (*www.thenation.com*)

Nedávno jsem poštou dostal kopii knížky „*Protokoly siónských mudrců, pravda nebo podvrh?*“. Knížku vydala Votobia Olomouc a autorem je Polák Janusz Tazbir. Dozvěděl jsem se, že knížka byla též vydána na Slovensku a vydalo ji Agress. Dozvěděl jsem se též, že knížka je v České i Slovenské republice zakázána a na oba vydavatele bylo podáno trestní oznámení. Osobně neumím posoudit zda je knížka pravdivá nebo podvrh. Jednou se ptali Henryho Forda při příležitosti vydání jeho knihy, „*Mezinárodní žid*“, co si myslí o protokolech, jsou pravdivé nebo podvrh? Ford odpovéděl:

„*Je třeba, abychom se podívali kolem sebe a dozvíme se odpověď zda jsou protokoly pravdivé nebo podvrh.*“ (Citát můžete nalézt na webové stráně Amazon pod titulem „Henry Ford“) Citát nechám bez komentáře, aby každý mohl sám posoudit, co tím Ford myslel.

Freedman považuje podporu USA sionistickému koloniálnímu plánu v Palestině za zločin a říká:

„Ten mezinárodní „zločin zločinů“ v dějinách, ta trestuhodná nepravost, v níž tento národ hrál tak důležitou roli, byla v Palestině spáchána téměř výhradně v důsledku zásahu Spojených států do situace v zájmu celosvětové sionistické organizace, která má ústředí v New Yorku. Zásah Spojených států v této situaci ve prospěch agresora znázorňuje sílu uplatňovanou při domácí i zahraniční politice této vlády prostřednictvím „mužských prostitutek“ nebojácně působících ve prospěch sionistických spiklenců. Je to nejčernější stránka našich dějin.

Zodpovědnost za příčinu všeho „nekřesťanského“ a „protikřesťanského“ můžeme bez výčitek položit před práh křesťanského duchovenstva. Musí si přiznat plnou vinu za ten nelidský a nekřesťanský zločin, který spáchali ve jménu křesťanské „dobročinnosti“. Neděli za nedělí, z roku na rok hučelo křesťanské duchovenstvo do uší svých 150 000 000 věřících, kteří chodí do kostela pravidelně, že jako křesťané musí považovat za svou křesťanskou povinnost podporovat sionistické spiknutí k dobytí Palestiny. „Zaseli jsme vít“, nyní musíme „sklidit bouři“.

Těchto 150 000 000 křesťanů ve Spojených státech bylo pod silným tlakem křesťanského duchovenstva, aby poskytli bezhraniční podporu sionistickému programu pro takzvané nebo samozvané „židy“ z východní Evropy, potomky Chazarů, k „opětovnému návratu do vlasti“ v Palestině. Křesťanské duchovenstvo na své věřící naléhalo, aby uznali takzvané nebo samozvané „židy“ ve východní Evropě za „vyvolený národ“ Boží a Palestinu za jejich „zaslíbenou zem“, ale při tom dobře věděli, co dělají. Můžete si být jisti, že to byl případ chamtivosti, ne hlouposti.

Jako přímý výsledek činnosti „mužských prostitutek“ ve prospěch sionistického programu a navzdory celému mezinárodnímu právu a spravedlnosti, 150 000 000 křesťanů ve Spojených státech (s několika výjimkami), po-

žadovalo, aby Kongres Spojených států využil svou prestiž a moc, diplomatickou, ekonomickou i vojenskou, ke garanci úspěšného výsledku sionistického programu dobytí Palestiny. Tak se také stalo a sionisté dobyli Palestinu. A my jsme za to zodpovědní.

Je to už ustálený a nepopíratelný historický fakt, že aktivní účast Spojených států na dobytí Palestiny v zájmu sionistů bylo rozhodujícím faktorem pro dobytí Palestiny sionisty. *Je jisté, že bez aktivní účasti Spojených států ve prospěch sionistů by se jim nikdy nepodařilo dobýt Palestinu se zbraní v ruce.* Dnešní Palestina by byla nezávislou, suverénní zemí, v čele s vládou založenou na právních a zákonných normách. Toto však bylo zmařeno milióny dolarů pro křesťanské „mužské prostitutky“, které dostali od sionistů, i když je těžké si to představit. (Facts are Facts, tamtéž, str. 74-75)

JAKÝ JE STÁT IZRAEL? DEMOKRATICKÝ NEBO TEOKRATICKÝ A RASISTICKÝ?

Izrael je pro některé kolébkou demokracie na Středním východě a je obdivuhodným svou ekonomickou prosperitou a vojenskou silou. Obyčejní věřící křesťané jsou odmalička krmeni mystickými informacemi o Izraeli a o židech bohem vyvolených a o jejich svatém právu na návrat do Svaté země. Slýchají o dobrém vyvoleném národu, který bojuje proti zlým nepřátelům Arabům. Na druhé straně Izrael pro druhé je typickým vzorem totalitního fundamentalistického apartheidního koloniálního státu.

Izrael od prvních dnů své existence stojí před dilematem ohledně své identity. Přesto, že se prohlašuje za židovský stát a stát všech židů, žije v Izraeli více než milión Arabů, muslimové i křesťané (oficiální statistika z roku 1997 uvádí, že počet izraelských Arabů je 1 074 200. Když vezmeme v úvahu, že jejich počet při vzniku izraelského státu roku 1949 byl jen 160 000, umíme si představit rychlost růstu arabské komunity v Izraeli). Tento fakt vytváří před izraelským státem velmi komplikované dilema a to: **Co s těmi Araby?** A jaký vztah si s nimi vytvořit? A jaký postoj vůči nim zaujmout?

1. Pokud se má hlásit k demokratickému pluralitnímu systému, potom by musel dávat občanům arabské národnosti, muslimům i křesťanům plnoprávní status izraelského občana se všemi právy, které náleží židovsko-izraelskému občanovi. Tímto by ale navždy skončil se sionistickým snem o zakládání čistě židovského státu v Palestině a mimo ní.

Otázka zní, co by v opačném případě měli učinit s několika miliony Arabů žijícími v samotném Izraeli a v okupovaném palestinském území. (V palestinském okupovaném území žije více než dva miliony Arabů.)

Všechny způsoby které Izrael použil k zastrahování Arabů, aby sami opustili své území měli jen limitovaný úspěch. Násilné vyhoštění, „transfer“, Arabů a očištění území od všech Arabů nenašlo zatím u svých přátel velký ohlas ani sám Izrael nenašel pragmatický způsob k realizaci tohoto záměru. Proto zůstal Izrael uvězněn ve svém snu a navenek se před světem ukázal jako demokratický stát, ale ve skutečnosti je apartheidním, rasistickým státem, kde izraelští občané arabského původu mají status daleko nižší pod úroveň druhořadých občanů.

Hovoříme zde jen o Arabech žijících v Izraeli a nosí izraelské občanství a nemluvíme o Arabech žijících v palestinském okupovaném území, bez žádného občanského statusu. Druhořadé občany v Izraeli tvoří také sefardští židé.

Izraelští vůdcové z pragmatických důvodů připouštějí přítomnost limitovaného počtu Arabů v Izraeli ale prohlašují, že „Arabové jsou v naší zemi jen hosté. Pokud chtějí mezi námi žít, dovolíme jim to, ale jejich práva mají jen individuální povahu. Žádní Arabové nebudou naši zem nazývat svou vlastí a sebe národem na ní žijícím.“ Trpělivě čekají na vhodné světové politické klima, aby realizovali svůj sen „čistě židovského státu bez Arabů“.

2. Dalším dilematem před kterým Izrael stojí je - *jaké by mělo být politické směřování židovského státu?* Teologický stát na základě judaismu a judaistických zákonů, které jsou přesně označeny v „Halaše“ nebo demokratický sekulární západního typu nebo dokonce sekulární socialistický?

Přesto, že Izrael není typickým teologickým státem, není ani demokratickým státem západního typu, ani socialistickým státem, i když má z každého systému některé prvky. Nevidíme sice na hlavní vládní posty rabinů, ale judaismus a rabíni mají velký vliv na dění židovského státu a ten vliv každý den sílí.

- Izrael má politické strany, volený parlament ale není demokratickým aparátem západního typu.

- Občanství v Izraeli se získá na základě potvrzení o židovství. Plnohodnotný občan je ten kdo dokáže, že je židem i po matčině straně.

- Aškenázové mají v Izraeli moc a jsou na prvním místě v žebříku společnosti. Jack Bernstein uvádí pořadí v rozdělování bytů v Izraeli: (Život amerického žida, tamtéž)

- Na prvním místě mají přednost aškenázové, kteří žili v Izraeli už více let.

- Na druhém místě jsou aškenázové z Evropy, hlavně ti, kteří se oženili v Izraeli s aškenázskou židovkou.

- Třetí skupina aškenázi z USA a též hlavně ti, kteří se oženili v Izraeli s aškenázskou židovkou.

- Na čtvrtém místě jsou sefardští židé a úplně na konci pořadí jsou Arabové, muslimové, křesťané nebo drůzové.

Tento fakt potvrdil také izraelský žurnalista a historik Tom Zev a říká, že přistěhovalci-aškenázové dostanou byty jakmile vstoupí do Izraele, ale sefardští přistěhovalci jsou ubytováni dlouhodobě v kempch než dostanou byty. (The First Israelis, New York, Free Press, 1986. str. 132-133) Bernstein, který několik let žil v Izraeli říká, že aškenázové jsou vždy na prvním místě, potom sefardi a na konci jsou Arabové, muslimové nebo křesťané. Říká též, že aškenázi, který se oženil se sefardem upadne do nemilosti aškenázů, kteří vládnou Izraeli. Vyprávěl jak byl diskriminován protože se oženil se sefardskou židovkou a jak byl jednou násilně vyhozen se svou sefardskou ženou z kavárny v aškenázské čtvrti. Bernstein popisuje Izrael jako „policejní a rasistický. Je to apartheid s tím rozdílem, že tam nejsou žádné nápisy“.

Sefardský izraelský novinář a publicista, Gadaa Giladi, ve své knize: „**Izrael směřuje k vnitřnímu výbuchu**“, která byla vydána v arabštině roku 1988 (vyšla též v angličtině) popisuje Izrael jako militantní rasistický stát, kde vládnou aškenázové a dominují ve všech důležitých pozicích ve státě. Podrobně popisuje v jakých těžkých podmínkách žijí sefardi v Izraeli, kde se k nim aškenázové chovají jako k druhořadým občanům.

Josef Massad též popisuje dominování aškenázských židů v izraelské společnosti a potvrdil diskriminaci vůči sefardským židům, kteří mají status druhořadého občana. (Zionism Internal Others: Israel and the Oriental Jews, Journal of Palestine Studies, vol. XXV, No. 4, 1996, str. 21-43)

Není výjimkou číst v izraelském tisku volání sefardských vůdců po zrovnoprávnění „barevných židů“ („sefardi“) s aškenázskými. Sefardi se v poslední době začali odštěpovat od izraelských politických stran a vytvářet své sefardské strany, které by hájily sefardské zájmy. Vyčítají aškenázským politikům, že zneužívají sefardy jako hlas k volebním urnám. Jedním z projevů politického protestu a nespokojenost sefardů s aškenázskou arogancí je založení strany Tami. Na začátku Tami byla sefardská platforma v náboženské straně Mefdal, a později se odtrhla od Mefdal a založila samostatnou sefardskou stranu.

Tami měla mezi sefardy obrovskou popularitu a do svých řad integrovala různé sefardské skupiny jako jsou „černí panteri“ a Jizrael Šeli (Můj Izrael). Strana byla roku 1983 různými intrikami aškenázů, které vedly k uvěznění vůdce strany marockého původu Abu Hatzeira, fatálně oslabena což vedlo k dalším etnickým třenicím mezi sefardy a aškenázi. Další sefardské odštěpení přišlo od strany Agudy a mělo za následek vytvoření strany „Sas“ (sefardští strážci Tóry) vedeným rabinem Josefem Ovadjem. Rabin Ovadja původem Iráčan se narodil v Bagdádu roku 1920, kritizoval aškenáze, že pěstují mezi sefardskými židy pocit méněcennosti. Kritizoval například izraelskou kinematografii, která ukazuje aškenáze jako gentlemany a naopak sefardy jako lumpy, zloděje a narkomany.

Přesto, že pohlaví sionistického hnutí byli ve většině sekulární, jejich ideologie se zakládala na teologickém principu. *Celá sionistická ideologie o právech židů na Palestinu se zakládala na interpretaci biblického textu.* Teologie a v tomto případě judaismus byl štítem, za který se schovali sionisté a záminkou k realizaci svých koloniálních záměrů.

Náboženská pravice v izraelské politice byla po vzniku židovského státu v roce 1948 na okraji politického spektra. Zlom nastal roku 1977, kdy se po parlamentních volbách dostal k moci koaliční pravicový blok Likud v čele s Menachemem Beginem. Byl to blok pravicově-náboženských stran a hnutí. Úspěch Likudu byl šokem pro přátele Izraele na západě, poněvadž Izrael byl v této době spojován s labouristickou sekulární stranou. Pozorovatelé na západě si mysleli, že to je náhodné a přechodné vítězství. Budoucnost dokázala, že to není pravda. Dokázalo se, že posun izraelské společnosti doprava a dokonce do ultrapravicového náboženského směru je skutečnost, s níž se musí počítat.

Trend k judaizaci izraelské politiky a všech aspektů izraelské společnosti se koncem sedmdesátých let rapidně posílil. Zvýraznil se příklon velké části mladé generace v Izraeli k duchovní židovské doktríně a k hodnotám judaismu. Nahlas volali po judaizaci izraelské společnosti a návratu k židovským hodnotám jak jsou uvedeny v Halaše. V Izraeli a v zahraničí se rapidně posílil „**židovský fundamentalismus**“.

Program klasických náboženských stran jako je Mafdal, která byla od roku 1948 klasickým koaličním partnerem labouristických izraelských vlád, přestal být pro radikální skupiny a hlavně pro židovské usedlíky zajímavý.

Mladí v Izraeli se od klasických sionistických a náboženských stran odštěpili a vytvořili své ultrapravicově-náboženské strany a hnutí nebo se k nim přidali. V roce 1971 americký ultrapravicový žid Kahan vytvořil stranu Kach. Radikálové (mladá garda) ve straně Mafdal se odštěpili a vytvořili stranu Gush Emunim (Blok věrných). Podobné ultrapravicové strany jako je Tcheja (Obroda) roku 1979, Moraša (Dědičství) roku 1981, Chaive Kajan (Stále žije) roku 1989 a jiné se postupně objevily na izraelské politické scéně.

Všechny ultrapravicové strany a hnutí přes zdánlivé rozdíly mezi nimi jsou ideově velmi blízké a mají společnou rétoriku:

- 1) Posilování židovského charakteru izraelské společnosti a dodržování zásad judaismu.
- 2) Konečným cílem všech je založení „velkého Izraele“, který má zahrnout oblasti od Nilu po Eufrat. Vzdát se jakékoliv části země „Izrael“ Arabům znamená rezignovat na své židovství.
- 3) Arabové jsou v Izraeli *dočasní hosté* v židovském státu. Izraelská vláda je povinna dělat vše ke změně etnické skladby obyvatelstva Izraele ve prospěch židů a vytvořit status „hotových skutečností“.
- 4) Vítězství Izraele v roce 1967 a dobytí východního Jeruzaléma bylo božím plánem a začátkem mesiášova věku a krokem na cestě k vytvoření velkého Izraele.

Duchovním otcem ultrapravicových náboženských stran a hnutí se stal Cvi Jehuda Kuk. Je synem kontroverzního rabína Abrahama Kuka, narodil se v Litvě a v roce 1904 se s rodiči přestěhoval do Palestiny, kde se jeho otec stal prvním vrchním rabinem pro nábožensky orientované židy. Přesto, že se syn vyškolicil u svého otce nebyl dobrým znalcem Talmudu jako jeho otec. Do povědomí židů v Izraeli a mimo něj se Kuk zapsal až počátkem sedmdesátých let, kdy se jeho učení stalo programovým rámcem židovského fundamentalismu. Teoretický odkaz Kuka mladšího je obsažen skoro výhradně v antologických předmluvách a aktuálních komentářích k nim.

Podle Kuka nastal vítězstvím Izraele ve válce roku 1967 jednoznačně mesiášský věk. Přesto, že sionisté jsou bezbožní, Bůh je bez jejich vědomí použil jako nástroj Boží vůle. Bůh sám vedl vítěznou armádu a otevřel cestu k „návratu do zaslíbené země“. Až tehdy se židé skutečně vrátili do země, kterou jim Bůh pro jejich hříšnost odebral. Návrat židů do „svaté země“ je spojen s příchodem mesiáše a vykoupením. Podle Kuka se stala armáda sekulárního Izraele vykonavatelem Božího záměru. Kukovi stoupenci prohlásili rok 1967 za rok jedna v letopočtu vykoupění. Kuk volal židy, aby začali žít v souladu se smlouvou, kterou „vyvolený lid“ uzavřel na Sinaji s Bohem.

Kuk se tak stal v Izraeli a mimo něj populárním zvláště mezi ultraortodoxními židy v Izraeli a v zahraničí hlavně v USA. Kukovi stoupenci odmítají všechno nežidovské a žádají židovskou kulturu implantovat dovnitř politicky angažovaného judaismu, jehož cílem je aktivně přispět k nastolení mesiášského věku. Kuk zdůrazňoval autentické židovské hodnoty a jejich mimořádnou hodnotu v porovnání s hodnotami jiných civilizací. *Podle něj všechno, co se považuje za nežidovské postrádá jakýkoliv význam a legitimitu.*

V atmosféře posilnění ultraortodoxního judaismu též posílila **pozice radikálního nacionalismu** (Likud), který posloužil fundamentalistické vizi mesiášského věku. Vzájemná podpora mezi sionistickým nacionalismem a ultraortodoxním politicky angažovaným judaismem měla za následek vítězství Likudu pod vedením Šarona a porážku labouristické strany v posledních izraelských volbách a její rapidní oslabení v izraelské společnosti. Rozdíl mezi sionistickým nacionalismem a ultraortodoxním politickým judaismem v rámci izraelského pravického spektra se zmenšuje a stává se nečitelným.

Pozorovatelé izraelského politického spektra zaznamenali pokračující trend v posílení ultraortodoxního politického judaismu v izraelské společnosti a oslabení sekulárního demokratického směřování. Izrael podle nich stojí **na rozcestí mezi demokratickým a teokratickým systémem** (Zossi Klein Halevi, Democracy or Theocracy, The Jerusalem Report, vol. VIII, No: 23., 19.března 1998, str. 22-26).

Demokratický systém je pluralistický a Izrael nechce upustit od statutu židovského státu. „Touha po zakládání demokratické politické struktury v Izraeli se měla vyrovnat s přijatým množstvím nežidovské populace v rámci politické struktury státu. Židovský stát se má měnit neomezeně v opravdový demokratický stát, kde žádný jednotlivec nemá mimořádný status kvůli jeho náboženskému přesvědčení nebo etnickému původu. Jinak moderní demokratický stát ustoupí ve prospěch židovského státu.“ (Clive Jones a Emma C. Murphy: Israel, Challenge to Identity, Democracy and the State, Routledge, 11 New Fetter Lane, London. str. XXI Preface)

Vývoj posledních let potvrzuje, že Izrael směřuje druhou cestou a moderní demokratický stát nenávratně ustoupil ve prospěch židovského fundamentalistického státu.

Spojené státy americké ostře kritizují islámský fundamentalismus a považují ho za ideologický zdroj terorismu a přitom zavírají oči před rostoucím židovským fundamentalismem. Dokonce žádají od arabských a muslimských států, aby změnili školní a studijní programy a odstranili výuku islámského náboženství na školách, aby byli v souladu s demokratickými západními principy. Na druhé straně kritiku židovského fundamentalismu považují za nepřijatelnou a antisemitskou. Málokdo ví, že termín **fundamentalismus se zrodil právě v USA a konkrétně pochází od křesťanských amerických protestantů.** Encyclopaedia Britannica ve svém vydání z roku 1994 pod termínem fundamentalismus drží jen výchozí pojmenování americké historie a potom v indexu upozorňuje i na islámskou variantu fundamentalismu. Slovo **fundamentalismus** se rozšířilo jako označení hnutí, které na začátku dvacátého století zavádělo v protestantských církvích v USA na brzké očekávání Kristovy tisícileté říše. Vycházeli z doslovného chápání biblického textu. Vyjádřili svou doktrínu v brožurách, které vydali v letech 1909-1919 pod názvem „The Fundamentals“ a sami se označili za fundamentalisty. Sdružili se v organizacích roku 1919 pod názvem „World's Christian Fundamentals Association“ a od roku 1920 pod názvem „National Federation Fundamentalists“. Tvrdě hájili svou pravdu a odmítli jakýkoliv dialog a pluralitu, jako odmítli hledání pravdy na základě vědeckého poznávání. Profesor sociální etiky z Marburgu Stephan H. Pfutner definuje fundamentalismus jako „útěk k radikalismu, často spojeným s násilím, spolu s odmítáním dostatečné vnímavosti k realitě, racionální rozvíjení svobody pro jednotlivce a společnosti“. (převzato z: Luboš Kropáček, Islámský fundamentalismus, Vyšehrad, Praha 1996, str. 14)

Náboženský fundamentalismus pochází ze svévolné interpretace náboženského textu. Židovští a křesťanští fundamentalisté se opírají o biblický text a muslimští o text Koránu. Fundamentalista, žid, křesťan nebo muslim, si dává exkluzivní právo na pravdu, právo soudit a odsuzovat druhé a má negativní postoj k toleranci.

Křesťanský fundamentalismus se rozšířil a postupuje hlavně v USA a produkuje křesťanský sionismus. **Ideologii křesťanského sionismu** můžeme několika slovy shrnout:

- Izraelský lid uzavřel s Bohem smlouvu a z této smlouvy není úniku. Božská vůle je, aby se obrozený Izrael vrátil do svaté země, nastolil nebeské království a vytvořil tím předobraz Božského království všehomíru.

- K naplnění božího plánu, je svatá role křesťanů pomáhat židům k návratu do svaté země a ne je konvertovat na křesťanství.

- Vidí judaismus, jako nástroj k udržování židovského lidu naživu, aby mohli splnit svou historickou roli. Povinnost křesťanů je podpořit židy v upevňování jejich identity a jejich snahu v naplnění jejich historické role.

- Křesťanští sionisté jsou proti jakékoliv mírové smlouvě s Araby a prohlásili že vzdát se území, které už Izrael získal ve válce roku 1967, by znamenalo, že židé znovu odmítli Boha.

Holandský protestantský kazatel Van der Hoven, předseda a mluvčí křesťanské sionistické organizace zvané „Mezinárodní křesťanské velvyslanectví“, které sídlí v Jeruzalémě, prohlásil, že židé nejsou jako jiní lidé, kteří mohou dělat politické rozhodnutí podle momentálních potřeb. Židé mají historickou roli a jsou bohem vyvolený národ a mají zodpovědnost vůči ostatnímu lidstvu. Van Hoven žádal od izraelské vlády, aby poslouchala boží hlas a ne hlas amerického ministra zahraničí, který Izrael nutí k odevzdání zaslíbené země Arabům.

Podle toho všeho můžeme usoudit, že židovský náboženský, politicky angažovaný fundamentalismus a křesťanský fundamentalismus jsou velmi úzce spojeny. Oba pocházejí z jednoho zdroje a mají stejný politický cíl, který je spíše židovský a sionistický než křesťanský. Křesťané tak byli znovu sionisty podvedeni.

Islámský fundamentalismus, stejně jako židovský, rozděluje svět na „my a ti druzí“. Židovský fundamentalismus rozděluje svět na židy a ty druhé góje.

- Islámský rozděluje svět na pravé muslimy a pohany, na zem islámu a zem „alkufu“ pohanů.

- Podle něj ani dnešní arabské a muslimské státy nejsou praví muslimové a je zapotřebí proti nim bojovat. Žádají návrat ke starým hodnotám a doktrínám islámu a obnovit minulou velikost islámu.

- Islámský fundamentalismus vyrostl z klimatu bezpráví, nátlaku, chudoby a beznaděje. Židovský vyrostl z klimatu sebechvaly a pocitu nadřazenosti a nedotknutelnosti. Islámský fundamentalismus produkuje bin Ládina a jemu podobné. Židovský fundamentalismus produkuje Kahana, Šamíra, Menachema Begina, Šarona a jim podobné.

- Všichni vycházejí ze svévolné interpretace „božího písma“ a všichni jsou teroristé a zabijáci. Počet obětí Šamíra, Begina, Šarona a spol. několikrát převyšuje počet obětí bin Ládina a spol. a jsou stejně hrozbou pro mír a bezpečnost světa, protože mají v rukou nejmodernější jaderné a chemické zbraně a bezhraniční podporu USA.

- Bohužel pro Ameriku a její přátele jsou pouze bin Ládin a jemu podobní teroristé a hrozbou pro lidstvo, ale šamírovci, beginovci a šaronovci jsou mírumilovní, a jen se brání proti palestinskému terorismu.

ANTISEMITISMUS: SIONISTICKÝ NÁSTROJ K ZASTRAŠOVÁNÍ PROTIVNÍKA

Wiesenthalovo středisko mě obvinilo, že svou knihou „Proč se vraždí v Izraeli“ zpochybňuji holocaust a šířím nenávist vůči židům, tedy jsem antisemita.

Každý, kdo četl mou knihu ví, že toto obvinění se nezakládá na pravdě.

Holocaust jsem nezpochybňoval ani nezpochybňuji. Neříkám to jako sebeobranu, z důvodu, že „popírání holocaustu“ je v některých evropských zemích, včetně Slovenska, označeno za zločin. Říkám to, protože se přiznávám, že nejsem expertem na evropskou historii včetně historie druhé světové války. Na to jsou jiní lidé, kteří se už dlouhá léta věnují této problematice a budou se jí ještě dlouho věnovat. Historie a holocaust je část té historie, je otevřená kniha a historici se k ní musí vrátit a znovu zkoumat a žádný zákaz nemůže tento proces zastavit nebo omezit.

1. Holocaust se stal v západním světě a hlavně v Americe tabu, jehož se málokdo odváží dotknout bez toho, aby se nevystavil hrozbě obvinění a perzekuování.

2. A vůbec, kritizování židů, jejich náboženství nebo státu Izrael je dnes považováno v USA a jiných západních státech za nejhorší morální zločin.

3. Židé jsou nejnedotknutelnější z nedotknutelných a kdokoliv, kdo se o nich zmíní byť i jen jediným negativním slovem, je hned označen za antisemitu.

4. Otevřeně a bez obav můžete kritizovat islám a označit jej za reakční a fundamentalistický a zdroj nenávisti a terorismu.

5. Můžete též kritizovat muslimy a označit je jako teroristy. Můžete kritizovat všechno a všechny, ale ne židovství a židy, ani sionismus a sionisty, přesto že sionismus byl jednou OSN označen jako rasistická ideologie, jinak budete označován za antisemitu. Freedman nám vypráví svůj názor o antisemitismu a říká:

„Antisemitismus“ je další slovo, které by mělo být vyřazeno z anglického jazyka. „Antisemitismus“ dnes slouží pouze jedinému účelu. Když takzvaní nebo samozvaní „židé“ cítí, že je někdo proti jejich cílům, zdiskreditují svoje oběti používáním slova „antisemita“ nebo „antisemitský“ a to všemi cestami a prostředky, které mají ve své moci a pod kontrolou.

Můžu o tom hovořit jako právoplatný odborník. Protože takzvaní a samozvaní „židé“ nebyli schopni vyvrátit moje prohlášení ohledně situace v Palestině v roce 1946 a použili miliony dolarů na to, aby moje jméno pošpini-li, nazývají mě „antisemitou“ s nadějí, že mě zdiskreditují v očích veřejnosti, která byla skutečně zaujatá tím, co jsem jí chtěl říct.

Do roku 1946 jsem byl pro takzvané a samozvané „židy“ „malý světec“. Když jsem však veřejně nesouhlasil s jejich sionistickými záměry v Palestině, udělali ze mně „antisemitu č.1“. (Facts are Facts, tamtéž)

- Je hanebné, říká Freedman, pozorovat křesťanské duchovenstvo jak přebírá používání slova „antisemitismus“. Měli by mít vlastní rozum.

- Ví, že „**antisemitismus**“ ve významu, v jakém se dnes používá, je nesmyslným slovem. Ví, že správné slovo je „judeofobik“.

- Výraz „antisemita“ se dnes spojuje výlučně s negativní konotací. Jeho antonymum je „Semita, který se v myslích věřících spojuje s Ježíšem.

- Křesťané jsou spolupachatelé při ničení křesťanské víry, protože tolerují tuto negativní konotaci slova „antisemita“.

Bezpochyby vás to zarmucuje tak, jako to zarmucuje i mně, když vidíte klesat morální úroveň našeho národa do další nesmírné propasti.“ (Facts are Facts, str. 72)

David Ernest Duke ve své knize (My Awakening, vydalo: Free Speech Books, 15.listopad 1998) píše ve třetí kapitole pod názvem „Židovská otázka“ (str. 217-293), že „pokud jednou člověk dostane tuto nálepku, bez ohledu na to, zda je pravdivá nebo ne, nic ho nevykoupí z toho, na co se masmédia dívají jako na konečný hřích.“

Nejsem antisemita, říká Duke, a odmítám tento přívlastek. Musím se však vyjádřit k tomu, co Henry Ford nazýval „světovým nejpalcivějším problémem“, k problému, který je nyní kritický k přežití našeho národa a jeho svobody.

Je téměř nemožné, dále říká, že v dnešním, holocaustem prosáklém světě byť jen říct slovo žid bez pozdvižení emocí. Masmédia západního světa to umožnila neustálým a neúnavným přetřásáním holocaustu. Jak říká renomovaný britský historik David Irving: „Holocaust se hláskuje s velkým H - stal se obchodní značkou.“

Holocaust prošel od „vedlejší dějinné poznámky zmiňované pod čarou do bodu, kde se válka stala dějinnou poznámkou holocaustu.“ (Duke, tamtéž)

V průběhu roku, Duke pokračuje, před publikováním této knihy, což je více než 50 let po válce, lokální noviny (lokální je vlastně špatné označení, poněvadž je vlastní Newyorčan) The Times Picayune zveřejnily tucty zpráv a článků rozebírající různé aspekty holocaustu. Ve stejném roce ty samé noviny téměř vůbec nezmínily sovětské válečné oběti, kde zemřelo 20 až 40 milionů lidí a měly jen jeden článek, který zmiňoval kambodžské vyvraždění více než 3 milionů lidí. Ani jeden článek nezmínil vyvraždění a úmrtí třiceti až čtyřiceti milionů lidí v Číně.

Prohlížeje staré noviny jsem objevil, že v 90.letech bylo zveřejněno alespoň 10krát víc článků o holocaustu, než ve 40. a 50.letech. Žádná událost se nestala více zmiňována a popisována s takovým odstupem času.

- Námět druhé světové války se například stal předmětem zobrazování v mnohem větších proporcích ve filmech, televizi, dokumentárních programech, knihách a časopisech v 50.letech než v letech devadesátých. Ne však holocaust:

- Čím víc se vzdalujeme od této události, tím víc nás tíží expandování holocaustového průmyslu. (Duke, tamtéž) (*Můžete se též podívat na knihu Normana G. Finkelsteina: The Holocaust Industry. Reflection on the Exploitation of Jewish Suffering. Versa Books, listopad 2000, USA*) Byl by to Heraklův úkol, říká Duke, jenom spočítat všechny, na holocaust orientované televizní příběhy, dokumentární filmy a dramata, knihy, časopisy a články, filmy a hry. Denně nás bombardují příběhy obětí holocaustu, jejich příbuzných, těch co přežili, válečných zločinců, holocaustem ovlivněné umění a literatura, vzpomínky a pamětníky. Ve Washingtonu dnes stojí za několik milionů dolarů postavené muzeum holocaustu. Nachází se přímo na nejsvatější americké půdě, v americkém Pantheonu - v Mail, nedaleko Smithsonianova institutu, financováno nemalou částí z našich daní. Zajímavé je, že bylo vybudováno dlouho předtím, než existovalo úsilí k postavení pamětníku obětem druhé světové války. Je to masivní, moderní verze Pokoje hororů voskového muzea Madam Tussau. (Duke, tamtéž)

Holocaust, tvrdí Duke, není jen židovským traumatem, ale traumatem nad nímž musíme truchlit všichni, protože se denně díváme na bolestné historické příběhy a traumatická hollywoodská ztvárnění o pronásledování židů. Jsou pronásledováni Araby na východě, fašisty v Evropě a dokonce i Klanem v USA. Existuje doslova nevyčerpatelné množství knih, článků, filmů a her o individuálních židech, kteří trpěli zlem antisemitů. (tamtéž)

Každý rok, Duke pokračuje, tisícovky příběhů o inteligentních, vášnivých, nesobeckých, kreativních, morálních a odvážných židech vypínají dvě stopy velké obrazovky a 30 stop velká filmová plátna, noviny, časopisy a knihy, jeviště, pódia, rozhlasové vlny a satelitní vysílání. Tisíce portrétů pronásledovaných židů je zobrazují jako nevinné a hrdinské, zatímco jejich oponenti jsou zobrazováni jako ztělesněné zlo. Žádná jiná skupina na světě nemá lepší styk s veřejností než právě židé.

Ať už je to faraónova armáda s meči pronásledující Hebrejce nebo car s antisemitskými kozáky, Hitler a jeho muži SS, oblečení v černém, bezejmenný palestinský terorista pokoušející se unést izraelské děti nebo intimní příběh citlivého žida, s nímž antisemitský obchodník špatně zachází - všichni jsme viděli tento stereotyp, kostnatá těla a sdíleli jsme židovskou bolest. Znam to z první ruky, protože se mě to už jako mladého hluboce dotklo. (Duke, tamtéž)

Můj prvotní dojem o židech, Duke dále vypráví, formovaly recitály holocaustu a biblické příběhy. Filmové klasiky Cecila B. DeMillese na základě desatera přikázání mě vedli ke zosobnění současných židů s hrdinskými Izraelity Starého zákona. Vytvořil jsem si k „vyvoleným“ hlubokou úctu.

Jak jsem tedy přišel od svých ranných názorů na židy k přívlastku od mocných židovských organizací jako např. ADL, „nebezpečný antisemita“?

Žádný žid mi otevřeně neublížil, antisemitismu mě neučili ani rodiče ani přátelé a nevinil jsem je ani za ukřižování Ježíše Krista. Přesto, že odmítám být označován jako antisemita, věřím, jako jiní lidé, že židé si zaslouží chválu za to čeho dosáhli a neměli by tedy být imunní vůči kritice za své neúspěchy. Jediným problémem v po-válečné, holocaustem prosáklé Americe je, že jakákoliv kritika židů je chápána jako morální ekvivalent masové vraždy. (Duke, tamtéž)

- Pokud někdo kritizuje židy nebo část židovských dějin, netolerantní aspekt jejich náboženství nebo izraelské sionistické pozice, nevyhnutelně mu přilne nálepka antisemita, což je termín velmi poškozující a předpojatý.

- Pokud však někdo mluví o špatném zacházení s Indiány v amerických dějinách, není považován za anti-američana.

- Ti, kteří vyjádří svůj údiv nad hrůzami španělské inkvizice, nejsou označeni jako antikřesťané nebo antišpanělé. (Duke, tamtéž)

Stejná média, která zakazují i nejmenší kritiku židů, se nezdrahají očerňovat a ponižovat jiné skupiny. Bílí ji-zané, Němci, křesťané - těmto skupinám se dostává více než dost zesměšňování. Portrétování ošumělých, igno-rantských, rasistických, nenávistných, vražedných bílých jižanů se stalo stereotypem v hollywoodských filmech. Jednou z nejlépe prodávaných knih 90.let se stala médií propagovaná kniha *Hitler's Willing Executioners*, která tvrdí, že němečtí lidé mají v sobě něco zlého, něco, co je všechny činí vinnými za zločiny holocaustu. Naopak, kdekoliv jsou židé zmiňováni jako skupina, je to vždy s tichou úctou. (Duke, tamtéž)

Významný učenec Noam Chomsky uvedl, že i v otevřených demokratických společnostech jako je americká, v níž nejsou formy hrubé ideologické kontroly, je však stále přítomna veřejná ortodoxie: soubor předpokladů a doktrín, které jsou zřídka, pokud vůbec, zpytovány. (*Chomsky's introduction to Israel's Sacred Terrorism, by Livia Rokach (Belmont, Mass. Association of Arab-American University Graduates, 1980, str. XIII)*)

Nejjasnějším příkladem takové ortodoxní kontroly je zákaz jakékoliv kritiky židů. Každý člověk dnes ví, že kritika židů jako skupiny, židovské kultury, židovského chování nebo holocaustu znamená obvinění z antise-mitismu nebo rasismu. Médii opatrně udržované tabu o kritizování židů je hluboce vryto v podvědomí většiny západoevropanů a hlavně Američanů, což přímo ovlivňuje jejich přijetí nebo odmítnutí kritiky židovských názo-rů a chování, bez ohledu na pravdivost nebo nepravdivost těchto tvrzení.

Co je skutečným významem nálepky „antisemita“, která se vztahuje na takovou kritiku?

Každému občanovi ve skutečně demokratickém státě je dovoleno vyjádřit svůj názor a ovlivnit rozhodnutí politických sil. Základním znakem demokracie je princip, že různé síly a skupiny, které ovlivňují sociální, poli-tické a ekonomické směřování země podléhají zkoumání a kritice každého občana. Podle historika Bernarda Bai-lyna, zásada, že „záchrana svobody spočívá na schopnosti lidí udržet efektivní způsoby kontroly nad těmi, co vládnou“ byla jednou z politických doktrín, na nichž byla založena americká revoluce. (*The Ideological Origins of the American Revolution Cambridge, Mass.: Belknap Press of Harvard University Press, 1967, str. 65*)

Politická, sociální a ekonomická moc musí být kontrolována, jinak se stane represivní. Veřejná kontrola a kritika je efektivní způsob kontroly moci; každá imunita před kontrolou se rovná nekontrolovatelné moci a dikta-tuře. Skutečně, první článek demokratické ústavy garantuje - kromě jiných forem svobody projevu - právo obča-nů prozkoumat a veřejně kritizovat různé sociální a politické síly, které ovlivňují osud národa, bez ohledu na to, zda se kritika může dotknout, vládní nebo mimovládní mocné skupiny nebo ne.

1. Jakákoliv skupina, instituce, myšlenky, kulturní hodnoty a jiné, které nějakým způsobem ovlivňují politic-ký, sociální nebo ekonomický systém, zákony, kulturní a historický vývoj národa podléhají veřejné kritice obča-nů tohoto národa.

2. Občané mají morální a politické právo v demokratickém systému, veřejně analyzovat, debatovat a kritizo-vat síly, které ovlivňují sociálně-politické směřování národa a státu.

3. Jakákoliv síla, která potlačuje nebo umlčuje veřejnou kritiku sociální, ekonomické a politicky silné skupi-ny ve společnosti znamená omezování základního demokratického práva.

Sociální, ekonomický a politický vliv židů na americké scéně je, jak jsme už uvedli, nepopiratelný fakt. Ži-dovský hlas je v amerických volbách a při unikátním neobvyklém způsobu voleb, významným faktorem. Podle autora knihy „Židé a americká politika“, Stephena D. Isaaca, je židovský volební hlas „určitě dostatečným k to-mu, aby byl rozhodující v těsných volbách a ještě vlivnějším když zvážíme, že tyto hlasy tvoří ze všech států jednotný blok.“ (*Jews and American Politics, Garden City, New York Doubleday & Co., 1974, str. 7*).

Židé tvoří 2,5 až 3 % celé americké populace, ale jejich přítomnost na nejdůležitějších postech americké poli-tické scény několikrát převyšuje jejich reálný populační počet. Ohledně židovského vlivu v americkém kongresu a vládní byrokracii, politický komentátor Wolf Blitzer napsal:

„Zda v Pentagonu, na ministerstvu, výzvědné službě, Bílém domě, Národně bezpečnostní radě, soudech, FBI - nikde není nedostatek židů, kteří pracují na vrcholných a extrémně citlivých místech.“ (Wolf Blitzer, U. S. Sends Jewish Envoys to help Deal with Israelis. Cleveland Jewish News, 27.červen 1986)

Židé jsou hlavními peněžními přispěvateli amerických politických stran. Zhruba 50% peněžních příspěvků demokratické strany pochází ze židovské komunity. (Charlotte Saikowski, „America's Israel Aid Budget Gro-ivs,“ Christian Science Monitor, 30.listopad 1983, str. 5)

Každý ví, že peníze mají politický vliv a existuje úzké spojení mezi ekonomickými příspěvků politické strany a politikou, kterou taková strana zastává. Židovské příspěvky Demokratické straně jsou dostatečně velké k tomu, aby zajistili ohromný židovský vliv nad hlavní části amerického politického systému. Slova demokratického stratéga potvrzuje rozsah židovského vlivu v Americe:

„Ani nedoufejte, že se v národní politice dostanete kdekoliv bez židovských peněz.“ (Paul Findley, They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Ismel's Lobby (Westport, Conn.: Laivrence Hill & Čo., 1985, str. 47).

Židé hráli a nadále hrají centrální roli v „neokonzervativním hnutí“ (Rothman and Lichter, Roots of Radicalism, str. 105). Členy neokonzervativců jsou velmi vlivní a proizraelští lidé jako je sám ministr obrany USA Rumsfeld. Izraelská lobby je silným výsledkem americké židovské komunity. Její politická moc a schopnost ovlivnit americkou zahraniční politiku na Středním východě ve prospěch Izraele byla jasně zdokumentována. (Můžete se podívat na následující publikace: Findley, They Dare To Speak Out; 2 - Cheryl Rubenberg, „The Middle East Lobbies“, Earl D. Huff, „A Study of a Successful Interest Group: The American Zionist Movement“, Western Political Science Quarterly, voL 25 (březen 1972), Lee O'Brien, American Jewish Organizations and Israel Washington, D.C.: Institute For Palestine Studies, 1986; Alfred M. Lilienthal, Sionismus, české vydání, vydalo Orbis, Praha, 1989. a jiné.

V minulé kapitole jsme uvedli, že jedním z klíčových nástrojů židovského vlivu jsou americká média a velká vydavatelství. Ukázali nám rozsáhlý vliv židů v amerických médiích. Pronikavé židovské vlastnictví největších mediálních koncernů pokračuje i v současnosti.

1. Největší komerční síť radiostanic v dnešní Americe Universal Broadcasting vlastní žid Howard Warshaw. (Edwin Black, „Owned by Jews, Evangelical Radio Spreads Gospet“, Cleveland Jewish News, prosinec 1985, str. 13.)

2. Vlivné široce distribuované noviny a periodika jako například „The New York Times, Washington Post, St. Louis Post Dispatch, TV Guide, New Republic a mnoho jiných vlastní židé. (Alfred M. Lilienthal, The Zionist Connection II, str. 219.)

3. Jedno z největších komunikačních impérií v USA - Newhouse je též v židovských rukou. Zahrnuje 21 novin, 5 časopisů, 6 televizních stanic, 4 rádiové stanice a 20 televizních kabelových systémů. (Richard Siegel and Cari Rheins, The Jewish Almanac).

4. Hlavní televizní síť vlastní a řídí většinou židé a všechny 3 komerční sítě vyrostli pod židovským vedením National Broadcasting Company, Columbia Broadcasting System a American Broadcasting System. (Stephen D. Isaacs, Jews and American Politics, str. 46.) Židovský vliv na kulturu díky svému mediálnímu vlivu je schopen rozhodnout co se bude publikovat a co ne a vnútit své politické a kulturní názory americké veřejnosti. Psychoanalytik Ernst Van den Haag v časopisu Jewish Mystique uvádí: „Židé jako skupina a diaspora židovské kultury v Americe tvoří značnou politickou a sociální sílu v americké společnosti.“

Prezident Amerického židovského kongresu Theodor Maana se chlubí židovskou mocí a říká: „My, židé máme politickou moc a cítíme svou sílu.“ (Cynthia Dettelback, „Corning of Age“ 54th GA Theme, Cleveland Jewish News, 22.listopad 1985, str. A4)

Z toho všeho vidíme, že židé a hlavně sionisté mají značnou politickou, ekonomickou, kulturní a sociální moc v nejmocnějším státu světa USA a tím značný dopad na sociální, politický a ekonomický život na celém světě.

Sionistická agrese v Palestině a extrémní represivní metody vůči původním obyvatelům Palestiny jsou nejlpeším důkazem nekálných cílů sionistů. Palestinci jsou podřízeni na svých vlastních územích konfiskací, diskriminaci, mučení a krutému zacházení - zatýkání, deportacím, měsíce dlouhému administrativnímu zadržování bez soudu, kolektivnímu trestání, vyhazování do vzduchu celých obytných čtvrtí, stanovení zákazu vycházení pro celá města, vraždění a policejnímu zabíjení, zneužívání práv původních obyvatel na soukromí, kruté omezení tisku, svobody slova, mírového shromažďování a hnutí, omezování akademických svobod.

Podle kongresmana George Crocketta, který navštívil Střední východ v roce 1985, je izraelská vojenská vláda na okupovaných územích: „Vytříbený nástroj k utlačování celého národa.“ („Crockett Assails Repression of Patestinians“, Palestine Perspectives, říjen 1985, str. 12).

Edward Dillon, znalec problémů spojených s otázkami Středního východu shrnul situaci takto:

„Palestinci se stali cizinci ve své vlastní zemi bez jakéhokoliv zdroje pomoci k dodržování lidských práv.“ (Review of Occupiers' Law: Israel and the West Bank, od Raja Shehadeha, v „The Making of a Non-Person“, The Link, sv. 19, č. 2, (květen-červen), str. 14)

Nejčastější rétorika Izraele spočívá na tvrzeních, že je „obětí“, že se „brání“ vůči „teroristům“, že jeho útoky jsou jen „odvetnými akcemi“. Svědky podobných prohlášení můžeme být dennodenně na stránkách tisku, na televizních obrazovkách. **Nikdo ale nezmiňuje, že takzvané „palestinské sebevražedné útoky“ jsou zoufalou reakcí na katastrofálně neudržitelnou situaci v okupované Palestině.** Stačí jen jeden krátký pohled na přehled zpráv z krátké doby v Palestině, abychom viděli kdo je oběť a kdo terorista (převzato z www.pravda.sk - zprávy):

21. února 2003 - **13 Palestinců** zahynulo v noci na středu poté, co kolem 40 izraelských tanků doprovázených buldozery a útočnými helikoptéry proniklo do města Gaza. Jde o nejkrvavější izraelský vpád do Gazy za poslední tři týdny.

23. února 2003 - **9 Palestinců** a 1 izraelský voják přišli v neděli o život na různých místech palestinských okupovaných územích. Izraelské tanky podporovány bojovými helikoptéry pronikly v nočních hodinách do oblasti města Bajt Hánún mezi Gazou a hranicemi s Izraelem, kde s použitím dynamitu nad ránem zbouraly 5 domů patřících rodinám palestinských radikálů. Při následných střetech s maskovanými ozbrojenci a střelbě do davu mladíků, kteří na vojáky házeli kameny, přišli o život čtyři Palestinci a 28 dalších bylo zraněno. U nedalekého stanoviště pohraniční stráže ve stejné době objevili těla dvou zabitých palestinských pohraničnicků. Podle americké agentury AP byla mrtvá těla pohraničnicků zohavena: měli pořezané tváře a vypichnuté oči.

3. března 2003 - **7 mrtvých Palestinců** a 25 zraněných při proniknutí izraelských vojáků do dvou utečeneckých táborů v pásmu Gazy. „Kromě jiného zastřelili 13letého chlapce...“ Akce se zúčastnilo 40 tanků, buldozery, vrtulníky Apache a další vojenská technika. „Podobnou akci uskutečnili v noci na neděli ve městě Chán Júnis“ - 2 Palestinci mrtví a 40 zraněných. Kolik ze zraněných zemřelo se ve zprávě neuvádí.

6. březen 2003, po izraelském útoku, bylo **11 mrtvých Palestinců** a 140 zraněných.

Izraelská novinářka Jenifer Lowensteinová, popisuje tragédii tábora v palestinském městě Džanin takto:

„Co jsem viděla v bývalém utečeneckém táboře Džanin byla ta nejhorší věc, jakou jsem kdy ve svém životě zažila. Nikdy na to nezapomenu, na lidi a jejich příběhy, které jsem slyšela, na zvuky a pachy, které provázeli ničení o jakém jsem ani netušila, že je možné. Dnes znám pach smrti a pocit, že stojíte na hromadě, pod kterou jsou pochováni lidé, nerozpoznatelní a v mnoha případech nedosažitelní. Dnes vím jaké je to, když zbraně, munice, dálkové střely vybuchnou v lidech, jejich obyvatcích pokojích a kuchyních.“

„Slyšela jsem hlasité exploze po prvním dlouhém únavném dnu v táboře a viděla ubohé chatrče tábora mizící v plamenech - rodina ji opustila, protože střela vystřelená z vojenského vrtulníku Apache nevybuchla hned poté, co pronikla přes střechu jejich domu.

U zbytků táborové nemocnice jsem zpozorovala jak tým lidí s maskami vyhrabával těla, pochovaná v provizorních hrobech, poněvadž jim nebylo dovoleno je správně pochovat během obléhání. Přinesli další těla a položili je na zem, potom naložili do aut - těla lidí (mužů, žen a dětí), kteří zemřeli, když se na ně zřítily jejich domy, kteří byli spoutáni a potom popraveni nebo jejichž těla byla přejeta tanky jako „výstraha“ pro ostatní obyvatele tábora.

„Viděla jsem muže a ženy plačící v náručí jejich rodin a přátel poté, co identifikovali jejich dalšího syna, bratra, otce nebo přítele rozkládajícího se pod plastickými příkrývkami, na které nyní stříkali dezinfekční prostředky k zakrytí zápachu.

Buldozery přeorávaly ruiny tábora, odkrýváje příkrývky, šaty, boty, hračky, knihy, školní tašky, matrace, zničený nábytek a nerozpoznatelné fragmenty kdysi celých domovů. Žena toulající se ruinami mi řekla, že neví kde stál její dům, další mě prosila, abych řekla lidem, aby jim dali chléb a vodu, aby mohli přežít - to je všechno, co potřebovali. Chléb a vodu. Prosím pomozte.

V nemocnici Shifa, nedaleko města Džanin jsem se zeptala, zda jim nechybí krev, kyslík a jiné zdravotní potřeby. Vedoucí lékař mi řekl, že mají všeho dostatek. Sanitkám a první pomoci, která byla poslána do tábora posbírat mrtvé a pomoci raněným nebylo dovoleno vejít po dobu 12 dní.

V utečeneckém táboře Džanin žilo 13 000 lidí. Dnes jich tam je 3000. Většina utekla do vesnic mimo tábora a nemají se kam vrátit. Dnes ráno izraelské tanky zahájily střelbu na lidi, kteří se chtěli vrátit do svých domů, aby zjistili, zda po nich ještě něco zůstalo. Není jim to dovoleno. Stovky jsou nezvěstní a více než tisíc bylo zadrženo a vzato do vězení. Lékaři, pracovníci OSN, pracovníci pro organizaci na ochranu lidských práv odhadují, že izraelský útok zabil 300 až 600 lidí.

Nevěřte, co vám říká CNN a BBC, jakož i ostatní západní agentury. Zeptejte se proč nebylo zřízeno vyšetřování, proč je to nazýváno humanitární katastrofou a ne zločinem proti lidskosti, proč EU nezavedla proti Izraeli sankce, proč neexistovala okamžitá mezinárodní monitorovací skupina, která by byla do oblasti vyslána, proč izraelští představitelé říkají reportérům, že „zahynulo pouze 45 lidí a všichni byli ozbrojenci“?

Proč se nikdo neptá na tato tvrzení, proč se nikdo nevysloví, že Izrael podnikl tyto masivní operace vůči lidem, kteří mají právo postavit se proti okupaci vlastní země. Pokud vám netuhy krev v žilách, když Bush nazývá Ariela Šarona „mužem míru“, potom jediné co se vám dostává, **jsou jen lži masivní mašinérie propagandy.** Američané, vy platíte za dehumanizaci a ničení celého národa.

Džanin je jen poslední připomínkou toho, kam až 54letá izraelská politika vůči Palestincům může vést. (<http://searchingjenin.com/>)

Výše uvedený přehled zpráv jasně ukazuje v jak zoufalých podmínkách žijí Palestinci ve své zemi pod okupací cizí okupační židovské moci.

Represálie a nelidské metody vůči palestinským Arabům rukami izraelských židů jsou jasným důkazem, do jaké míry můžou být agrese a represálie sionistů nelidské a bezohledné, a utrpení židů v německém holocaustu nemůže být omluvou k toleranci této politiky.

John Sack, americký žid polského původu, píše ve své knize „**Oko za oko**“ (1993, překlad do češtiny Radvan Siniek, vydalo Votobia, Praha, 1997) jak židé po skončení druhé světové války v Polsku vraždili Němce:

„Židé v roce 1945 pozabíjeli velké množství Němců: ne nacisty, ne Hitlerovy zabijáky, ale německé civilisty, německé muže, ženy, děti, a batolata, jejich „zločinem“ bylo jen to, že jsou Němci. Díky židovské nenávisti, jakkoliv byla pochopitelná, ztratili Němci více civilistů než v Drážďanech, dokonce víc než Japonci v Hirošimě, Američané v Pearl Harboru, Britové v bitvě o Anglii nebo židé samotní ve všech polských pogromech.“ (str. 6, 7) Holocaust byl, „avšak nic se nezmění na faktu, že židé byli někdy stejně krutí jako jejich osvětimské předobrazy.“ (str. 6)

Židé nechťejí zapomenout na holocaust a je to jejich právo, a chtějí též, aby se celému světu stále připomínali hrůzy holocaustu a aby vzpomínka na holocaust byla stále živá. Ale vzpomínka na holocaust znamená, abychom nedovolili něco podobného opakovat nejen vůči židům ale ani vůči nikomu jinému. Holocaust nedává židům nebo sionistům žádné právo, aby vyhubili nebo utlačovali druhé. John Sack ve své knize „Oko za oko“ uvádí rozhovor mezi Chaimem, jedním z vrahů německých civilistů v Polsku, a jeho synem, který velmi dobře vystihne situaci:

„Chaim odešel do Izraele a tam se svou rodinou žil. Nenáviděl Araby, „mrtvý Arab je dobrý Arab“ prohlašoval. V roce 1982, za izraelské invaze do Libanonu, svému tehdy pětáctiletému synovi řekl: „Tak nyní jsme už vážně našli konečné řešení pro Araby.“

Syn odpověděl: „Otče uvědomuješ si co říkáš - konečné řešení? To přece Němci připravovali pro nás.“

Otec na to odpověděl: „Však jsem na Němce nezapomněl.“

Syn na to říkal: „Ba ne, zapomněl si všechno. Stále prohlašujeme, že nikdy nezapomeneme, ale kdybychom nezapomněli, nemohli bychom dělat to samé.“ Syn potom pokračuje: „Říkáme o sobě, že jsme vyvolený národ, ale k čemu jsme vyvoleni? Abychom utlačovali druhé nebo abychom je učili, že už nikdo nesmí páchat to, čeho se nacisté dopouštěli na nás?“

Fakt, že sionisté kontrolují směřování americké zahraniční politiky hlavně na Středním východě byl dostatečně zdokumentován. Každý, kdo nevidí vliv sionistů na americkou vládu a americkou politiku, jejich schopnost manipulovat americkým politickým systémem ve prospěch jejich politických záměrů, je slepý a hluchý, nebo záměrně nechce vidět ani slyšet. (tamtéž, str. 195)

1. Z toho všeho vidíme, že židé a hlavně sionisté mají značnou politickou, ekonomickou, kulturní a sociální moc v nejmocnějším státě světa, USA, a tím značný dopad na sociální, politický a ekonomický život na celém světě.

2. Proto každý občan má právo kritizovat židovství a jeho sociálně-politickou mocenskou strukturu v Americe a ve své zemi. Každý pokus o umlčení tohoto práva pod záminkou, že kritika židů se rovná rasismu a antisemitismu, je jasné porušení demokratického práva občana.

3. „Antisemitická“ cenzura, která nutí každého, kdo se kriticky vyjádří k politické moci židů nebo ke kulturnímu vlivu fundamentalistické židovské ideologii nebo k politice a ideologii sionismu, k pocitům viny a zároveň ho vystavuje jakékoliv veřejné posměšné nálepce rasista či antisemita je nelegitimní a nedemokratická.

4. Každá totalitní moc se staví proti jakékoliv kritice, kterou považuje za hrozbu své moci nebo své ideologii.

5. Kritika židů, sionistů nebo samotného židovství jako ideologie by měla být tolerována kvůli svobodě projevu, kterou zaručila každá ústava demokratického systému. Též kvůli podstatě demokratické filozofie, na jejímž základě by mělo být možné kritizovat všechny aspekty sociální a politické moci každé skupiny, která má vliv na chod společnosti a židé nejsou výjimka.

6. Není to tedy negativní kritika židů a sionistů, která je nemorální. Přesný opak je pravdou.

7. Nemorální a nedemokratická je nálepka antisemitismu, která je hozena do tváře kterékoliv kritice vůči židovské moci a vlivu. Antisemitismus je meč k zastrašování protivníka a štít na obranu sionistických politických záměrů.

ZÁVĚR

Na závěr bych chtěl upozornit, že každý, kdo čte tuto knížku a myslí si o mně, že nenávidím židy, je na velkém omylu. Přiznám se, že mám sto důvodů je nenávidět, ale není tomu tak.

- Židé mi vzali to nejcennější co člověk má, domov a vlast a kvůli nim jsem se stal utečencem a bezdomovcem.

- Vzali mi dětství a dětské sny, radost z hraní s přáteli s míčem, na schovávanou a šplhání po stromech.

- Ukradli mi vůni olivových stromů, citronů, pomerančů, které jsme s otcem zasadili doma v Nábľusu v naší zahradě.

- Zbourali nám domy a zkonfiskovali naše pozemky a na nich postavili domy pro cizí lidi, židy z Evropy a z Ruska.

- Zavřeli mou mladší sestru, když ještě neměla šestnáct let a mladšího bratra, když ještě ani neodmaturoval a velmi nelidsky je mučili. Nasadili na bratrovu hlavu igelitový sáček, zavěsili ho za nohy a nechali ho v zimě několik hodin pod studenou ledovou vodou. Dodnes ho pronásledují noční můry a trpí fobií ze zadušení.

- Zabili mi desítky bratranců, příbuzných a stovky přátel a bezdůvodně a chladnokrevně zabili mou starší sestru.

Přesto všechno nemám vůči židům nenávist. Mám hodně **židovských přátel**, kterých **si cením a vážím**. Cením si tisíce židovských vědců, doktorů, umělců, hudebníků, kteří se každodenně podílejí na obohacování lidského života. Velmi si vážím a cením židů jako jsou Alfred M. Lilienthal, Israel Shahak, J. Lebovič, Jack Bernstein, Gadaa Giladi, John Sack, Victor Ostrovsky, Norman G. Finkelstein, Benjamin Freedman, Noam Chomsky a mnoho jiných. Tito židé se odvážili postavit a říct pravdu a tak čelili tlaku sionistů, kteří zneužívají řadové židy ve prospěch svých politických kalných cílů. Tito poctiví židé došli k závěru, že cesta, kterou dnešní organizované židovstvo směřuje, je ohromná ztráta a úpadek i pro samotné židy.

Myslím, že je na čase, aby se židé kriticky podívali na své prastaré dogma a přehodnotili fundamentalistické ortodoxní ideologie, které stojí na šovinistické výlučnosti a opovrhování druhými.

Je na čase, aby židé skoncovali se schizofrenickou identitou, dualistickou loajalitou a bojovali za integraci a nepodporovali segregaci.

Je na čase, aby skončili se sebechválou, že jsou bohem vyvolený a výjimečný národ a přestali svět dělit na židy a góje.

Je na čase, aby přestali hrát roli věčné oběti a přijímali kritiku od druhých a nestavěli se do pozice nedotknutelných.

Je na čase, aby kriticky přehodnotili některá učení Talmudu, která urážejí Ježíše Krista, křesťanskou víru a považují všechno co není židovské za nevhodné.

Je na čase, aby konečně otevřeli oči a viděli skutečnou podstatu sionismu a distancovali se od sionistických koloniálních zájmů v Palestině a mimo ní.

Je na čase, aby razantně odsoudili izraelskou koloniální, agresivní politiku na Středním východě a nutili ji k mírovému řešení konfliktu ve prospěch všech zainteresovaných.

Dále bych chtěl upozornit na jeden fakt, že všechny informace, které jsou uvedeny v této publikaci byly převzaty z amerických a anglických a hlavně židovských zdrojů. Byly už nejméně jedenkrát publikovány v USA a v Anglii. Naši slovenští vládní politici považují USA za kolébkou demokracie na světě. Naše slovenská vláda, ústy premiéra a jiných, prohlásila, že útok na USA je útokem na demokracii. Publikace, z nichž jsem čerpal informace, nebyly ani v USA ani v Anglii zakázány, ani oficiálními kruhy označeny za antisemitistické, ani za zdroj nenávisti a rasismu. Legálně se prodávaly a ještě se prodávají přes protesty sionistů. Doufám, že naše úřady a vládní kruhy budou tak demokratické a shovívavé jako jejich idol a vzor USA.

Článek 19 o všeobecné deklaraci lidských práv, kterou přijalo a vyhlásilo valné shromáždění Spojených národů 20.prosince 1948, zní:

„Každý má právo na svobodu přesvědčení a projevu. Toto právo nepřipouští, aby někdo trpěl újmu pro své přesvědčení a zahrnuje právo vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky jakýmikoliv prostředky a bez ohledu na hranice.“

Dále rezoluce o svobodě informací valného shromáždění z plenární schůze z 19.prosince 1968 v bodu 2 říká:

„Cíle svobody informací mohou být nejlépe dosažitelné tak, že každý bude mít přístup k různým pramenům zpráv a názorů.“

Dále listina základních práv a svobod oddíl II, politická práva, článek 17 říká:

- 1 - Svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny.**
- 2 - Každý má právo vyjádřit své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem, nebo jiným způsobem, i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu.**
- 3 - Cenzura je nepřijatelná.**

Tak já jako slovenský občan a občan demokratického státu jsem použil práva, které mi zaručila slovenská ústava, deklarace lidských práv a listina základních práv na svobodu projevu.